

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA
STUDII BIBLICE

DANIEL

ianuarie – februarie – martie 2020
ediția color

ELIAS BRASIL DE SOUZA

Traducere: Andreea Pleșcan

©2018 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția color, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autori: Elias Brasil de Souza

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Andreea Pleșcan

Lectura traducerii, adaptare: Florian Ristea

Tehnoredactare ediția full-color: Liliana Dincă

Copertă: Liliana Dincă

Redactare: Alina Badea

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, ediția Casa Bibliei, București, 2012.

CUPRINS

Daniel, profet al sfârșitului	4
Apologia ignoranței	6
1. De la citire la înțelegere.....	11
2. Din Ierusalim la Babilon.....	25
3. De la taină la descoperire.....	39
4. Din cuptor la palat.....	53
5. De la mândrie la smerenie	67
6. De la aroganță la distrugere	81
7. Din groapa leilor în prezența îngerilor.....	95
8. De la marea învolburată, la norii cerului.....	109
9. Curățirea sanctuarului	123
10. Mărturisire și mângâiere	137
11. De la luptă la biruință.....	151
12. Marile puteri și poporul lui Dumnezeu	165
13. Din țărână la stele.....	179

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOUZA, ELIAS BRAZIL DE

Daniel : ianuarie-februarie-martie 2020 / Elias Brazil de Souza ; trad.:

Andreea Pleșcan. - Ed. color. - București : Viața și sănătate, 2019

ISBN 978-606-911-728-6

I. Pleșcan, Andreea (trad.)

DANIEL, PROFET AL SFÂRȘITULUI

Odată cu trecerea din secolul XIX în secolul XX, în țările vestice parcă a răsărit o rază de optimism. Prin știință și tehnologie, omenirea avansa spre o eră de aur, un viitor de posibilități minunate în care războiul, molima, sărăcia și foamea aveau să dispară în final. Cel puțin așa sperau cu toții.

Desigur, secolul XX a demonstrat că această așteptare nu doar că era greșită, ci era și nesăbuită, și naivă. Acest lucru ne ajută să explicăm de ce, atunci când am intrat în secolul XXI, nu am pășit mai optimiști că vom avea un viitor mai bun.

Din perspectivă pământească, această lume încă pare să fie într-o stare destul de jalnică și, ce este mai rău, nu se întrevăd șanse de îmbunătățire. Oamenii par să fie la fel de înclinați astăzi spre lăcomie, asuprire, violență, cucerire, exploatare și autodistrugere ca înaintașii noștri din secolele trecute. În tot acest timp, multe dintre marile descoperiri tehnologice, deși folositoare omenirii, ne-au ajutat în lăcomia noastră, în asuprire, violență, cucerire, exploatare și autodistrugere.

Aceste lucruri nu ar trebui să ne surprindă, cel puțin când știm că în Scriptură sunt afirmații precum: „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9) sau: „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume” (Matei 24:7).

Și totuși, în mijlocul acestor calamități și a disperării, avem cartea Daniel, baza studiului nostru în acest trimestru, o carte relevantă în mod special pentru noi, cei care trăim în „vremea sfârșitului” (Daniel 12:9). Pe paginile sfinte ale cărții Daniel găsim dovezi puternice, raționale, care ne întăresc credința, dovezi nu doar pentru credința noastră în Dumnezeu, ci și în Domnul Isus Hristos și în moartea Sa pe cruce pentru noi. Tot aici găsim și făgăduințe ale revenirii Sale și detalii despre tot ce înseamnă revenirea Sa.

În cartea Daniel (capitolele 2, 7, 8, 11) este prezentată, din mai multe unghiuri, următoarea succesiune de împărății: Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și Împărăția veșnică a lui Dumnezeu de după a doua venire a Domnului Hristos. Din perspectiva noastră prezentă, trăind în vremurile în care trăim, putem vedea că toate împărățiile acestei lumi s-au ridicat la putere și apoi au căzut, exact cum a fost profetizat. Sau, în cazul Romei, a

venit la putere și a rămas, cel puțin până în prezent, așa cum scria Daniel. Putem vedea acest lucru în descrierea picioarelor chipului din Daniel 2:33,41 și, practic, în națiunile încă divizate ale Europei, dar și în Biserica Romană. Astfel, noi avem o confirmare a profeției biblice la fel de puternică și validă ca istoria acestei lumi, confirmare pe care cei ce au trăit în vremea Babilonului, a Greciei sau chiar la începuturile Imperiului Roman nu au avut-o.

Faptul că noi trăim în acest moment al desfășurării profetice ne ajută să vedem că prorociile din cartea lui Daniel au fost confirmate în privința tuturor acestor împărății; astfel, noi avem mai multe motive să ne încredem în ele și când vorbesc despre singura împărăție care a mai rămas: Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, după a doua venire a Domnului Hristos.

Da, cartea Daniel rămâne un document puternic, care ne întărește credința, în special ca adventiști de ziua a șaptea, deoarece găsim în paginile sale versete care au stat la baza apariției bisericii noastre, în special Daniel 8:14: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!»” Acest verset are paralela în Daniel 7:22,26,27, care ne arată că, după marea judecată din cer, care se ține în favoarea „sfinților Celui Preaînalt”, va fi instaurată Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu. Spre deosebire de imperiile trecătoare ale acestei lumi, această împărăție va dăinui pe vecie.

Pe lângă „ imaginea de ansamblu”, mai putem vedea cât de aproape este Domnul Hristos de noi, de fiecare. De la visul împăratului Nebucadnezar și până la eliberarea lui Daniel din groapa cu lei, această carte ne arată cât de aproape este Dumnezeu de noi; după cum i-a spus Daniel împăratului nelegiuit Belșațar, El este Dumnezeuul, în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale” (Daniel 5:23).

Pe scurt, cartea Daniel, studiul nostru din acest trimestru, rămâne aceeași ca atunci când a fost scrisă cu mii de ani în urmă: o descoperire puternică a iubirii și a caracterului Domnului nostru Isus Hristos.

Elias Brasil de Souza slujește ca director al Institutului de Cercetări Biblice de la sediul Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Are un doctorat în exegeza Vechiului Testament și un doctorat în teologie obținute la Universitatea Andrews.

APOLOGIA IGNORANȚEI

Întotdeauna mi-a plăcut să citesc. Din copilărie și până în prezent, cartea a exercitat și exercită asupra mea o atracție irezistibilă. Când văd pe raft un titlu care mă captivează sau când vreo librărie din mediul online îmi trimite recenzii ale unor cărți din domenii care mă interesează, reflexul de a întinde mâna după carte sau de a o comanda este aproape spontan. Uneori, cumpăr mai multe cărți decât pot citi în timpul pe care mi-l pot permite pentru lucrul acesta. Și aceasta pentru că a mă cufunda în paginile unei cărți bune este cea mai plăcută dintre toate activitățile vieții. Prin urmare, nu am înțeles niciodată și încă îmi este greu să înțeleg reticența sau chiar aversiunea multora față de carte și de cărțurari.

Ca mulți alții, când am început să citesc Biblia și să frecventez biserica, am avut un fel de șoc cultural. Aveam să realizez, mai târziu, că acest șoc era determinat nu numai de trecerea de la un mod de viață la altul, ci și de lumina negativă în care am constatat că apar cărțurarii în Noul Testament. Pentru mine, oamenii cărțurari erau și sunt persoane în fața cărora îmi scot pălăria. Însă, în evanghelii, sunt aproape întotdeauna menționați împreună cu fariseii – asociere nefericită, care spune totul despre ei: au contribuit activ la obstrucționarea lucrării Mântuitorului și la condamnarea Lui. Atitudinea și comportamentul lor L-au determinat pe Domnul Isus să-i avertizeze pe ucenici: „Păziți-vă de cărțurari...!” (Luca 20:46).

Desigur, muștrările și reproșurile Sale față de cărțurari sunt deplin justificate și citite cu destulă satisfacție de mulți (vezi Matei 23). Dar, în mod paradoxal, această proastă reputație a cărțurarii din Noul Testament s-a răsrânt, într-un mod nefericit și nedrept, asupra întregii tagme a cărțurarii de ieri și de azi, determinând – în mod artificial – un soi de alertă emoțională, pe care unii o simt față de oamenii învățați, față de intelectuali, în general. Aceasta nu ar fi o problemă. Însă s-a ajuns până acolo încât, în opinia unora, ignoranța este virtute, iar erudiția este suspectă. Probabil, nu sunt singurul care a auzit persoane din biserică menționând în auzul celor vizați că „lucrarea Domnului nu se va încheia prin cei școliți...” Pe scurt, dacă ești cărțurar, vai de tine: ești „predestinat” să te opui lucrării Domnului! O generalizare jalnică, din partea celor care „uită” contribuția pe care cărțurarii au adus-o, de-a lungul timpului, la bunăstarea omenirii,

inclusiv a bisericii. Oameni care citesc frecvent despre Moise, Daniel, Ezra, Pavel, chiar și despre ciobanul Amos sau pescarii Petru și Ioan privesc cu suspiciune la cei cărora le place cartea, învățătura. Fără să minimalizez credința, suportul și sacrificiile poporului, nu știu cum ne-am putea imagina că s-ar fi produs Reforma fără Wycliffe, Tyndale, Hus, Ieronim, Erasmus, Luther, Calvin, Melanchthon și alții.

Nu mi-am propus să reabilitez aici imaginea șifonată – justificat sau nu – a cărțurarii de ieri și de azi, ci doar să semnalizez faptul că această atitudine tinde să se transforme într-o adevărată apologie a ignoranței, descrisă atât de bine de năucitorul slogan care a răsunat pe meleagurile noastre, în istoria recentă: „Noi muncim, nu gândim!” Și poate nici aceasta nu ar fi o problemă, căci fiecare este liber să nu gândească, dacă așa dorește. Dar această atitudine poate face victime. Și chiar a făcut. Probabil, mulți își amintesc faptul că acest nefericit slogan a răsunat în capitală în 1990, când au venit mineri. Și dacă cineva nu a sesizat trimiterea clară la anticultură a acelui slogan, poate citi mărturiile celor care spun că, în iureșul cu care împărțeau lovituri de bătă în stânga și-n dreapta, mineri îi căutau în special pe intelectuali.

Puțini realizează însă faptul că cele mai afectate victime nu sunt huliții cărțurari, intelectualii, ci tocmai aceia care-i hulesc și cei cărora, în felul acesta, le sunt sădite în minte prejudecata și repulsia față de învățătură (de la prejudecată la fobie mai este doar un pas). Și cine doar muncește, dar nu gândește, este victimă sigură a manipulării și exploatării. Istoria este plină de asemenea victime ale ignoranței, iar responsabilitatea aparține nu numai societății, în general, ci și bisericii (probabil că nu întâmplător i s-a imputat deviza „Crede și nu cerceta!”). Însă, când astăzi biserica îți pune la dispoziție Cartea și multe alte resurse spirituale, îndemnându-te să citești, să înveți, să te cultivi; când biserica te invită să participi la Școala de Sabat și chiar să fii cărțurar (instructor), ce motiv ai avea să nu accepți invitația? Poate doar dorința de a nu fi asociat cu cărțurarii... Dar aceasta înseamnă autocondamnare la ignoranță. Și pentru aceasta nu mai este nimeni altcineva responsabil, decât tu!

Florian Ristea,
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală

NU UITAȚI:

PĂRTĂȘIE (5-10 MINUTE)

1. Fiecare membru al Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun venit, chiar și musafirii!
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 DE MINUTE)

1. Putem dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică!
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția!
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală!

MISIUNE (5-10 MINUTE)

1. Dezbateri de studiu se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic!
2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat, care pot fi descărcate și vizionate accesând una dintre următoarele adrese de internet: resurse.adventist.pro, conțin idei misionare valoroase, care pot fi aplicate!

LISTĂ DE RUGĂCIUNE:

MĂ ROG PENTRU:

Cineva din **FAMILIE** _____

Cineva dintre **RUDE** _____

Cineva dintre **PRIETENI** _____

Cineva dintre **VECINI** _____

Cineva din **BISERICĂ** _____

Sâmbătă, 28 decembrie

FOLOȘIȚI CE AVEȚI

*Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.
(Coloseni 3:23)*

Fiecare individ, de la cel mai de jos și umil până la cel mai mare, de sus, este un agent moral și este înzestrat cu capacități pentru care este răspunzător înaintea lui Dumnezeu.

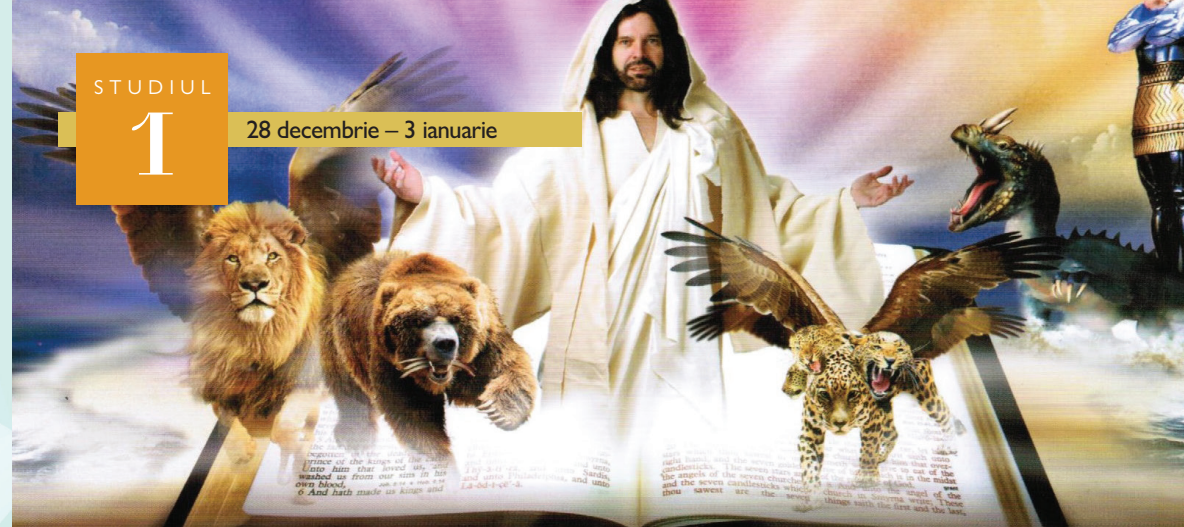
Fie ca cei ce se ocupă de afaceri ... să aducă slavă Domnului lor prin credințioșia lor. Fie ca în tot ceea ce fac să se vadă religia lor și spiritul lui Hristos. Fie ca mecanicul să fie un reprezentant sânguinos și credincios al Aceluia care a trudit în treburile umile ale vieții în cetățile din Iudeea. Fie ca toți cei ce poartă numele lui Hristos să lucreze astfel încât ceilalți, văzând faptele lor bune, să aducă slavă Creatorului și Răscumpărătorului lor. ...

Cei care au fost binecuvântați cu talente speciale nu ar trebui să disprețuiască valoarea serviciilor acelor care sunt mai puțin înzestrați decât ei. Cel mai neînsemnat talant este un talant de la Dumnezeu. Prin binecuvântarea lui Dumnezeu, acel singur talant, folosit cu sârguință, va fi dublat, iar cei doi talanți puși în serviciul lui Hristos vor ajunge patru; și astfel cel mai umil instrument poate crește în putere și utilitate.

Noi suntem răspunzători doar pentru talanții pe care ni i-a dat Dumnezeu. Domnul nu îl muștră pe cel ce și-a pus în lucru talanții și i-a dublat, folosindu-și iscusința. Cei care își dovedesc în felul acesta credințioșia pot fi lăudați și răsplătiți; însă cei care lenevesc în vie, care nu fac nimic sau fac cu neglijență lucrarea Domnului, își arată de fapt adevărata lor atitudine, prin faptele lor, față de lucrarea la care au fost chemați. Ei arată că inimile lor nu sunt implicate în lucrarea pentru care au fost angajați. ...

Nimeni să nu se plângă că nu are talente mai mari pe care să le folosească pentru Domnul... Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru capacitățile pe care le aveți și rugați-vă ca să puteți îndeplini responsabilitățile care vi s-au încredințat. Dacă doriți să fiți mai folositori, mergeți la lucru și veți dobândi lucrurile pe care vă plângeți că nu le aveți. Mergeți la lucru cu răbdare statornică și faceți tot ce puteți mai bine, fără să țineți seama de ceea ce fac alții... Să nu gândiți și să nu spuneți: O, dacă mi s-ar încredința o lucrare mai mare! O, dacă aș avea slujba aceea sau aceea! Faceți-vă datoria acolo unde vă aflați. Investiți cât puteți mai bine talantul ce vi s-a încredințat chiar acolo, în locul unde vă aflați, și acea lucrare pe care o faceți va conta cel mai mult înaintea lui Dumnezeu. – *Review and Herald*, 26 octombrie 1911

Soarele apune: B 16:42, CT 16:33, IS 16:26, MS 16:41, SM 16:42, DJ 16:53, AR 16:53

STUDIUL

1

28 decembrie – 3 ianuarie

DE LA CITIRE LA ÎNȚELEGERE

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Filip a _____ și a _____ pe etiopian citind pe prorocul Isaia. El i-a zis: « _____ tu ce ciștești?»” (Faptele apostolilor 8:30)

Biserica noastră a luat naștere ca urmare a înțelegerii profețiilor din cartea lui Daniel, studiul nostru pentru acest trimestru. Încă de la început ar trebui să ținem cont de câteva elemente care să fie ca o călăuză în studiu.

În primul rând, întotdeauna să ne amintim că Hristos este centrul cărții Daniel, ca, de altfel, al întregii Biblii.

În al doilea rând, cartea Daniel este organizată într-un mod care ne ajută să îi înțelegem frumusețea literară și, mai ales, pe ce anume se concentrează.

În al treilea rând, noi trebuie să înțelegem deosebirea dintre profețiile clasice și cele apocaliptice. Acest lucru ne va ajuta să observăm deosebirea dintre profețiile lui Daniel și ale altor proroci, precum Isaia, Amos și Ieremia.

În al patrulea rând, când studiem profețiile legate de timp din cartea lui Daniel trebuie să înțelegem că schema profetică din Daniel se întinde pe perioade lungi de timp și este măsurată conform principiului un an pentru o zi.

În al cincilea rând, trebuie să accentuăm faptul că Daniel nu transmite doar informație profetică, ci această carte este foarte relevantă pentru viața noastră personală astăzi.

4 ianuarie – **Sabatul Bibliiei**

Duminică, 29 decembrie

FERICITA NĂDEJDE

Să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie.
(Tit 2:12)

Suntem îndemnați să trăim cu cumpătate, dreptate și evlavie aici, în această lume și să așteptăm arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. Unii au avut o obiecție cu privire la lucrarea mea, deoarece eu spun că este datoria noastră să așteptăm venirea lui Hristos pe norii cerului. Ei obișnuiesc să spună: „Ai crede că ziua Domnului este la uși când o auzi pe sora White vorbind despre venirea Domnului Hristos; dar ea tot predică despre acest subiect de patruzeci de ani și Domnul nu a venit încă.” Aceeași obiecție putea fi adusă și împotriva cuvintelor Domnului Hristos Însuși. El a spus, prin gura ucenicului Său iubit: „Iată, Eu vin curând”, iar Ioan a răspuns: „Amin, vino Doamne, Isuse!”

Domnul Isus a rostit aceste cuvinte ca niște cuvinte de avertizare și încurajare pentru poporul Său. De ce nu le-am da atenție? Domnul a spus că cei credincioși vor fi găsiți veghind și așteptându-L. Servul cel necredincios spusese: „Stăpânul zăbovește să vină” și a început să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii.

Timpul exact al celei de-a doua veniri a lui Hristos nu ne este descoperit. Domnul Isus a spus: „Niciun om nu cunoaște ziua sau ceasul acela.” Însă El ne-a dat anumite semne ale venirii Sale, spunându-ne: „Când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” El a poruncit ca, pe măsură ce apar semnele venirii Sale, „să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele pentru că izbăvirea voastră se apropie”. Și, în vederea acestor lucruri, apostolul a scris: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi sunteți fii ai luminii și fii ai zilei.” Deoarece nu știm ceasul venirii lui Hristos, noi trebuie să trăim cu cumpătate în veacul de acum, „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.”

Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne poată răscumpăra din orice nelegiuire și să-Și curățească pentru Sine un popor deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune. Poporul Său trebuie să-și păstreze caracterul deosebit de reprezentant al Său. Există o lucrare de făcut pentru fiecare dintre cei care fac parte din acest popor... Așa cum spunea apostolul: „Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji.” – *Signs of the Times*, 24 iunie 1889

1. În ce mod este prezentat Hristos ca fiind subiectul principal al Scripturii?

Luca 24:25-27 _____

Ioan 5:39 _____

2 Corinteni 1:19,20 _____

Isus este subiectul principal al Scripturii și aici este inclusă și cartea Daniel. Capitolul 1 ne arată, deși în mod restrâns și incomplet, experiența lui Daniel care se aseamănă cu experiența lui Hristos, care a părăsit cerul și a venit în această lume păcătoasă să înfrunte puterile întunericului. Daniel și prietenii lui sunt înzestrați cu înțelepciune ca a lui Hristos pentru a face față provocărilor din cultura babiloniană. Capitolul 2 prezintă o descriere a pietrei din timpul sfârșitului, arătând că, în final, Împărăția lui Hristos va înlocui toate împărățiile lumii. Capitolul 3 ni-L descoperă pe Hristos care pășeste alături de slujitorii Lui credincioși în cuptorul cu foc. În capitolul 4, vedem cum Dumnezeu îl îndepărtează pe Nebucadnețar de la conducere pentru o vreme, ca să îl facă să înțeleagă că „cerul stăpânește” (Daniel 4:26, NKJV). Expresia „cerul stăpânește” ne reamintește că Hristos, ca „Fiu al omului” (Daniel 7:13), va primi stăpânirea și Împărăția (Daniel 7). Capitolul 5 prezintă moartea împăratului Belșațar și cucerirea Babilonului de către persi în timpul unei nopți de petrecere și dezmăț, episod ce prefigurează înfrângerea lui Satana și distrugerea Babilonului spiritual de Hristos și îngerii Lui la sfârșit. Capitolul 6 vorbește despre complotul împotriva lui Daniel, situație care se aseamănă cu acuzațiile false aduse împotriva lui Isus de mai-marii preoților. Împăratul Darius încearcă, dar fără succes, să îl salveze pe Daniel, la fel cum Pilat a încercat să îl salveze pe Isus (Matei 27:17-24). Capitolul 7 îl prezintă pe Hristos ca Fiu al omului care primește împărăția și domnia. Capitolul 8 îl arată ca Mare-Preot în sanctuarul din ceruri, iar capitolul 9 îl prezintă ca victimă de sacrificiu, moartea Sa întărind, reînnoind legământul între Dumnezeu și poporul Său. Capitolele 10–12 îl prezintă pe Hristos ca voievodul (în engl.: prințul) Mihail, care luptă împotriva forțelor răului și îl salvează pe poporul lui Dumnezeu de sub puterea morții. Deci Hristos este în centrul cărții Daniel. În fiecare capitol al cărții este o experiență sau o idee care ne îndreaptă spre Hristos.

Cum putem să îl păstrăm pe Hristos în centrul atenției în viața noastră, chiar în încercări, în lupte, dar și în momentele de bucurie și prosperitate? De ce este important acest lucru?

Luni, 30 decembrie

PREGĂTIREA PENTRU CERURI

Și i-au pus o mitră curată pe cap și i-au îmbrăcat în haine.
(Zaharia 3:5)

Pe măsură ce ne apropiem de pericolele zilelor din urmă, ispitele vrăjmașului devin tot mai puternice și mai hotărâte. Satana a coborât cu mare putere, pentru că știe că timpul lui este scurt, și lucrează cu „toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”. Avertizarea ajunge la noi prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru că, dacă i-ar fi cu puțință, el i-ar înșela chiar și pe cei aleși.

Evenimente deosebite vor avea loc curând în lume. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Timpul încercării va veni curând asupra poporului lui Dumnezeu. Apoi va veni acel decret care le va interzice celor ce păzesc Sabatul Domnului să cumpere sau să vândă, și ei vor fi amenințați cu pedeapsa și chiar cu moartea dacă nu vor ține ca Sabat ziua întâi a săptămânii. ...

În timpul de strâmtorare, Satana îi va stârni pe cei nelegiuiți și ei îi vor înconjura pe cei din poporul lui Dumnezeu pentru a-i distruge. Însă el nu știe că în dreptul numelor lor, în cărțile din ceruri, a fost scris „iertat”. El nu știe că s-a dat porunca: „Dezbrăcați-i de hainele lor murdare” și „îmbrăcați-i cu haine albe” și „puneți-le o mitră curată pe cap”.

În timp ce vorbim despre nevoia de a ne despărți de păcat, să nu uităm că Domnul Hristos a venit în această lume pentru a-i mântui pe păcătoși și că „El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El.” Este privilegiul nostru de a crede că El ne poate curăța de orice pată sau urmă de păcat. Noi nu trebuie să limităm puterea Sfântului lui Israel. El dorește ca noi să venim la El chiar așa cum suntem, păcătoși și întinați. Sângele Lui își face lucrarea în mod eficient. Eu vă rog fierbinte să nu mai întristați pe Duhul Său continuând a mai păcătui. Dacă veți cădea în ispită, nu vă descurajați. Această făgăduință ajunge de-a lungul timpului până la noi: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit.” Ar fi suficientă și numai această făgăduință pentru ca de pe buzele muritorilor să se înalțe continuu o cântare de recunoștință. Să adunăm, așadar, aceste prețioase nestemate ale făgăduinței, iar când Satana ne acuză de marea noastră păcătoșenie și ne ispitește să ne îndoim de puterea lui Dumnezeu de a ne mântui, să repetăm cuvintele Domnului Hristos: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” – *Review and Herald*, 19 noiembrie 1908

Modul de aranjare a secțiunii aramaice a cărții Daniel, capitolele 2–7 (numite părți din Daniel au fost scrise în ebraică și altele în aramaică), ne arată următoarea structură, care, la rândul ei, consolidează ideea de mesaj central al acestei secțiuni și al cărții:

- A. Visul lui Nebucadnețar despre patru împărății (Daniel 2)
- B. Dumnezeu îi eliberează pe prietenii lui Daniel din cuptorul aprins (Daniel 3)
- C. Judecata asupra lui Nebucadnețar (Daniel 4)**
- C'. Judecata asupra lui Belșatar (Daniel 5)**
- B'. Dumnezeu îl eliberează pe Daniel din groapa cu lei (Daniel 6)
- A'. Visul lui Daniel despre patru împărății (Daniel 7)

Această structură literară pune în evidență punctul central, notat aici cu C și C' (Daniel 4 și 5): Dumnezeu îi ia împărăția lui Nebucadnețar (temporar) și lui Belșatar (permanent). Astfel, în capitolele 2–7 accentul cade pe suveranitatea lui Dumnezeu asupra împăraților pământului – El îi aduce la putere și El îi îndepărtează.

O metodă eficientă de a transmite un mesaj și de a demonstra o idee este repetiția. Dumnezeu îi dă lui Faraon două vise despre viitorul apropiat al Egiptului care transmit aceeași idee: șapte ani de prosperitate urmați de șapte ani de foamete (Geneza 41:1-7).

Dumnezeu folosește repetiția și în cartea Daniel. Există patru cicluri profetice, repetiții ale unei structuri de bază. La sfârșit, această structură ne arată suveranitatea supremă a lui Dumnezeu. Deși fiecare plan profetic major prezintă o perspectivă distinctă, împreună, ele acoperă aceeași perioadă istorică – din vremea profetului până la sfârșit, după cum putem vedea mai jos:

Daniel 2	Daniel 7	Daniel 8 și 9	Daniel 10–12
Babilon	Babilon		
Medo-Persia	Medo-Persia	Medo-Persia	Medo-Persia
Grecia	Grecia	Grecia	Grecia
Roma	Roma	Roma	Roma
Împărăția lui Dumnezeu	Judecata din ceruri, Noul Pământ	Curățirea sanctuarului	Intervenția lui Mihail, Ocrotitorul

Ce speranță ne aduc următoarele versete cu privire la perspectiva pe termen lung? Daniel 2:44, Psalmii 9:7-1 și 2 Petru 3:11-13.

Marți, 31 decembrie

CERUL JOS ȘI CERUL SUS

Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.
(Romani 15:4)

Avem o singură perioadă de probă în care să ne formăm caracterul, iar destinul nostru depinde de caracterul pe care ni-l formăm. Cei care, prin harul lui Hristos, și-au format pe pământ caractere care poartă amprenta cerului vor ajunge la maturitate prin influența plină de har a Duhului Sfânt în vederea dobândirii răsplătirii veșnice. Ei devin părtași de natură divină, scăpând de întinarea care este în lume prin poftă. Este o conștientizare a faptului că ne-am format caractere după modelul celui al Domnului Hristos și acest lucru atrage după sine înălțarea de cântări de laudă și recunoștință pentru Dumnezeu și pentru Miel. Cei care apreciază bunătatea, îndurarea și iubirea Domnului Hristos și care, privind la El, sunt schimbați după chipul Său vor primi viața veșnică. Înșușirile caracterului lor sunt asemenea celor ale lui Hristos și ei nu pot pierde odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. ...

Dacă vrem să vedem cerul, trebuie să avem cerul aici jos. Trebuie să avem și un cer în care să mergem. Trebuie să avem cerul în familiile noastre și, prin Hristos, să ne apropiem continuu de Dumnezeu. Domnul Hristos este marele centru de atracție, iar copilul lui Dumnezeu, ascuns în Hristos, se întâlnește cu Dumnezeu și se pierde în ființa divină. Rugăciunea este viața sufletului; ea înseamnă să ne hrănim cu Hristos; înseamnă să ne întoarcem cu totul fețele spre Soarele Neprihănirii. Și, în timp ce noi ne întoarcem fața către El, și El Își întoarce fața către noi. ...

Prin rugăciuni simple, fierbinți, înălțate cu căință, dorința după cer crește mult. Niciun alt mijloc al harului nu poate fi folosit pentru ca sănătatea sufletului să poată fi păstrată. Rugăciunea aduce sufletul în legătură imediată cu izvorul vieții și întărește nervii și mușchii spirituali ai experienței noastre religioase, căci noi trăim prin credință și Îl vedem pe Acela care este nevăzut. ...

Cuvântul lui Dumnezeu este un grânar spiritual din care sufletul poate primi hrana care îi întreține viața. Cercetând cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, vom descoperi învățături, precepte, făgăduințe, sfaturi, îndemnuri și cuvinte de încurajare care vor satisface toate nevoile oricărei minți omenești. Din acesta, omul își poate lua tot ce are nevoie pentru a fi destoinic pentru orice lucrare bună. – *Signs of the Times*, 31 iulie 1893

Viziunile profetice înregistrate în cartea Daniel sunt diferite de majoritatea mesajelor profetice ale profeților Vechiului Testament. Profețiile lui Daniel pot fi incluse în categoria *profețiilor apocaliptice*, în timp ce majoritatea celorlalte profeții din Vechiul Testament pot fi incluse în categoria *profețiilor clasice*. Pentru a înțelege corect profetia biblică trebuie să înțelegem diferența dintre acestea două.

Trăsături distinctive ale profeciilor apocaliptice:

- *Viziuni și vise.* În profetia apocaliptică, Dumnezeu Se folosește în special de vise și viziuni pentru a-i transmite profetului solia Sa. În profetia clasică, profetul primește „Cuvântul Domnului” – care poate include și viziuni – o expresie care apare în diverse forme de o mie șase sute de ori în profeții clasici.
- *Symbolism complex.* În profetia clasică se folosește un număr limitat de simboluri, în special simboluri din viața reală, iar în profetia apocaliptică apar simboluri și imagini care trec dincolo de realitatea umană – animale-hibrid sau fiare cu aripi și coarne.
- *Suveranitate divină și necondiționalitate.* Spre deosebire de profețiile clasice, a căror împlinire depindea adesea de răspunsul omului în cadrul legământului lui Dumnezeu cu poporul Israel, profețiile apocaliptice sunt necondiționate. Aici Dumnezeu ne descoperă apariția și căderea imperiilor lumii, din timpul lui Daniel până la vremea sfârșitului. Acest tip de profeții se bazează pe atotcunoașterea și suveranitatea lui Dumnezeu; ele se vor împlini indiferent de alegerea omului.

2. Profetia din Iona 3:3-10 este o profetie clasică sau apocaliptică? Motivează-ți răspunsul. Dar cea din Daniel 7:6?

Cunoașterea tipurilor de profetie, clasică sau apocaliptică, ne este de mare ajutor. În primul rând, ne ajută să înțelegem că Dumnezeu folosește mai multe abordări pentru a transmite adevărul profetic (Evrei 1:1). În al doilea rând, cunoscând deosebirea, putem aprecia mai bine frumusețea și complexitatea Bibliei. În al treilea rând, ne ajută să interpretăm profețiile biblice conform cu mărturia dată de întreaga Biblie și să explicăm corect „Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

Pe baza unor texte precum Osea 3:4,5; Amos 8:11 și Zaharia 9:1, unii creștini de astăzi așteaptă ca evenimentele finale ale istoriei acestei lumi să aibă loc în Orientul Mijlociu. Ce este greșit la această interpretare? Cum ne poate ajuta cunoașterea diferenței între profețiile apocaliptice și cele clasice să clarificăm această problemă?

Miercuri, 1 ianuarie

O PAGINĂ ALBĂ

Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra!
(Psalmii 37:5)

Ce să aibă de spus o pagină albă din moment ce pe ea nu s-a scris nimic? Ar putea sugera sau insinua o grămadă de lucruri, totuși... O pagină albă este imaculată, curată, fără ștersături și pete. Este simbolul noului. Spațiul unde pot lua naștere proiecte, se pot trasa itinerare, se pot determina acțiuni viitoare. În opera sa *Lecția unui poet*, Rabindranath Tagore scria: „Multe pagini sunt deja scrise în cartea ta. Unele sunt triste, altele vesele, unele sunt ordonate și clare, altele sunt ciorne murdare. Totuși, o pagină este albă, cea pe care o vei scrie azi. Nu îți rămâne decât să o umpli. Gândește-te și fă în așa fel încât această pagină să fie cea mai frumoasă, cea mai sinceră, cea mai înțeleaptă. În fiecare dimineață, când te trezești, amintește-ți că ai de umplut cea mai bună dintre pagini, cea care va exprima cel mai bine mesajul cărții pe care o lași în urma ta, căci ești pe cale să îți scrii propria viață. Gândește-te că cea mai frumoasă pagină abia acum urmează să fie scrisă.”

La începutul unui nou an, o pagină albă oferă ocazia unui nou început, ocazia de a depăși eșecurile. Pentru unii, este momentul resuscitării, a idoma fiului văduvei din Nain, căruia Isus îi poruncește: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” (Luca 7:14). Și nouă, creștinilor, Anul Nou ne lansează o provocare. Suntem chemați să trasăm direcția bisericii, într-o mare de confuzie și de vânturi puternice. Astăzi, când trebuie să înfruntăm farmecele unei lumi care devorează conștiințe, când nu avem timp suficient ca să ne îndeplinim misiunea, Dumnezeu ne dă ocazia providențială de a scrie cea mai frumoasă, cea mai bună dintre paginile existenței noastre.

Pagina albă vine și cu tentația de a accepta compromisuri. La sosirea în Babilon, Daniel, deportat, separat de părinți, ales să rămână la curtea Babilonului și cunoscând pericolul la care era expus în acel mediu corupt, ia o decizie importantă pe care o scrie pe noua pagină din viața lui: „Daniel s-a hotărât să nu se spurce” (Daniel 1:8).

Hotărăște-te să nu te lași contaminat de influențe rele pe parcursul acestui an. Fii astăzi un martor al faptului că este în ceruri un Dumnezeu...

Un alt concept important de care trebuie să ținem cont când studiem cartea Daniel este abordarea istoricistă a profețiilor apocaliptice. Această abordare poate fi înțeleasă mai bine dacă o comparăm cu teoriile opuse – preterismul, futurismul și idealismul.

Preterismul tinde să privească evenimentele profetice anunțate în Daniel ca petrecute în trecut. *Futurismul* susține că aceste profeții încă așteaptă o împlinire viitoare. *Idealismul* susține că profețiile apocaliptice sunt simboluri ale realităților spirituale fără vreo referință istorică.

Spre deosebire de acestea, *istoricismul* susține că în profeția apocaliptică Dumnezeu ne dezvăluie o secvență neîntreruptă a istoriei din timpul profetului până în timpul sfârșitului. Studiind cartea Daniel vom vedea că fiecare viziune majoră din această carte (Daniel 2, 7, 8, 11) repetă această cronologie istorică din perspective diferite și cu detalii noi. Pionierii adventiști, inclusiv Ellen G. White, au înțeles profețiile biblice din Daniel și Apocalipsa din perspectiva istoricismului.

3. În limbaj profetic, ce reprezintă de obicei o „zi”?

Numeri 14:34 _____

Ezechiel 4:5,6 _____

Când studiem cartea Daniel, să nu uităm că timpul profetic este măsurat conform principiului un an pentru o zi, adică o zi profetică este echivalentul unui an istoric. Astfel, profeția despre două mii trei sute de seri și dimineți (Daniel 8:14) trebuie înțeleasă ca făcând referire la două mii trei sute de ani, iar cea despre șaptezeci de săptămâni (Daniel 9:24-27), ca referindu-se la patru sute nouăzeci de ani.

Această cronologie pare să fie corectă din câteva motive evidente: (1) Viziunile sunt simbolice, deci și perioadele de timp indicate trebuie să fie simbolice. (2) Deoarece evenimentele din aceste vedenii se desfășoară pe perioade lungi, în unele cazuri chiar până „la timpul sfârșitului”, perioadele de timp reale din aceste profeții ar trebui interpretate la fel. (3) Principiul an-zi este confirmat de cartea Daniel – profeția despre șaptezeci de săptămâni începe în zilele împăratului Artaxerxes și duce la venirea lui Isus ca Mesia.

Unele profeții se întind pe sute, chiar mii de ani. Avem de învățat de aici despre răbdare!

Joi, 2 ianuarie

ESTE TIMPUL SĂ ÎNȚELEM PROFETEIILE

Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci, mulți o vor citi și cunoștința va crește.
(Daniel 12:4)

Cu câțiva ani în urmă, discuțiile despre sfârșitul lumii erau aproape în mod exclusiv legate de sfera religioasă. Predicile despre viitor ale conducătorilor spirituali aveau un ton care părea prea catastrofic, dezastruos sau negativist în comparație cu discursul progresist și avangardist al sferelor științifice ale societății. Zilele acestea, mai degrabă cei preocupați de mediu, ecologia și cercetătorii sunt în mod serios îngrijorați de schimbările climatice și de încălzirea globală răspunzătoare de uraganele și cutremurele din ce în ce mai dese și agresive pe care le suportăm. Se mai adaugă crizele economice care asfixiază anumite părți ale lumii, antrenând în mecanismul lor revolte sociale. Trăim timpuri de profundă instabilitate socială, un scenariu „de strâmtorare printre neamuri” prezis în Biblie și care precedă întoarcerea lui Isus în lumea aceasta (Luca 21:25).

Expresia „timpul sfârșitului”, precum și alte formulări cu sens asemănător, apare de nouă ori în cartea profetului Daniel. Pe de altă parte, toate ciclurile profetice cu care are legătură se desfășoară de-a lungul unor evenimente care au loc la sfârșitul istoriei. Până în secolul al XVIII-lea, partea din această carte care avea legătură cu evenimentele finale era considerată ca fiind ocultă, secretă, de neînțeles. Dar în secolul al XIX-lea, împlinirea profeției fiind aproape, cartea trebuia studiată pentru a-i descoperi secretele atât de bine păzite. Astfel au înțeles și au acționat pionierii bisericii noastre. Ellen G. White scria: „Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, prorociile lui Daniel cer o atenție deosebită, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim” (*Profeți și regi*, p. 350).

Mesajul cărții lui Daniel, această providență descoperită special pentru poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, ne arată drumul pe care trebuie să mergem și mesajul judecății pe care trebuie să îl predicăm. Naște în noi credința și încrederea în conducerea profetică a lui Dumnezeu. Ne vestește marea întâlnire cu Mântuitorul nostru și ne pregătește pentru ea. Ne amintește că există în ceruri un Dumnezeu, invitându-ne să fim atenți la orologiul profetic, care ne anunță că a sosit timpul să studiem profețiile ce vestesc soarta omenirii.

Astăzi este momentul ideal pentru a ne ridica privirile și a observa cu atenție cum se împlinesc profețiile care anunță revenirea lui Isus în lumea noastră.

Deși scrisă cu peste două mii cinci sute de ani în urmă, cartea Daniel rămâne relevantă pentru poporul lui Dumnezeu de azi. Să observăm trei aspecte:

Dumnezeu rămâne suveran al vieții noastre. Chiar și atunci când lucrurile nu merg bine, Dumnezeu rămâne suveran și lucrează prin acțiunile capricioase ale omului pentru a le oferi copiilor Săi ce este mai bun. Experiența lui Daniel în Babilon se aseamănă cu cea a lui Iosif în Egipt și a Esterei în Imperiul Persan. Acești tineri au fost robi în țări străine, sub puterea unor națiuni păgâne. Din afară, poate ar părea că erau slabi și că Dumnezeu îi părăsise. Totuși Domnul i-a întărit și i-a folosit pentru împlinirea planurilor Sale. Când trecem prin încercări, suferință și împotrivire putem să privim la ce a făcut Dumnezeu pentru Daniel, Iosif și Estera. Putem avea asigurarea că Domnul rămâne Dumnezeul nostru și El nu ne părăsește în încercări și ispite.

Dumnezeu conduce istoria. Uneori suntem tulburați de această lume confuză și fără țintă, plină de păcat și violență. Dar în fiecare capitol din cartea Daniel este transmisă ideea că Dumnezeu conduce cursul istoriei. Ellen G. White spune: „În analele istoriei omului, dezvoltarea, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca dependente de voința și bravura omului. Modelarea evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinată de puterea, ambiția sau capriciile lui. Însă, în Cuvântul lui Dumnezeu, perdeaua este dată la o parte și vedem în spate, peste și în toate acțiunile și conflictele de interese, putere și pasiune omenească, cum uneltele Celui Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și aduc la îndeplinire planurile Sale, după voia Sa.” – *Educație*, p. 173

Dumnezeu oferă un model pentru poporul Său din timpul sfârșitului. Daniel și prietenii lui sunt un model de viață într-o societate în care viziunea asupra lumii este adesea în contrast izbitor cu cea a Bibliei. Când s-au făcut presiuni să își compromită credința și să facă concesii sistemului babilonian în aspecte care le-ar fi negat credința lor față de Domnul, ei au rămas neclintiți. Experiența loialității lor absolute față de Dumnezeu este o încurajare pentru noi în persecuție din cauza Evangheliei. În același timp, Daniel ne arată că ne putem aduce contribuția în stat și în societate și totuși să rămânem credincioși Domnului.

4. Ce ne spun următoarele versete despre interesul lui Dumnezeu față de luptele noastre?

Daniel 9:23 _____

Daniel 10:11,12 _____

Matei 10:29-31 _____

Vineri, 3 ianuarie

ISTORIA ESTE ÎN MĂINILE LUI

În anul întâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. (Daniel 7:1)

Studiul cărților Daniel și Apocalipsa este foarte atrăgător pentru cititorul dornic să le descopere conținutul. Relatările pline de culoare locală, revelând contextul cultural în care au fost scrise, împlinirea istorică a impresionantelor imagini profetice și a cronogramelor lor, simbolismul unic al viziunilor Apocalipsei, semnificația criptografică a numerelor, a fiarelor, descrierea amănunțită a evenimentelor finale, toate au o logică și se succed în mod fascinant.

Unul dintre domeniile în care înțelegerea și interpretarea literaturii apocaliptice a progresat mult este analiza literară. Descoperirea structurii literare a acestor două cărți, mai ales a cărții lui Daniel, al cărei plan este elaborat cu minuțiozitate, a dezvăluit secretele autorului ei și ceea ce a dorit să transmită atunci când le-a scris. Mai exact, în schema literară repetitivă, aplicată atât relatărilor din primele șase capitole, cât și celor patru viziuni profetice pe care le prezintă, se poate descoperi o cheie fundamentală a interpretării.

Care e mesajul? Că Dumnezeu cunoaște finalitatea lumii noastre. Trecând prin toate luptele pentru putere care au marcat omenirea, istoria și-a urmat cursul care îi fusese revelat profetului Daniel. Nu o singură dată, un suveran, un comandant sau un guvernator a avut pretenția de a schimba scenariul profetic prin acțiuni nesăbuite, cum ar fi declanșarea unui război. Și cu toate acestea, odată cu trecerea timpului, s-a păstrat tendința de a urmări traiectoria stabilită de profeția biblică.

Ideea principală a fiecărei relatări sau viziuni este victoria finală a adevărului și a copiilor lui Dumnezeu. Există totuși un Dumnezeu în cer... care acționează în spatele cortinei. Nu există nimeni care să fie deasupra autorității Sale. Părintele domnitor, în providența Sa, are ultimul cuvânt: face judecata și rostește sentința. Nimic din această carte nu e la voia întâmplării. Dumnezeu domnește. Istoria se află în mâinile Sale divine.

Amintiți-vă, pe parcursul vieții, acest adevăr. Nu permiteți problemelor lumii josnice să vă umbrească înțelegerea și nici să vă împiedice să meditați la marele adevăr al mesajului profetic al Bibliei: Dumnezeu știe încotro se îndreaptă lumea. Încredeți-vă în El. Triumful dragostei Lui vă așteaptă.

Soarele apune: B 16:47, CT 16:38, IS 16:31, MS 16:46, SM 16:48, DJ 16:57, AR 17:00

„Biblia a fost dată cu scopul de a fi o călăuză pentru toți aceia care doresc să cunoască voia Creatorului... Îngerii și Însuși Hristos au venit să le descopere lui Daniel și lui Ioan lucrurile care aveau să se întâmple în curând. Aceste probleme importante, care au de-a face cu mântuirea noastră, n-au fost lăsate învăluite de mister. Ele n-au fost descoperite ca să-l încurce și să-l rătăcească pe cercetătorul sincer după adevăr. Domnul spunea prin profetul Habacuc: «Scrie viziunea și explic-o... ca să se poată citi ușor» (Habacuc 2:2, în KJV). Cuvântul lui Dumnezeu este clar pentru toți aceia care îl studiază cu o inimă plină de rugăciune. Orice suflet sincer va veni la lumina adevărului. ... Și nicio biserică nu poate înainta în sfințenie dacă membrii ei nu caută cu stăruință după adevăr ca după o comoară ascunsă.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 521–522

„Studiați istoria lui Daniel și a tovarășilor lui. Deși ei trăiau unde trăiau, întâmpinați din toate părțile de ispita de a-i face pe plac eului, ei L-au proslăvit și glorificat pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Ei au hotărât să evite orice rău. Ei au refuzat să se așeze singuri în calea vrăjmașului. Dumnezeu a răsplătit cu binecuvântări bogate credințioșii lor statornică.” – Ellen G. White, *Manuscript Releases* [No. 224], vol. 4, pp. 169–170

Studiu la rând¹:

**Estera 9 – Iov 5,
Evanghelizare, subcapitolul „Școlile de pregătire pentru lucrarea în orașe”**

1. Ce cuprindeau scrisorile trimise de Estera și Mardoheu iudeilor din cele o sută douăzeci și șapte de ținuturi ale împăratului Ahașveroș?
2. Cine era iubit de mulțimea fraților săi?
3. Despre ce spunea Iov că îi era hrana de toate zilele?
4. Despre cine se spune că își închide gura atunci când Dumnezeu îl ocrotește pe cel slab?
5. În ce condiții nu se vor pierde impresiile bune lăsate de solii lui Dumnezeu în inima și în mintea oamenilor?

¹ Întrebările sunt alcătuite pentru stimularea lecturării zilnice a Bibliei și scrierilor lui Ellen G. White, și nu în mod necesar pentru aprofundarea anumitor subiecte.

DUMNEZEU ESTE JUDECĂTORUL MEU

Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. (...) Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui.

S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.

(Daniel 7:9-10)

V-a fost frică vreodată când v-ați gândit la judecata lui Dumnezeu? Realitatea este că nu e ușor de înțeles conceptul biblic de judecată. De obicei ne gândim la el ca la un lucru negativ, deși acest concept nu ar trebui să corespundă unui lucru negativ din moment ce este legat de acțiunile Tatălui ceresc. Dimpotrivă, trebuie susținut de scopuri sfinte, drepte și bune, aidoma caracterului lui Dumnezeu revelat în Sfintele Scripturi.

Pe tot parcursul cărții lui Daniel reapare tema judecății. Numele autorului, Daniel, înseamnă „Judecătorul meu este Dumnezeu”. Domnul intervine în rezolvarea finală a fiecărei crize prin care trec protagonistul cărții și prietenii lui și la fel se întâmplă în evenimentele finale din fiecare viziune profetică, printr-un act care îi absolvă pe copiii Săi și prin care dă o sentință împotriva dușmanilor lor. Fiecare capitol din cartea lui Daniel conține cel puțin o trimitere la tema judecății. Printre diversele scene în care apare o judecată, se numără, de exemplu, și cea a falsei și adevăratei filosofii a educației, care îi diferențiază pe studenții evrei de restul tinerilor. Ce îi face pe ei mai inteligenți, remarcabili printre atâția alții din aceeași școală? Apare aici ideea că este vorba despre un regim alimentar sănătos față de unul nesănătos. Caldeenii credeau că alimentația lor este cea mai bună. Însă Daniel și prietenii lui decid să aibă un alt stil de viață, care să le permită să profite de educația care le este oferită. Tema judecății reiese și din evaluarea împărățiilor acestei lumi trecătoare și fragile, față de Împărăția lui Dumnezeu, solidă și veșnică, sau din respectul față de falsa ori adevărata închinare, din comportamentul plin de pretenții și orgolii al împăratului Nebucadnețar, ca și, printre altele, din relatarea sacrilegiului făcut de împăratul Belșațar.

Deznodământul istoriei omenirii și al copiilor lui Dumnezeu este determinat de Providența divină: printr-o judecată, voința suverană pronunță ultimul cuvânt și pune capăt istoriei.

Totuși există un Dumnezeu în cer... și El este adevăratul Judecător al faptelor noastre. Nu avem motive să ne temem de judecată de vreme ce, prin natura Lui, El este îndurător.

Soarele apune: B 16:48, CT 16:39, IS 16:32, MS 16:47, SM 16:49, DJ 16:58, AR 17:01

DIN IERUSALIM LA BABILON

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri _____ și _____ pentru tot felul de _____ și _____; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate _____ și în toate _____.” (Daniel 1:17)

Biblia nu evită să arate slăbiciunile omenirii căzute. Începând de la Geneza 3, păcătoșenia omului și rezultatele ei nefaste sunt arătate clar. În același timp putem vedea și exemplele celor care au dat dovadă de multă credințioșie față de Dumnezeu, chiar și atunci când li s-au oferit motive puternice să renunțe la credințioșia lor. Unele dintre exemplele de credințioșie cele mai puternice le descoperim în cartea Daniel.

Totuși, când studiem cartea Daniel, să nu uităm că adevăratul erou al acestei cărți este Dumnezeu. Suntem obișnuiți cu istorisiri în care este evidențiată credințioșia lui Daniel și a tovarășilor lui și poate că uităm să înălțăm credințioșia Celui care i-a călăuzit și i-a susținut pe acești patru tineri în confruntarea lor cu puterea și farmecul Imperiului Babilonian. Provocarea este suficient de mare să fii credincios în țara ta, acolo unde trăiești, și cu mult mai mare când te confrunți cu presiunea unei țări străine, a unei alte culturi și a unei religii diferite. Dar acești oameni credincioși au înfruntat situațiile grele și au învins deoarece, la fel ca apostolul Pavel, știau „în cine au crezut” (2 Timotei 1:12) și se încredeau în El.

11 ianuarie – Sabat de consacrare pentru misiune (colectă pentru Misiunea globală)

Duminică, 5 ianuarie

DUMNEZEU ȚESE ÎTELE ISTORIEI

*El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați;
El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!
(Daniel 2:21)*

Nu o dată mi-a fost dat să aud credincioși care se îndoiau de faptul că Dumnezeu este Cel care ține, cu adevărat, frâiele acestei lumi. Ellen White declară: „În analele istoriei omenirii, dezvoltarea națiunilor, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca dependente de voința și bravura omului. Modelarea evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinată de puterea, ambiția sau capriciile sale. În Cuvântul lui Dumnezeu însă, perdeaua este dată la o parte și putem să privim cum, în toate acțiunile și conflictele de interese, putere și pasiune omenească, uneltele Celui Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și duc la îndeplinire planurile Sale, după voia Sa. Biblia descoperă adevărata filosofie a istoriei. ... Puterea exercitată de fiecare cârmuitor de pe pământ este oferită de Cer și succesul său depinde de modul în care va folosi puterea ce i-a fost încredințată. ... A recunoaște lucrarea acestor principii în manifestarea puterii care «răstoarnă și îi pune pe împărați» înseamnă să înțelegi filosofia istoriei” (*Educație*, cap. „Istoria și profeția”).

Așadar, Dumnezeul Bibliei este atât de direct legat de lucrarea Lui, încât nu putem trece în revistă istoria omenirii fără a realiza un rezumat al acțiunii Providenței însăși. Nimic nu este atât de bine stabilit ca sfârșitul providențial către care lumea se îndreaptă. Filosofia providențialistă a istoriei ne învață că tot ce ține de faptele omului are un sfârșit, că Dumnezeu conduce istoria și că are un obiectiv stabilit. În Biblie ne stă la dispoziție o dare de seamă asupra planurilor divine, nimic altceva decât relatarea cronologică a faptelor lui Dumnezeu pe pământ, care conduc către actul răscumpărător al întrupării și culminează cu instaurarea Împărăției Sale.

Acest sens ascuns al istoriei ne permite să descoperim, plini de speranță, că, în ciuda felului greșit în care oamenii se folosesc de libertate și de ocaziile pe care Dumnezeu li le oferă, Tatăl ceresc Se află la cârma acestei nave și face din fiecare ființă omenească creată după chipul Său obiectul grijii, dragostei și providenței Sale.

Astăzi, vă invit să recunoașteți că există în ceruri un Dumnezeu care controlează această planetă. Promisiunile Lui sunt sigure. Luați decizia de a-I rămâne fideli.

La prima vedere, cartea Daniel începe într-o notă sumbră, a înfrângerii. Iuda capitulase în fața lui Nebucadnețar și vasele de la templu fuseseră duse din Ierusalim în ținutul Șinear. Cuvântul *Șinear* apare în Biblie în Geneza 11:2, denumind locul unde a fost ridicat Turnul Babel. Numele Șinear are o rezonanță negativă pentru cititorii Bibliei, făcând referire la un proiect făcut pentru a-L sfida pe Dumnezeu. Deși constructorii Turnului Babel nu au reușit să ajungă până la cer, aparențele sugerau că Nebucadnețar și zeii lui – din ținutul Șinear – avuseseră mai multă putere decât Dumnezeul lui Israel.

Totuși primele versete din Daniel ne spun clar că înfrângerea Ierusalimului nu poate fi pusă pe seama puterii mai mari a împăratului Babilonului – cetatea a fost cucerită pentru că „Domnul a dat în mâinile lui [Nebucadnețar] pe Ioiachim, împăratul lui Iuda” (Daniel 1:2). Cu mult înainte, Dumnezeu spusese că, dacă poporul Său Îl va uita și va încălca legământul, El îl va trimite ca rob într-o țară străină. Astfel, Daniel știa că în spatele puterii militare a Babilonului, Dumnezeul cerului conduce cursul istoriei. Această viziune clară asupra suveranității lui Dumnezeu i-a susținut pe acești tineri și le-a dat puterea și curajul de a înfrunta ispitele și presiunile Imperiului Babilonian.

1. De ce a dat Dumnezeu țara lui Iuda și Ierusalimul în mâinile babilonienilor?

2 Împărați 21:10-16 _____

2 Împărați 24:18-20 _____

Ieremia 3:13 _____

În confruntarea cu provocările secolului XXI, noi trebuie să prindem din nou acea percepție despre Dumnezeu atât de clar arătată în cartea Daniel. Aici vedem că Dumnezeul căruia Îi slujim nu este numai forța din spatele istoriei, prin suveranitatea Sa, ci El este cel care intervine plin de milă în viața poporului Său pentru a-i oferi ajutorul esențial în timp de nevoie. Dumnezeu va face și pentru copiii Săi din timpul sfârșitului ce a făcut pentru robii evrei, indiferent cât de multe atacuri vor veni asupra lor și asupra credinței lor.

Cu ce probleme te confrunți acum în credința ta – din afară, din interiorul bisericii sau din cauza propriilor defecte de caracter? Cum poți să le faci față?

Luni, 6 ianuarie

DAR ESTE ÎN CERURI UN DUMNEZEU

Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.

Întăia dată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău.”

(Daniel 2:27-28)

Am dat uneori dovadă de nesiguranță în ce privește înțelegerea circumstanțelor vieții mele care erau îngăduite de Providență. Ca să spun drept, deși eram perplex în adâncul sufletului și nu îmi manifestam lupta interioară, în dialogul meu cu Dumnezeu mă identificam, fără să îmi dau seama, cu opoziția pertinentă a lui Moise față de porunca Domnului: „Tu nu vei trece Iordanul acesta!” (Deuteronomul 3:27). Însă un slujitor al Domnului știe că nu există circumstanțe bune sau rele, nici întâmplare, nici ghinion sau noroc, din moment ce viața lui este în mâinile Celui pe care Îl slujește, care îi cunoaște pașii, îl călăuzește și îi controlează atât prezentul, cât și viitorul. Este motivul pentru care am pregătit o meditație bună de prezentat nu doar pentru frați, ci și pentru mine însumi. Să nu vă mire dacă din punct de vedere omiletic cele mai bune predici sunt uneori cele pe care predicatorul le face pentru el însuși. Așa a luat naștere culegerea de meditații *Dar este în ceruri un Dumnezeu*.

Această propoziție sintetizează mesajul implicit al întregii cărți a lui Daniel. Ea constituie unul dintre adevărurile experienței creștine și oferă un răspuns potrivit incertitudinii mele. Din analiza gramaticală reiese că avem două propoziții coordonate prin conjuncția adversativă „dar”. În propoziția principală subiectul poate fi orice împrejurare, eventualitate sau tragedie a vieții cotidiene sau a istoriei, cu sortii ei de izbândă sau eșec și cu încărcătura ei de neliniște, neputință, nesiguranță, ca și de orgoliu, vanitate și autosuficiență. Conjuncția adversativă „dar” marchează în acest caz contrastul cu propoziția principală, arătând că propoziția secundară, „este în ceruri un Dumnezeu”, de care este legată, împiedică, se opune sau atenuază conținutul propoziției principale: „Da, este adevărat, ceea ce mi se întâmplă este teribil, de neînțeles, ireparabil, pare fără rezolvare, dar este în ceruri un Dumnezeu.” A doua parte a frazei, propoziția legată de cea principală prin conjuncția „dar”, este Dumnezeu și providența Sa. Mesajul de speranță al cărții lui Daniel este rezumat într-o singură propoziție scurtă.

Trăiți cu siguranța că este în ceruri un Dumnezeu... pentru a scăpa de îndoieli, neliniști și tulburări.

2. Ce presiuni au fost exercitate asupra acestor tineri pentru a se conforma obiceiurilor și regulilor de la curte?

Daniel 1 _____

Ajunși în Babilon, acești patru tineri s-au confruntat cu cea mai puternică încercare a credinței și a convingerilor lor: au fost aleși să primească o instruire specială pentru a-i sluji împăratului. Adesea, în vechime, împărații îi recrutau pe cei mai buni dintre robi pentru a sluji în palatul lor, fiindu-le credincioși împăratului și zeilor imperiului în care se aflau. Întregul proces de instruire avea ca scop să-i îndoctrineze, să-i convertească și să le schimbe chiar viziunea asupra lumii. Ca parte a acestui proces, robii evrei au primit nume noi. Aceasta însemna schimbarea stăpânului și a destinului. Astfel babilonienii intenționau să exercite autoritate asupra acestor robi și să îi oblige să asimileze valorile și cultura Babilonului. Numele lor, care îndreptau atenția spre Dumnezeul lui Israel, au fost înlocuite cu nume care onorau zeitățile păgâne. Mai mult, împăratul a hotărât ca tinerii aceștia să mănânce la masa lui. În Antichitate, a mânca la masa împăratului avea implicații profunde. Însemna loialitate totală față de împărat și reflecta dependența de el. Deoarece hrana era de obicei închinată zeului sau zeilor imperiului, consumarea ei avea și o semnificație religioasă. Însemna acceptarea sistemului de închinare al împăratului și participarea la închinare.

Daniel și prietenii lui erau într-o situație dificilă. Ca să îi rămână credincioși lui Dumnezeu și să supraviețuiască puterii covârșitoare a sistemului imperial era nevoie de o minune. Pentru a complica și mai mult lucrurile, însăși cetatea Babilonului era o expresie monumentală a realizării umane. Frumusețea arhitecturală a templelor babiloniene, grădinile suspendate și Eufratul care străbătea cetatea ofereau o ilustrare a puterii inegalabile și a slavei. Lui Daniel și tovarășilor lui le era oferită ocazia de promovare și șansa de a se bucura de beneficiile și prosperitatea acestui sistem. Ei puteau alege să nu mai fie niște robi, ci funcționari imperiali. Oare își vor compromite ei principiile pentru a pași pe calea strălucitoare a gloriei?

Cum ar fi putut scuza acești tineri decizia de a-și compromite convingerile? În ce fel te poți confrunta și tu acum cu încercări asemănătoare sau poate mai subtile?

Marți, 7 ianuarie

DE CE AM NEVOIE PENTRU A CREDE CĂ EL EXISTĂ?

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.
(Evrei 11:6)

În timpul anilor de după război, studenții Seminarului Adventist din Madrid se aprovizionau cu Biblii și literatură religioasă prin librăria clandestină a unei biserici evanghelice. Pastorul era german și își împărțea timpul între slujire și consulatul țării sale la Madrid. Într-o zi, mi-a vorbit despre o carte foarte interesantă numită *Spre Dumnezeu prin știință*. Am cumpărat-o, sperând să găsesc în ea dovezi științifice despre existența lui Dumnezeu. Însă am fost cu adevărat dezamăgit. Nu conținea niciuna, cercetătorii creștini nu reușiseră să demonstreze nimic, deși există mii de dovezi! De fapt, cincizeci de ani mai târziu, indiciile științei au dus la concluzia că macrouniversul (cel infinit de mare) și microuniversul (cel infinit de mic) sunt rezultatul unui proiect. În cartea sa *Știința Îl descoperă pe Dumnezeu*, Ariel A. Roth le adresează cercetătorilor întrebarea: „Cum este posibil ca această proiectare inteligentă a naturii să fie rezultatul întâmplării și nu opera unui mare Artist, Dumnezeu creator al Bibliei?”

Căldura și lumina care ne vin de la soare, formarea carbonului în moleculele organice ale ființelor vii, aerul pe care îl respirăm, toate puse în concordanță pentru ca viața să fie posibilă pe planeta noastră, sunt probe indiscutabile că universul a fost creat pentru binele nostru, pentru om, așa cum învață Geneza. Da, există un Dumnezeu în ceruri!

Până când, însă, vom avea nevoie de dovezi pentru a crede în prezența Tatălui ceresc? De ce fel de mărturie avem nevoie pentru a crede că există în ceruri un Dumnezeu? Cu siguranță că tânărul Daniel a fost confruntat cu astfel de întrebări pe parcursul anilor de studii în școlile caldeene. A fost nevoit să îi asculte mai mult decât o dată pe profesori și savanți negând principiile biblice pe care le învățase încă din copilărie. Cu toate acestea, știa în cine crede. Nu avea nicio îndoială că există un Dumnezeu în cer care veghează asupra căii lui în acele ținuturi îndepărtate. Loialitatea față de Dumnezeu și studiul consacrat l-au pregătit pentru a deveni unul dintre cei mai importanți profeți ai Vechiului Testament.

Astăzi, Tatăl ceresc dorește să vă descopere un aspect al dragostei Lui. Puneți-vă inima la dispoziție pentru a-l descoperi și pentru a recunoaște că există un Dumnezeu în ceruri! Și El vă va răsplăti.

3. Pe lângă exercitarea liberului-arbitru și intervenția lui Dumnezeu, ce principiu important mai vedem aici?

Daniel 1:7-20

Se pare că cei patru robi evrei nu s-au opus numelor babiloniene. Probabil că nu puteau face nimic în această privință, în afară de a folosi numele lor ebraice între ei. Dar referitor la mâncarea și vinul de la masa împăratului puteau alege să le consume sau nu. Astfel, liberul-arbitru al celor patru bărbați a fost foarte important aici.

Totuși, dacă o căpetenie putea să le schimbe numele, atunci le putea schimba și meniul. Există două posibile motive pentru care cei patru au refuzat să mănânce de la masa împăratului.

În primul rând, bucatele de la masa împăratului conțineau carne necurată (Leviticul 11). În al doilea rând, mâncarea era mai întâi oferită ca hrană chipului zeului și apoi trimisă împăratului pentru a fi consumată. Astfel, când a spus clar, fără a recurge la subterfugii sau înșelătorii, că cererea lui avea în spate o motivație religioasă, adică hrana de la palat i-ar fi spurcat pe el și pe prietenii lui (Daniel 1:8), Daniel a dat dovadă de mult curaj.

Dacă analizăm interacțiunea dintre Daniel și căpetenia famenilor ies în evidență câteva puncte importante. În primul rând, Daniel a părut să înțeleagă foarte bine postura dificilă în care era căpetenia famenilor, așa că i-a propus un test. Zece zile în care să consume altă hrană îi erau suficiente pentru a demonstra beneficiile alimentației și, astfel, să îi liniștească temerile acestuia. În al doilea rând, siguranța lui Daniel că rezultatul avea să fie pozitiv într-un timp atât de scurt se baza pe încrederea lui deplină în Dumnezeu. În al treilea rând, alegerea unei alimentații cu zarzavaturi și apă ne îndreaptă gândul spre hrana dată de Dumnezeu omenirii la creațiune (Geneza 1:29), factor care, probabil, a influențat alegerea lui Daniel. Ce ar putea fi mai bun decât alimentația dată de Dumnezeu chiar la început?

Ce atitudine a lui Daniel a deschis calea pentru ca Dumnezeu să acționeze (Daniel 1:9)? Ce putem învăța despre importanța alegerilor? Ce impact ar trebui să aibă încrederea noastră în Dumnezeu asupra alegerilor noastre?

UNDE VA STA ÎNGERUL?

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta?

Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo. Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.
(Psalmii 139:7-10)

Charles, tatăl pastorului Pierre Winandi, a fost un evanghelist care a lucrat cu succes în Paris. Cu ocazia absolvirii mele, în 1964, el a fost invitat să ne vorbească. S-a întâlnit cu absolvenții de mai multe ori și ne-a povestit o istorisire interesantă. Când el și soția lui plecau de acasă pentru a ține conferințe, prevăzând că întâlnirile vor dura până târziu, îl lăsau pe băiețelul lor dormind. Îl asigurau că Îngerul Domnului rămâne alături de el pentru a-l păzi cât timp ei lipsesc. Copilul se obișnuise și, de obicei, adormea repede. Dar într-o zi, văzând că mama lui îi lăsase hăinuțele pe singurul scaun din dormitor, i-a cerut foarte serios: „Mamă, ia hainele de pe scaun, că îngerul unde o să stea?” Pentru Pierre, prezența Domnului în camera lui era cât se poate de reală.

Pastorul Stanley Folkenberg mi-a povestit că un pastor foarte în vârstă, la pensie, un prieten de familie, dormea uneori noaptea acasă la el. Înainte de a se culca, acest frate avea obiceiul de a se așeza pe marginea patului și de a petrece un timp considerabil stând de vorbă cu Dumnezeu. Îi povestea, așa cum i-ar fi povestit soției lui, cele petrecute în timpul zilei și îi cerea ajutorul pentru persoanele cu care se întâlneau în ziua respectivă. Astfel, Dumnezeu devenise foarte real în viața lui. Ați simțit vreodată prezența lui Dumnezeu atât de aproape de voi încât să puteți percepe căldura brațelor Sale iubitoare și șoapta blândă a cuvintelor Lui?

David mărturisește despre divina omnisciență și omniprezență în minunatul Psalm 139. Aici, el recunoaște că Dumnezeu a fost de partea lui încă de când era la sânul mamei sale, că este încă alături de el atunci când se trezește (v. 18), că este pretutindeni (v. 8), că în orice loc, oricât de îndepărtat sau ascuns ar fi, „și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca” (v. 10).

El rămâne alături de voi, ați uitat? Nu vă temeți de nimic, prezența Lui vă va ocroti. Există în ceruri un Dumnezeu!

Daniel și prietenii lui au fost aleși să-i slujească împăratului deoarece se potriveau profilului stabilit de Nebucadnețar. Acesta cerea ca famenii să fie „fără cusur” și „frumoși la chip” (Daniel 1:4). Este interesant de observat că jertfele și cei care slujeau în sanctuar trebuiau să fie „fără cusur” (Leviticul 22:17-25; 21:16-24). Împăratul Babilonului se pare că avea cerințe asemănătoare pentru cei care slujeau în palatul lui.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre cum putem rămâne credincioși în orice ispită?

Galateni 2:19,20 _____

Matei 16:24-26 _____

2 Corinteni 4:17 _____

Dumnezeu a onorat credințioșii celor patru robi evrei și, la sfârșitul celor zece zile de probă, ei arătau mai sănătoși și mai bine hrăniți decât cei care mâncau de la masa împăratului. Domnul le-a dat slujitorilor Lui „știință și pricepere pentru tot felul de scrieri” și, în special pe Daniel, l-a făcut „priceput în toate vedeniile și în toate visele” (Daniel 1:17). Acest dar urma să aibă un rol semnificativ în lucrarea lui profetică.

Așa cum a onorat credința slujitorilor Săi la curtea babiloniană, Dumnezeu ne dă și nouă înțelepciune când ne confruntăm cu provocările acestei lumi. Din experiența lui Daniel și a prietenilor lui învățăm că este posibil să rămâi nemânjit de elementele coruptoare ale societății. De asemenea, învățăm că nu trebuie să ne izolăm de societate și de viața culturală pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Daniel și prietenii lui nu doar că au trăit în mijlocul unei societăți care avea la bază minciuni, erezii și mituri, ci au fost educați în acele minciuni, erezii și mituri. Și totuși au rămas credincioși.

Indiferent de locul în care trăim, Domnul așteaptă ca noi să rămânem credincioși în mijlocul influențelor culturale și sociale care sunt contrare credinței noastre. Identifică influențele negative care te înconjoară și întrebă-te: Cât de bine reușesc să le biruiesc?

Joi, 9 ianuarie

DUMNEZEU DOMNEȘTE!

Domnul împărățește îmbrăcat cu măreție; Domnul este îmbrăcat și încins cu putere, de aceea lumea este tare și nu se datină.
(Psalmlui 93:1)

După un crud război civil și patruzeci de ani de dictatură, Spania se bucură astăzi de un sistem democratic de guvernare, cu o monarhie constituțională restabilită. În monarhia precum cea a Spaniei, regele domnește, dar nu guvernează. Acest rol revine puterii executive, adică președintelui guvernului, miniștrilor și instituțiilor. Deși legile promulgate de parlament sunt semnate de rege, nu el este cel care ia deciziile, ci puterea legislativă, adică parlamentul format din reprezentanți ai poporului. Monarhul este garantul respectării și aducerii la îndeplinire a Constituției. Și poate acționa atunci când cineva nu respectă ordinea constituțională.

La 23 februarie 1981, democrația spaniolă a suferit unul dintre cele mai importante atacuri din istoria sa recentă. O grupare militară a luat cu asalt Camera deputaților și i-a sechestrat pe parlamentari, sub amenințarea armei. Foarte repede au pus mâna pe posturile de radio și televiziune. La Valencia, pe străzi patrulau tancurile și armata. Criza părea fără ieșire. Țara trecea prin momente de spaimă profundă. Într-o atare situație, regele Carlos I și-a asumat toate prerogativele democratice, a restabilit pacea și ordinea constituțională cu autoritate și cu ajutorul forțelor armate.

Ceva asemănător se petrece în vasta republică a lumii: Dumnezeu domnește, dar nu guvernează. Suveranitatea Sa domină acest du-te-vino al istoriei, în ciuda faptului că prințul acestei lumi reclamă putere și autoritate asupra unui teritoriu care nu îi aparține. Dominația divină este mai puternică decât conducerea guvernelor dirijate de Satana. Dumnezeu prezent, creator, suveran la începutul tuturor lucrurilor și Dumnezeu prezent, suveran, judecător la sfârșitul tuturor lucrurilor: iată învățătura Sfințelilor Scripturi.

Satana a dorit să ia lumea cu asalt, la fel ca și viața fiecăruia dintre locuitorii ei. Însă nimeni nu este obligat să trăiască în supunere față de acest nelegiuit. Alergați la Regele regilor! Dați-I voie să-Și asume toate prerogativele în viața voastră și așteptați ca El să restabilească pacea și ordinea în existența voastră umană!

Dat fiind că astăzi Satana deține o autoritate uzurpată, foarte curând această lume va fi din nou guvernată de adevăratul suveran. Și atunci va sosi timpul eliberării noastre mult așteptate.

5. Care este motivul biruinței celor patru tineri?

Daniel 1:17-21 _____

Iov 38:36 _____

Proverbele 2:6 _____

Iacov 1:5 _____

După trei ani de instruire în „Universitatea Babilonului”, cei patru evrei au fost aduși înaintea împăratului pentru testul final. Ei nu doar că au fost mai sănătoși decât ceilalți învățați, ci i-au întrecut în știință și înțelepciune. Cei patru au fost angajați de îndată să îi slujească împăratului. Să nu uităm că această „știință și înțelepciune” cu siguranță că avea și elemente păgâne în ea. Totuși ei au învățat și, evident, au învățat foarte bine, chiar dacă nu credeau în așa ceva.

Probabil Nebucadnețar credea că această realizare se datora și alimentației oferite de el la palat, și programului de instruire urmat de cei patru tineri. Totuși Daniel și prietenii lui știau, iar relatarea biblică ne arată clar, că rezultatele lor superioare nu se datorau sistemului babilonian. Totul venea de la Dumnezeu. Ce exemplu puternic, care ne arată ce poate face Dumnezeu pentru cei care se încred în El! Nu ar trebui să ne temem de puterea covârșitoare a presei, a guvernelor și a altor instituții care pot amenința să ne distrugă identitatea de copii ai lui Dumnezeu. Dacă ne punem încrederea în Dumnezeu, putem fi siguri că El ne va susține în momentele dificile și ne va păzi în orice situație. Important este să facem alegeri corecte când ne este amenințată credința.

În Daniel 1 putem găsi câteva lecții importante despre Dumnezeu: (1) El Se află la cârma istoriei. (2) El dă înțelepciune pentru ca noi să putem naviga în mediul ostil al culturii și societății. (3) Domnul îi onorează pe cei care se încred în El cu toată inima lor și o dovedesc și prin stilul de viață.

Acest capitol se încheie cu afirmația: „Așa a dus-o Daniel până în anul întâi al împăratului Cyrus” (Daniel 1:21). Menționarea lui Cyrus aici este importantă, pentru că oferă o rază de speranță în experiența lor de robie. Cyrus a fost ales de Dumnezeu să elibereze poporul Său și să îi permită să se întoarcă în Ierusalim. Deși începe vorbind despre înfrângere și exil, capitolul se încheie cu o licărire de speranță pentru întoarcerea acasă. Acesta este Dumnezeul nostru: chiar și în cele mai grele momente ale vieții noastre, El deschide întotdeauna o fereastră de speranță ca să putem vedea slava și bucuria care se ascund dincolo de suferință și durere.

Vineri, 10 ianuarie

PERII DIN CAP, TOȚI NE SUNT NUMĂRAȚI

Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor, și locurile strâmbe, în locuri netede; iată ce voi face și nu-i voi părăsi.
(Isaia 42:16)

Dumnezeu nu este responsabil pentru tot ce se întâmplă pe acest pământ. Cu toate acestea, intervine adesea pentru a contrabalansa, anula sau împiedica urmările relei conduite a oamenilor: iată Providența. Sunt măsurile pe care Dumnezeu le ia atunci când faptul este consumat, pentru a repara sau remedia răul care se poate produce. Sunt grija și prevederea înțeleaptă cu care Se poartă Dumnezeu față de creația Sa într-o lume a probabilităților suferinței. Providența divină este antidotul răului în lume, Dumnezeu oferind soluții și alternative, schimbând circumstanțele, scriind drept pe liniile strâmbe pe care i le oferim noi, oamenii. Providența divină depășește așteptările omenești. Când ne lăsăm ocrotiți și conduși de El, putem avea perspective pe care nu le întrezăriserăm.

„Aduceți toate planurile voastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să le aprobe sau să le respingă, conform planului Providenței. Acceptați planurile divine în locul propriilor dorințe, chiar dacă această acceptare presupune renunțarea la proiecte la care țineți. În acest fel, viața vă va fi modelată din ce în ce mai mult după Modelul divin și «pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus» (Filipeni 4:7)” (Mărturie pentru biserică, vol. 7, p. 44).

Puterea Providenței divine, implicată în afirmația profetului Daniel „dar este în ceruri un Dumnezeu”, este expusă de Isus Însuși în Predica de pe Munte: „Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. [...] Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele” (Luca 12:7,29-30). Cele mai propice soluții, rezolvările cele mai nebanuite, cele mai mari schimbări sunt cele pe care Providența le păstrează adesea de rezervă pentru noi în cartea sa extraordinară. „În cartea providenței dumnezeiești, în volumul vieții, avem fiecare câte o pagină. Pagina aceasta cuprinde amănuntele istoriei noastre; până și perii capului ne sunt numărați. Copiii lui Dumnezeu nu sunt niciodată uitați de El” (Hristos, Lumina lumii, p. 260).

Pentru grija plină de afecțiune pe care o are față de noi, să Îi mulțumim astăzi lui Dumnezeu. El ne cunoaște mai bine decât oricine altcineva.

Soarele apune: B 16:55, CT 16:45, IS 16:39, MS 16:54, SM 16:56, DJ 17:04, AR 17:08

„În Babilon, Daniel și tovarășii săi au fost, în tinerețea lor, numai în mod aparent ceva mai favorizați de soartă decât a fost Iosif în Egipt în anii de început ai vieții sale; cu toate acestea, ei au fost supuși la teste ale caracterului nu mai puțin severe. De la simplitatea căminului lor din Iudeea, acești tineri de descendență regală au fost duși în cel mai mare oraș, la curtea celui mai mare monarh, și au fost aleși să fie educați pentru a fi în slujba specială a împăratului. Puternice au fost ispitele care i-au înconjurat în acea curte stricată și luxoasă. Faptul că ei, închinătorii lui Iehova, erau prizonieri în Babilon, că vasele locașului lui Dumnezeu fuseseră puse în templul zeilor Babilonului, că împăratul lui Israel era el însuși prizonier în mâinile babilonienilor – toate acestea erau amintite cu orgoliu de învingători, ca o dovadă că religia și obiceiurile lor erau superioare religiei și obiceiurilor evreilor. În aceste împrejurări, tocmai prin umilirea pe care Israel o atrăsese asupra sa din cauză că se îndepărtase de poruncile Sale, Dumnezeu i-a dat Babilonului dovezi ale supremației Lui, dovezi privind sfințenia cerințelor Sale și urmarea sigură a ascultării. Și mărturia a fost dată în singurul mod în care se putea face aceasta, prin aceia care și-au păstrat neclintită loialitatea față de El.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 54

Studiu la rând:

Iov 6–12,
Evanghelizare, subcapitolul „Înviorarea spirituală și organizarea bisericii pentru slujire”

1. Ce mângâiere, ce bucurie spunea Iov că îi va rămâne în durerile sale?

2. Cine și cui îi adresează cuvintele: „Nu știu să te fi cunoscut vreodată”?

3. Ce anume considera Iov că aleargă mai iute decât un alergător?

4. La cine, dintre oameni, considera Iov că se găsește înțelepciunea?

5. De unde a avut Ellen G. White planul organizării de mici grupe, ca temelie a efortului misionar?

DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE

*Dumnezeu este dragoste și cine rămâne în dragoste
rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.
(1 Ioan 4:16)*

Îmi amintesc de incendiul de la Biblioteca Națională din Sarajevo (Bosnia-Herțegovina), care s-a petrecut la finele lunii august 1992. Edificiul era simbolul identității unui popor. Două mii de cărți și mii de documente și manuscrise de mare valoare erau găzduite aici. Focul de artilerie al armatei sârbo-bosniace a atins clădirea și fondul editorial al bibliotecii s-a aprins.

Să facem acum un mic efort de imaginație și să presupunem că unul dintre aceste codexuri din Sarajevo ar fi fost copia unică a primei Epistole a lui Ioan și că cea mai mare parte a capitolului patru ar fi ars. La versetul opt, aproape în întregime carbonizat și înnegrit de fum, s-ar fi putut încă citi cu mare dificultate: „Dumnezeu este...”, restul rămânând indescifrabil. Ce păcat! Dacă nu ar fi ars, am fi putut conta pe o definiție a naturii lui Dumnezeu. Tot imaginându-ne, să presupunem că misterul ar fi fost la un moment dat descoperit, fraza din manuscris completată, experții ar fi reușit să descifreze în cele din urmă fragmentul ars din capitolul patru și să completeze cuvântul care lipsea din versetul opt, cu cel din versetul șaisprezece: dragoste.

Da, Dumnezeu este dragoste. Dragostea constituie ființa, substanța, viața Sa. Dragostea rezumă toate faptele Sale și explică toate căile Sale. Dragostea a învins păcatul pentru a ne da viața veșnică. Dragostea face obiectul admirației îngerilor și la fel va fi și pentru noi de-a lungul veșniciei. Gândurile lui Dumnezeu sunt dragoste, voința Sa este dragoste, totul în El este dragoste. Dumnezeu este dragoste! Cuvintele Sale sunt dragoste! Gelozia Lui este dragoste! Bucuriile Sale sunt dragoste! Lacrimile Sale sunt dragoste! Reproșurile Sale sunt dragoste! Judecățile Sale sunt dragoste!

Or, tocmai lumea noastră mică este teatrul de operațiuni al dragostei divine. Iată de ce tocmai ea servește ca Scriptură universului. Atât îngerii, cât și locuitorii lumilor necăzute studiază misterele dragostei mântuitoare manifestate prin moartea lui Hristos pe cruce. Și vor continua să le studieze de-a lungul veșniciei, împreună cu cei mântuiți. Între timp, lumina Calvarului este sursa și inspirația oricărui act de iubire înfăptuit de omenire.

Dumnezeu vă iubește. Nu uitați acest lucru. Nu contează cine sunteți. Așa că hotărâți-vă să duceți minunatul mesaj al dragostei lui Dumnezeu oriunde veți merge.

Soarele apune: B 16:56, CT 16:47, IS 16:40, MS 16:55, SM 16:57, DJ 17:05, AR 17:09

DE LA TAINĂ LA DESCOPERIRE

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Daniel a luat cuvântul și a zis: «Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! Ale Lui sunt _____ și _____.»” (Daniel 2:20)

În apele din jurul Groenlandei sunt aisberguri de toate mărimile. Uneori sloiurile mai mici de gheață merg într-o direcție, în timp ce ghețarii mari merg în alta. Vântul de la suprafață împinge sloiurile mai mici, în timp ce masele uriașe de gheață sunt purtate de curenții puternici ai oceanului. Când ne gândim la apariția și căderea națiunilor de-a lungul istoriei, putem să asemănăm mișcarea lor cu vântul de suprafață și curenții oceanelor. Vântul reprezintă tot ce poate fi schimbat și imprevizibil, ca de exemplu voința omului. Dar, simultan cu rafalele și cu furtuna, mai lucrează o forță, chiar mai puternică și foarte asemănătoare curenților oceanului. Această forță este mișcarea sigură a scopurilor înțelepte și suverane le lui Dumnezeu.

Ellen G. White spunea: „Ca stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 32. Deși ridicarea și căderea națiunilor, ideologiilor și partidelor politice par să se datoreze doar acțiunii omului, Daniel 2 ne arată că Dumnezeul cerului este Cel care conduce istoria omenirii spre finalul ei măreț.

Duminică, 12 ianuarie

CUTIA PANDOREI

*Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne Dumnezeule!
În Tine mă încred din tinerețea mea.
(Psalmii 71:5)*

În *Munci și zile*, Hesiod povestește cum Prometeu, unul dintre cei zece titani, a furat focul din carul soarelui și l-a adus oamenilor. Zeus, cel mai important dintre zei, s-a înfuriat foarte tare și a vrut să îl pedepsească trimițându-i-o în acest scop pe Pandora, prima femeie creată. Prometeu îl găzduia pe fratele său Epimeteu, care s-a îndrăgostit de Pandora și a luat-o de soție. Pandora a adus în bagajele sale o misterioasă cutie care conținea toate relele în stare să umple lumea de dureri și suferințe, dar și tot ce era nevoie pentru a le remedia. Epimeteu a avertizat-o pe Pandora de pericolul de a deschide cutia. Dar tânăra femeie, căzând pradă curiozității, a deschis-o. Ce zi funestă! Toate relele care îi iau astăzi cu asalt pe nefericiții muritori s-au dezlănțuit și, odată cu ele, și toate virtuțile, care s-au întors imediat în Olimp, reședința zeilor. Însăpăimântată de ceea ce a făcut, Pandora a închis imediat cutia. Dar speranța, ultimul dintre daruri, mai precis acela de care oamenii au atâta nevoie pentru a depăși relele care îi iau cu asalt, a rămas prizonieră înăuntru. Prin mitul cutiei Pandorei explicau grecii antici originea răului și remediul lui.

Providența divină rupe fatalismul răului, oferind alternative. Prin făgăduințele Sale îl delimitează în timp, generând speranță în această lume. Speranța este cu mult mai mult decât una dintre cele trei virtuți teologice, mai mult decât o iluzie. Este un mod de viață, cel al copiilor lui Dumnezeu, și, mai concret, al nostru, al celor care trăim în speranța revenirii. Biblia este purtătoarea unui mesaj de speranță. Să crezi în Dumnezeu înseamnă să îți pui speranța în El, înseamnă să depășești contextul dureros al prezentului, să ignori previziunile triste asupra viitorului. Înseamnă să trăiești în siguranță, încrezător că Dumnezeu va interveni în favoarea ta, nu doar aici și acum, dar și pentru veșnicie.

Să trăiești plin de speranță, cum afirmă Ellen White, este o mărturie pentru lume: „Bucurați-vă în nădejde” (Romani 12:12). „Oriunde am merge, să dăm dovadă de un spirit de speranță și de bucurie creștină; astfel, cei separați de Hristos se vor simți atrași de religia pe care o practicăm; cei necredincioși vor putea vedea consistența credinței noastre” (*Our Father Cares*, p. 229).

Isus poate face ca fața ta să reflecte astăzi această preafelică speranță și harul Său poate alunga din inimă orice tristețe. Nu trebuie decât să Îi ceri!

1. Cu ce criză s-au confruntat tinerii evrei din cauza visului pe care Domnul i l-a dat împăratului?

Daniel 2:1-16

În vechime, visele erau considerate foarte importante. Când un vis prevestea ceva rău, adesea indica spre un dezastru iminent. De aceea Nebucadnețar a fost atât de tulburat de un vis pe care, ca situația să fie și mai rea, nici măcar nu și-l mai putea aminti. Experții din Babilon credeau că zeii pot descoperi interpretarea viselor, dar, în cazul acestui vis, nu au putut face nimic, deoarece împăratul îl uita-se. Dacă le-ar fi fost făcut cunoscut conținutul visului, ei ar fi găsit o interpretare care să fie pe placul împăratului. Dar, în această situație unică, când nu au putut să-i spună împăratului despre ce era visul lui, experții în interpretarea viselor s-au văzut obligați să recunoască faptul că „nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori” (vers. 11).

Din cale afară de supărat, împăratul a poruncit ca toți înțelepții Babilonului să fie omorâți. Nu era ceva neobișnuit în lumea veche. Surse istorice atestă faptul că, din cauza unei conspirații, Darius I a poruncit ca toți magii să fie executați și Xerxes i-a trimis la moarte pe constructorii unui pod care s-a prăbușit. Când Nebucadnețar a emis acest decret, Daniel și prietenii lui tocmai își terminaseră instruirea și fuseseră acceptați în cercul de experți al împăratului. Din acest motiv, decretul de moarte emis de împărat li se aplica și lor. De fapt, limbajul folosit ne sugerează că execuțiile au început de îndată, iar Daniel și prietenii lui aveau să fie următorii. Dar Daniel, cu „minte și cu judecată” (vers. 14), s-a apropiat de Arioc, responsabilul de executarea ordinului. În cele din urmă, Daniel i-a cerut chiar împăratului un timp în care să deslușească această taină. Deși îi acuzase pe vrăjitorii că încercau să tragă de timp, împăratul a răspuns favorabil cererii lui Daniel. Chiar și Daniel a fost de acord cu vrăjitorii, că nu există niciun om care să poată desluși această taină, dar profetul știa un Dumnezeu care îi putea descoperi și visul, și interpretarea lui.

Ce ne spune despre cât de aproape de noi este Dumnezeu faptul că El i-a vorbit împăratului Nebucadnețar printr-un vis? (Vezi și Faptele 17:28.)

Luni, 13 ianuarie

LOCUIŢA CEREASCĂ A LUI DUMNEZEU

Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.
(Psalmii 11:4)

Este în ceruri un Dumnezeu. Realitatea prezenței lui Dumnezeu în această lume este un adevăr indiscutabil confirmat de Cuvântul Său (Fapte 17:27-28; Matei 1:23). Dincolo de asta, Biblia situează locuința lui Dumnezeu în ceruri: „Domnul este în Templul Lui cel sfânt.” (Psalmii 11:4); „La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri.” (Psalmii 123:1); „[puterea] pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” (Efeseni 1:20). Asta nu înseamnă nicidecum că Dumnezeu este departe de problemele și destinele noastre. Din înălțimea cerurilor, El cercetează lumea, privește oamenii, se interesează de mersul acestei planete și o dirijează.

Lumea terestră și cea celestă, deși uneori sunt în conflict una cu cealaltă din cauza păcatului, nu sunt opuse. Dimensiunea verticală și cea orizontală a vieții omului se întâlnesc și se întrepătrund. Relația noastră cu Dumnezeu, care stă pe tronul Său din ceruri, consolidează și îmbogățește viața noastră aici jos, pe pământ. Hristos a venit în această lume pentru a uni definitiv cerul și pământul.

„În Hristos ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 13). Înălțarea la cer a lui Hristos, lângă Tatăl, ne-a transportat, figurat vorbind, în locurile cerești odată cu El. Expresia „locurile cerești” apare numai în Epistola către efeseni (1:3,20; 2:6; 3:10; 6:12), unde scoate în evidență avantajele obținute de victoria lui Hristos prin întrupare. Fără să înțelegem bine lucrurile cerești, nu putem să ne asumăm circumstanțele dificile prin care trecem pe pământ și nici să înțelegem felul în care Dumnezeu lucrează cu noi.

Visul pe care l-a avut Iacov la Betel nu a fost numai o promisiune de binecuvântare pentru patriarh. Această scară rămâne la dispoziția tuturor celor care vor să își unească experiențele, fie ele dureroase, tulburătoare, pline de bucurie, bogate în speranță sau promițătoare, cu providența divină a unui Dumnezeu care, din ceruri, continuă să se ocupe de noi.

Nu crezi că ar trebui să consolidezi legăturile tale cu Tatăl ceresc? El te așteaptă și este gata să locuiască în inima ta.

Numaidecât, Daniel i-a luat pe cei trei prieteni ai lui pentru a se uni în rugăciune, explicându-le că aveau să fie omorâți dacă Dumnezeu nu le descoperia visul. Ori de câte ori ne confruntăm cu o problemă majoră și noi ar trebui să recunoaștem că Dumnezeul nostru este destul de mare pentru a rezolva chiar și cele mai de nerezolvat proleme.

2. Care sunt cele două tipuri de rugăciune prezentate aici?

Daniel 2:17-23

În acest capitol sunt menționate două feluri de rugăciuni. Prima este rugăciunea de cerere, în care Daniel l-a cerut lui Dumnezeu să îi dezvăluie visul și interpretarea lui (vers. 17-19). Nu ne sunt prezentate cuvintele exacte ale rugăciunii, dar ni se spune că Daniel și prietenii lui au cerut „îndurarea Dumnezeului cerurilor pentru această taină, ca să nu piară Daniel și tovarășii săi odată cu ceilalți înțelepți ai Babilonului” (vers. 18). După ce s-au rugat, Dumnezeu le-a răspuns și le-a descoperit visul și interpretarea lui. Putem avea asigurarea că ori de câte ori căutăm „îndurarea Dumnezeului cerurilor”, rugăciunile noastre vor primi răspuns, chiar dacă nu într-o manieră la fel de vizibilă, deoarece Dumnezeul lui Daniel este și Dumnezeul nostru.

Văzând că Dumnezeu a răspuns cererii lor, Daniel și prietenii lui au înălțat rugăciuni de mulțumire și laudă. Ei l-au proslăvit pe Dumnezeu pentru că El este sursa înțelepciunii și pentru că El este la cârma naturii și a istoriei politice. De aici putem învăța o lecție importantă. Când ne rugăm stăruitor și Îi cerem lui Dumnezeu multe lucruri, cât de des Îl laudăm și Îi mulțumim pentru că a răspuns rugăciunilor noastre? Experiența lui Isus cu cei zece leproși ne oferă o ilustrare grăitoare a nerecunoaștinței oamenilor. Din zece, câți au fost vindecați, doar unul s-a întors ca să-l „dea slavă lui Dumnezeu” (Luca 17:18). Răspunsul lui Daniel ne amintește cât de importante sunt laudele și mulțumirile și, totodată, ne descoperă caracterul Dumnezeului la care ne rugăm. Când ne rugăm Lui, putem avea încredere că El va face ce este cel mai bine pentru noi și atunci putem să Îl laudăm și să Îi aducem mulțumire.

Citește Psalmul 138. Ce poți învăța din această rugăciune de mulțumire ca să te ajute să fii și tu recunoscător lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe?

Marți, 14 ianuarie

PRIN PUTEREA BOGĂȚIEI MELE

*După douăsprezece luni, pe când se plimba pe acoperișul palatului împărătesc din Babilon, împăratul a luat cuvântul și a zis: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?”
(Daniel 4:29-30)*

Nebucadnețar avea dreptate. De pe terasa palatului său, putea contempla zigurate depășite în înălțime de temple și, la vest de palat, pe malul Eufratului, celebrele grădini suspendate ale orașului, construite de rege în cinstea uneia dintre soțiile sale, grădini care aveau să fie considerate una dintre cele șapte minuni ale lumii antice. Ce păcat! Nebucadnețar nu învățase lecția. Cu un an în urmă, avusese un al doilea vis interpretat de Daniel, în care Dumnezeu îi spunea că va ajunge să trăiască timp de șapte ani ca fiarele de pe câmp. Profetul îl avertizase: „Împărăția ta îți va rămâne ție îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri. De aceea, împărate, placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4:26-27).

Nu trebuie să uităm niciodată că tot ce suntem și avem este posibil datorită lui Dumnezeu, care, în providența Lui, fără ca noi să ne putem da seama, a creat sau modificat circumstanțele, ne-a pregătit calea, ne-a trezit interesul, ne-a deschis porți către o bogăție de oportunități, ne-a dat viziune, inteligență și putere pentru a obține averi, situație, bunăstarea de care ne bucurăm. Când israeliții, după un exod coordonat de Providență, erau gata să intre în Țara promisă, în acele ținuturi în care „curgea lapte și miere”, unde urmau să se bucure de case, câmpuri, fructe și animale, Moise i-a avertizat: „Vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății.» Ci adu-ți aminte de Domnul Dumnezeu tău, căci El îți va da putere să le câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi” (Deuteronomul 8:17-18).

Când totul e bine, când viața vă surâde, când aveți succes la serviciu sau la școală, când în familie domnesc pacea și prosperitatea, când vă bucurați de sănătate, când sunteți mândri și mulțumiți de reușite, amintiți-vă că este în ceruri un Dumnezeu... Acest lucru vă va ține departe de a deveni orgolioși și vă va aduce încă și mai multe binecuvântări cerești.

3. Ce lucru important ne transmite Daniel, lucru pe care să nu îl uităm niciodată?

Daniel 2:24-30

Ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu i-a descoperit lui Daniel visul și interpretarea lui. Profetul nu a ezitat să îi spună împăratului că soluția la taina lui a venit „de la Dumnezeul cerurilor”. De asemenea, înainte de a-i povesti conținutul visului și interpretarea lui, Daniel a menționat gândurile și preocupările neexprimate ale împăratului, când acesta nu putea dormi în patul lui. Această informație suplimentară accentuează și mai mult credibilitatea soliei, deoarece era cunoscută doar de împărat și Daniel o putuse afla doar printr-o putere supranaturală. Dar, prezentând conținutul visului, Daniel a riscat să declanșeze o altă criză, deoarece visul nu îi aducea vești bune împăratului Nebucadnețar.

4. Care spunea visul că avea să fie soarta împărăției lui Nebucadnețar?

Daniel 2:31-49

În vis, împăratul văzuse un chip măreț: „Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierle picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut” (vers. 32,33). În cele din urmă, o piatră „a izbit picioarele” (vers. 34) și întreaga structură a fost distrusă și împrăștiată ca pleava luată de vânt. Daniel a explicat că metalele reprezentau împărății succesive care urmau să fie înlocuite una de cealaltă pe parcursul istoriei. Pentru Nebucadnețar mesajul a fost clar: Babilonul, cu toată puterea și slava lui, avea să treacă și să fie înlocuit de altă împărăție, iar aceasta, urmată de altele, până când o împărăție cu totul diferită de acestea le va înlocui pe toate: Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, care va dăinui pentru totdeauna.

Privește cât de trecătoare sunt toate lucrurile pământești. Ce ar trebui să ne învețe acest lucru despre marea speranță pe care o avem în Isus și doar în Isus? (Ioan 6:54; 2 Corinteni 4:18)

Miercuri, 15 ianuarie

CRIZA SCOATE LA IVEALĂ CARACTERUL

*De ce n-am murit în pânțele mele?
De ce nu mi-am dat sufletul la ieșirea din pânțele ei?
(Iov 3:11)*

Bietul Iov! Strigătul lui este cel al unui om disperat care se simte abandonat de Dumnezeu. În decurs de câteva zile, a pierdut tot: proprietăți, copii, sănătate, soție... Însă, ne întrebăm, a pierdut și ceea ce ar fi mult mai teribil: încrederea că va depăși problemele? Prietenii lui au ținut să îi arate că tot ce i se întâmpla era din cauza nedreptății lui: „Tu zici: «Felul meu de a vedea este drept și sunt curat în ochii Tăi.» Ah! de ar vrea Dumnezeu să vorbească, de Și-ar deschide buzele să-ți răspundă și de ți-ar descoperi tainele înțelepciunii Lui, ale înțelepciunii Lui nemărginite, ai vedea atunci că nu-ți răsplătește totuși după fărădelegea ta” (Iov 11:4-6). Există însă un lucru esențial pe care patriarhul nu l-a pierdut, chiar și atunci când își dorea moartea: credința și speranța în Salvatorul său: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu” (Iov 19:25-27).

Există, totuși, un Dumnezeu în ceruri... Chiar și atunci când toate ne merg rău, când neșansa, dizgrația, suferința se agață de noi, când problemele nu încetează să tot apară, când nu mai vedem mâna lui Dumnezeu acționând în viața noastră, când cerul devine surd, insensibil la implorările noastre, când pare că Dumnezeu ne-a abandonat, când nu înțelegem de ce ni se întâmplă una sau alta: o boală gravă, pierderea serviciului, decesul cuiva drag. De ce ni se întâmplă așa ceva tocmai nouă, tocmai mie? De ce?

Să păstrăm totdeauna în minte că Dumnezeu este un Dumnezeu al providenței, care ne iubește și ne ocrotește, care ține viața noastră în mâinile Lui, care poate și știe cum să întoarcă vântul, care știe unde vrea să ne conducă. Un Dumnezeu care a răspuns credinței și încrederii lui Iov într-un mod nebănuit. Patriarhul, care pierduse iluzia vieții, nu doar că s-a căit de lamentările lui, dar a și mărturisit: „Da, am vorbit fără să le înțeleg de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep” (Iov 42:3).

Să vă amintiți astăzi că în criză iese la iveală caracterul. Orice suferință este temporară. Nu cedați în fața ei. Ci, la fel ca Iov, mai degrabă credeți că veți vedea cu ochii voștri revenirea lui Isus pe acest pământ.

5. Citește din nou visul și interpretarea lui (Daniel 2:31-49). Ce învățăm de aici despre preștiința lui Dumnezeu cu privire la istoria lumii?

Profeția transmisă prin visul lui Nebucadnețar oferă o cronologie și funcțiile profetice generale pentru a ști cum să abordăm profețiile mai detaliate din Daniel 7, 8 și 11. Daniel 2 nu este o profeție condiționată, ci o profeție apocaliptică: o predicție sigură a ceea ce Dumnezeu a prevăzut și urma să se întâmple în viitor.

- 1. Capul de aur** reprezintă Babilonul (626–539 î.Hr.). Cu siguranță că niciun alt metal nu putea reprezenta mai bine puterea și bogăția Imperiului Babilonian decât aurul. Biblia o numește „cetatea de aur” (Isaia 14:4, KJV) și „în mâna Domnului, un potir de aur” (Ieremia 51:7; compară cu Apocalipsa 18:16). Istoricul antic Herodot relatează că cetatea era împodobită cu mult aur.
- 2. Pieptul și brațele de argint** reprezintă Medo-Persia (539–331 î.Hr.). După cum argintul este mai puțin prețios decât aurul, la fel și Imperiul Medo-Persan nu a atins niciodată splendoarea Babilonului. Mai mult, argintul era un simbol potrivit pentru persani deoarece ei foloseau argintul în sistemul lor fiscal.
- 3. Pânțele și coapsele de aramă** simbolizează Grecia (331–168 î.Hr.). Ezechiel 27:13 îi prezenta pe greci ca făcând negoț cu unelte de aramă. Soldații greci erau cunoscuți pentru armura lor de aramă. Coifurile, scuturile și securile pentru luptă erau făcute din aramă. Herodot ne spune că Psammetichus I al Egiptului a văzut în invadatorii greci împlinirea unei profeții care prezicea că „vor veni niște bărbați de aramă pe mare”.
- 4. Fluierele picioarelor de fier** reprezintă Roma (168 î.Hr.–476 d.Hr.). După cum explică Daniel, fierul reprezintă puterea zdrobitoare a Imperiului Roman, care a dăinuit mai mult decât celelalte împărății. Fierul era metalul perfect care să reprezinte acest Imperiu.
- 5. Picioarele, parte de fier, parte de lut** reprezintă Europa divizată (din 476 d.Hr. până la a doua venire a lui Hristos). Amestecul de fier și lut oferă reprezentarea perfectă a celor întâmplate odată cu dezintegrarea Imperiului Roman. Deși s-au făcut multe încercări de a uni Europa, de la alianțe prin căsătorii între casele regale și până la actuala Uniune Europeană, dezbinarea și lipsa unității au predominat și, conform acestei profeții, așa va fi până la venirea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Joi, 16 ianuarie

DOMNUL ESTE JUDECĂTORUL MEU

Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine.

Căci n-am nimic împotriva mea, totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit:

Cel ce mă judecă este Domnul.

(1 Corinteni 4:3-4)

Anumite biserici din secolul întâi s-au dat la practica tradițională de a-i compara pe slujitorii Domnului între ei și de a emite judecăți la adresa lor. În biserica din Corint, credincioșii erau divizați în patru facțiuni rivale, conform preferințelor lor. Existau partizani ai lui Pavel, fondatorul bisericii, ai lui Apolo, strălucit predicator din Alexandria, ai lui Petru, unul dintre cei doisprezece, care a făcut parte din cercul de apropiați ai lui Isus, și, în cele din urmă, ai lui Hristos, care refuzau orice afiliere, dar care nu erau, din acest motiv, mai puțin agresivi decât ceilalți, din moment ce erau dezbrăcați de invidie, discuții și neînțelegeri (1 Corinteni 3:3; 1:10), în care cei mai aprigi dintre ei erau slujbașii înșiși, când criticați de cei care îi judecau implacabil, când aplaudați de cei care îi laudau excesiv. În acest context, afirmă Pavel: „Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea, totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul” (1 Corinteni 4:3-4).

Care dintre noi nu a fost judecat greșit măcar o dată sau acuzat pe nedrept? Ați fost victima geloziei, perfidiei sau a vorbirii de rău? V-ați regăsit în postura de calomniat, devalorizat, strivit, denigrat sau marginalizat de gurile rele, fără să știți cum să vă apărați și nici cum să dovedeți adevărul?

Dacă încă nu vi s-a întâmplat, poate oricând să vi se întâmple. Și atunci când va veni momentul, amintiți-vă că o conștiință liniștită este esențială, că Dumnezeu cunoaște adevărul, că El este sfânt și drept. Și că, mai mult decât atât, El vă cunoaște inima și vă este atât judecător, cât și apărător. Daniel și Pavel au fost acuzați pe nedrept și denunțați fără motiv de dușmanii, respectiv rivalii lor. Unii erau perfizi, alții pur și simplu răătăciți. Dar Dumnezeu i-a revendicat pe acești doi oameni, le-a dovedit nevinovăția și i-a eliberat pentru că, la fel ca Isus, și-au încredințat cauza dreptului Judecător (1 Petru 2:23).

Dacă veți fi victimele unor neînțelegeri sau ale unor acuzații false, amintiți-vă că este un Dumnezeu în ceruri... care, la momentul potrivit, va da fiecăruia ce i se cuvine.

6. Ce ne învață următoarele versete despre soarta finală a acestei lumi?

Daniel 2:34,35,44,45

Visul se concentrează pe ce se va întâmpla „în vremurile de pe urmă” (Daniel 2:28). Oricât de puternice și bogate ar fi fost ele, împărățiile de metal (și lut) nu sunt decât un preludiviu la înființarea împărăției de piatră. Deși, într-o oarecare măsură, metalele și lutul pot fi rezultatul meșteșugului uman, piatra prezentată în vis vine neatinsă de mâini omenești. Cu alte cuvinte, deși în cele din urmă fiecare dintre împărățiile anterioare se sfârșește, împărăția reprezentată de piatră va rămâne pentru totdeauna. De asemenea, Dumnezeu a fost simbolizat adesea prin metafora pietrei (de exemplu, Deuteronomul 32:4; 1 Samuel 2:2; Psalmii 18:31) și piatra este și o reprezentare a lui Mesia (Psalmii 118:22; 1 Petru 2:4,7). De aceea, nimic nu ar fi mai potrivit să simbolizeze apariția Împărăției veșnice a lui Dumnezeu decât piatra.

Unii susțin că împărăția reprezentată de piatră a început în timpul lucrării lui Isus pe acest pământ și că propovăduirea Evangheliei este un indiciu al faptului că Împărăția lui Dumnezeu a luat în stăpânire întreaga lume. Totuși ea își va începe existența doar după ce vor fi dispărut cele patru mari împărății, când istoria omenirii va ajunge în timpul împărățiilor divizate, reprezentate de picioare și degetele picioarelor. Acest element exclude împlinirea acestei profeții în primul secol, deoarece lucrarea lui Isus pe acest pământ s-a desfășurat în timpul dominației romane, a împărăției a patra.

Dar „piatra care sfărâmasă chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul” (Daniel 2:35). Un munte ca acela prezentat aici evocă muntele Sion, locul în care a fost templul, reprezentarea practică a împărăției pământești a lui Dumnezeu în timpul Vechiului Testament. În mod surprinzător, piatra desprinsă din munte devine, la rândul ei, un munte. Acest munte, care conform versetului deja există, cel mai probabil ne îndreaptă atenția spre Sionul ceresc, spre sanctuarul ceresc, de unde Hristos va veni să își instaureze Împărăția Sa veșnică. În Ierusalimul care va coborî din cer (Apocalipsa 21:1–22:5), această împărăție își va găsi împlinirea finală.

Viziunea din Daniel 2 s-a adevărat în dreptul tuturor împărățiilor de până acum. De aceea este logic și înțelept să ne încredem în această profeție și în partea referitoare la împărăția finală, Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Vineri, 17 ianuarie

NU VĂ CREDEȚI ÎNȚELEPȚI

*Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite.
Să nu vă socotiți singuri înțelepți.
(Romani 12:16)*

Controversele religioase se aprind de obicei din cauză că intră în joc unele întrebări transcendente, de care depinde adesea înțelegerea adevărului. Pavel știa asta din proprie experiență și, deși încerca să combată artificiile erorii făcând referire la adevăr în spiritul dragostei (Efeseni 4:15), glasul nu-i tremura atunci când denunța schimbările doctrinare ale galatenilor sau erorile falșilor învățători iudaizanți (Galateni 3:1; 2 Corinteni 2:17). În mod trist, aceste polemici au cauzat diviziuni și disidențe pe tot parcursul istoriei. Și cu toate că înfruntările dintre adevăr și eroare au permis demascarea unor false doctrine care nu aveau nicio legătură cu adevărul, denunțând interpretările fanteziste ale Scripturii și identificându-i pe cei în apostazie, erezia și eroarea au fost confruntate nu doar cu adevărul, ci și cu aroganța și orgoliul spiritual manifestate de reprezentanții dreptei-credințe. De aceea le recomandă Pavel romanilor: „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți” (Romani 12:16).

Niciodată să nu uităm că Dumnezeu este singurul deținător al întregului adevăr, căci El este adevărul; că noi, oamenii, căutăm dreptatea, fără a o deține însă vreodată; că ea este cea care ne stăpânește, prin harul lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt; că în orice controversă și polemică, de orice natură, trebuie să căutăm să aducem slavă lui Dumnezeu și nu nouă înșine; că aroganța și suficiența nu fac parte din patrimoniul adevărului. Întrucât cei care au parte de adevăr și au înțelepciunea de a proceda după modelul divin duc o viață curată, sunt împăciuitori, plini de bunătate, liniștiți, miloși, nepărtinitori, sinceri și făcători de bine (Iacov 3:17).

Când mă încapățânez să îmi impun punctul de vedere într-o polemică în care se confruntă mai multe păreri; când mă simt superior; când am impresia că sunt singurul care are dreptate; când încerc să fac să conteze criteriile mele; când caut slava personală; când mă îndoiesc de sinceritatea și onestitatea altora; când acționez cu un orgoliu nemăsurat sau ca un egoist murdar fără să îmi dau seama și când atitudinea mea devine un obstacol insurmontabil pentru consens și unitate, și atunci este un Dumnezeu în ceruri.

Astăzi, cereți Cerului să îndepărteze acest spirit din viața voastră și să vă ajute să fiți un factor de unitate în biserica voastră.

Soarele apune: B 17:03, CT 16:54, IS 16:48, MS 17:03, SM 17:06, DJ 17:13, AR 17:17

Este instructiv să observăm că acest chip, prezentat în Daniel 2, este făcut din aur și argint, metale care au o oarecare legătură cu puterea economică. Chipul mai este făcut și din aramă și fier, metale care au fost folosite pentru unelte și arme, dar și din lut, care, în lumea veche, era folosit în scopuri domestice și ca suport pentru scriere. Astfel, chipul ne oferă o reprezentare plină de viață a omenirii și a realizărilor ei. Mai bine zis, părțile anatomic distincte ale acestui chip exprimă succesiunea împărățiilor lumii și lipsa de unitate finală care va predomina în ultimele zile ale istoriei omenirii. Totuși piatra este descrisă în mod clar ca pornind „fără ajutorul vreunei mâini” (Daniel 2:45), aspect care ne reamintește de finalul supranatural care va veni asupra acestei lumi trecătoare și asupra tuturor realizărilor oamenilor.

Deși, pentru ochiul needucat, istoria omenirii pare să fie o interpunere haotică de forțe și contraforțe ... Daniel ne asigură că în spatele tuturor lucrurilor se află Dumnezeu, care privește în jos, spre lume, și pune în mișcare lucrurile pentru a îndeplini ceea ce El vede că este mai bine.” – William H. Shea, *Daniel: A Reader's Guide* (Nampa, ID: Pacific Press, 2005), p. 98

Studiu la rând:

Iov 13–19,
Evanghelizare, subcapitolul „Relația dintre evanghelist și pastor”

1. Cum erau, în opinia lui Iov, lucrurile pe care le vorbeau prietenii lui, din dragoste pentru Dumnezeu?

2. Ce acuzație i s-a adus lui Iov cu privire la atitudinea sa față de frica de Dumnezeu și evlavia față de El?

3. Împreună cu cine spunea Iov că va merge să se odihnească în țărână?

4. De câte ori socotea Iov că fusese batjocorit de prietenii săi prin cuvântările lor?

5. De ce anume nu ar trebui să se teamă niciun lucrător?

VEGHEAȚI ÎMPREUNĂ CU MINE

Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind și a zis lui Petru:
„Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine!”
(Matei 26:40)

În relatarea rugăciunii lui Hristos din grădina Ghetsimani sunt multe cuvinte importante și semnificative: tulburarea și tristețea Sa, cererea către Tatăl („Dacă este posibil, îndepărtează de la Mine paharul acesta.”), supunerea față de voința divină („Facă-se nu voia Mea, ci a Ta.”), momentul înspăimântător în care „soarta neamului omenesc atârna în balanță” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 594). Or, există în această relatare două cuvinte ce apar în scrierile lui Matei repetate de două ori, care sunt încărcate de multă sensibilitate și semnificație: „împreună cu Mine”. „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26:38). Prin faptul că i-a găsit de trei ori dormind, refuzându-I sprijinul moral și compania de care avea nevoie, aceste cuvinte „împreună cu Mine”, neîmplinite, absente din atitudinea ucenicilor, subliniază și mai mult profunzimea singurătății a lui Isus în Ghetsimani, așa cum spusese profetul: „Eu singur am călcat în teasc și niciun om ... nu era cu Mine” (Isaia 63:3).

Când ne simțim singuri, fără sprijin omenesc; când ajutorul sperat nu a sosit; când nici familia, nici prietenii, nici biserica, nici pastorul nu ne-au ajutat să depășim problemele; când ne purtăm singuri crucea în liniște, sângărând pe dinăuntru fără ca nimeni să își dea seama sau să ne întindă o mână de care să ne agățăm, un umăr pe care să ne sprijinim, să nu uităm că există un Dumnezeu în ceruri! Cum pot prietenii cei mai apropiați și frații noștri să păstreze tăcerea și, aparent, să ne ignore durerea sau să nu o înțeleagă?

Să nu uităm niciodată că Dumnezeu ne cunoaște suferința. Că nu suntem niciodată singuri. Că El merge întotdeauna alături de noi, în spatele nostru, cu brațele iubitoare larg deschise pentru a ne prinde în caz că vom cădea. Că putem vedea urmele pe care le lasă în urma urmelor noastre pe pământul udat de lacrimi și că, dacă nu vedem decât două urme de pași în loc de patru, să nu ne credem abandonati, pentru că El ne poartă în brațe...

Nu, Domnul nu va adormi, așa cum au adormit ucenicii în noaptea marii suferințe a lui Isus! „Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita” (Psalmii 121:3).

Deschide-ți inima înaintea lui Isus în rugăciune. Exprimă-ți recunoștința și mărturisește-ți păcatele. Ascultă în liniște vocea Sa.

Soarele apune: B 17:04, CT 16:55, IS 16:50, MS 17:04, SM 17:08, DJ 17:14, AR 17:18

DIN CUPTOR LA PALAT

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Iată, Dumnezeu nostru, căruia Îi _____,
poate să ne scoată din _____ și ne va scoate din
_____, împărate.” (Daniel 3:17)

„Acești tineri, umpluți de Duhul Sfânt, declară înaintea întregii națiuni credința lor, și anume că Acela căruia I se închină este singurul Dumnezeu adevărat și viu. Această demonstrare a credinței lor a fost cea mai elocventă prezentare a principiilor pe care le aveau. Pentru a-i impresiona pe idolatri cu puterea și măreția Dumnezeului celui viu, slujitorii Săi trebuie să le arate reverența lor față de Dumnezeu. Ei trebuie să arate că El este singurul pe care Îl proslăvesc și căruia I se închină și că nicio răsplată, și nici chiar amenințarea cu moartea nu i-ar putea determina să facă nici cea mai mică concesie în fața idolatriei. Aceste lecții au un impact direct și esențial în experiența noastră din ultimele zile.” – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 149

Deși, când vine vorba de închinare, amenințarea cu moartea poate părea de domeniul erei preștiințifice și al superstițiilor, Scriptura ne spune că în timpul sfârșitului, când lumea va fi „avansat” foarte mult, se va observa ceva asemănător, dar la nivel mondial. Din studierea acestei experiențe putem afla despre problemele cu care, conform Scripturii, se vor confrunta cei credincioși.

Duminică, 19 ianuarie

LEGĂTURI DE DRAGOSTE RUPTE

I-am tras cu legături omenesti, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am plecat spre ei și le-am dat de mâncare. Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului, dar asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întoarcă la Mine.
(Osea 11:4-5)

Scripturile compară dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi cu dragostea conjugală. Această relație prinde culori dramatice în cartea profetului Osea, pentru că Domnul îi poruncește în mod surprinzător profetului: „Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie, căci țara a săvârșit o mare curvie părăsind pe Domnul!” (Osea 1:2). Căsătoria lui Osea urma să ilustreze misterul planurilor lui Dumnezeu pentru Israel. Profetul o ia în căsătorie pe Gomera, cu care are trei copii. Dar ea nu îi este credincioasă. Îl părăsește pentru a trăi cu amanții ei. Cu sufletul tulburat și agitat, Osea continuă totuși să o iubească și să speră că se va întoarce acasă. În același fel, dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său, afecțiunea paternă pentru copiii Săi, elemente care se regăsesc în tragica experiență personală a profetului, au devenit mesajul de convertire și speranță transmis lui Israel.

Într-adevăr, cele mai intime trăiri ale ființei se exprimă în căsătorie și în viața de familie. Însă, odată cu divorțul, legăturile de afecțiune și funiile de dragoste se rup. De ce anume eliberează divorțul și cu ce preț? Se poate vorbi cu adevărat de divorț dacă există și copii în urma căsătoriei? Cum poate Cuvântul lui Dumnezeu să contribuie la stabilizarea relațiilor conjugale sau să prevină ruperea? Ce ajutor ne oferă Domnul?

Un preafrumos proiect de viață pe pământ, transformat în catastrofă! În Biblie, divorțul ilustrează suferința provocată de despărțirea de Dumnezeu. Să păstrăm în minte că Dumnezeu nu vrea ca omul să separe ceea ce El a unit. O binecuvântare și o fericire divină sunt promise căsătoriei creștine și putem cere darul harului sfințitor pentru a o păstra și a o consolida. Dragostea (conjugală) este „îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:4-8). Când ruperea conjugală pare inevitabilă, când legăturile de dragoste par să fi dispărut, când, după divorț, apar sentimente de frustrare, singurătate și eșec personal, când nostalgia, sentimentul de vinovăție sau mânia aduc trecutul înapoi, nu uitați că există un Dumnezeu în ceruri...

1. Ce anume l-a motivat pe împărat să facă acest chip?

Daniel 3:1-7

A trecut o vreme din momentul când împăratul a avut visul și până a făcut chipul. Totuși se pare că împăratul nu a mai putut uita visul și faptul că Babilonul era sortit să fie înlocuit de alte puteri. Nemulțumit să fie doar capul de aur, împăratul a dorit să fie reprezentat de un trup întreg de aur pentru a le transmite supușilor săi ideea că împărăția lui va rezista în toată istoria.

Această atitudine semeață ne amintește de constructorii Turnului Babel, care, în aroganța lor, au încercat să Îl sfideze pe Dumnezeu. La fel de arogant a fost și Nebucadnețar. El a realizat multe ca împărat al Babilonului și nu putea trăi cu gândul că împărăția lui va trebui să dispară. Astfel, într-un efort de a se autoînălța, el a poruncit să fie făcută o statuie care să simbolizeze puterea lui și prin care să își asigure credincioșia supușilor săi. Deși nu este clar dacă acest chip îl preînchipuia chiar pe împărat sau o zeităte, să ținem cont de faptul că, în Antichitate, linia care despărțea sfera politică de cea religioasă, chiar dacă exista, era adesea neclară.

De asemenea, să nu uităm că Nebucadnețar a avut două ocazii de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Prima, el i-a pus la probă pe tinerii evrei și i-a găsit de zece ori mai înțelepți decât toți înțelepții Babilonului. Apoi, după ce toți ceilalți învățați nu au reușit să îi relateze visul, Daniel i-a spus chiar gândurile lui, visul și interpretarea visului. În cele din urmă, împăratul a recunoscut superioritatea Dumnezeului lui Daniel. Surprinzător este faptul că aceste lecții de teologie nu l-au împiedicat pe Nebucadnețar să se întoarcă la idolatrie. De ce? Cel mai probabil, din cauza mândriei. Ființele umane păcătoase nu doresc să recunoască faptul că realizările lor materiale și intelectuale sunt zadarnice și sortite pieirii. Uneori poate și noi acționăm ca niște mici nebucadnețari, acordând prea multă atenție realizărilor și uitând cât de neimportante sunt acestea în comparație cu veșnicia.

Cum putem învăța să nu cădem, în vreun mod subtil, în capcana în care a căzut Nebucadnețar?

Luni, 20 ianuarie

HOHOTE DE PLÂNS CA HRANĂ

*Suspinele îmi sunt hrana de toate zilele și jalea mi se varsă ca apa.
De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!
(Iov 3:24-25)*

Ați suferit vreodată de o stare depresivă? Ați fost nevoiți să luați anxiolitice sub supraveghere medicală? Știați că în Elveția germană depresia este endemică? Am auzit despre lucrul acesta ascultând o predică foarte interesantă despre depresie a colegului meu german Karl Stambach. În slujirea mea a trebuit să intervin în două cazuri de suicid cauzate de depresie. Unul a fost o tentativă eșuată, celălalt, din nefericire, a fost, un caz consumat. Îmi amintesc și de un drag coleg, pastor al unei biserici mari, care mi-a mărturisit într-o zi: „Carlos, uneori îmi doresc să mor...” Adevărul este că o stare depresivă care ne încătușează curajul și ne macină voința este teribilă, incontrollabilă, complet negativă, fără perspectivă, irațională și, cum spunea Iov: „Suspinele îmi sunt hrana de toate zilele și jalea mi se varsă ca apa. De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!”

Când sunt copleșit de circumstanțele vieții și mă simt incapabil să avansez, când mă simt descurajat, când nu zăresc nicio lumină la capătul tunelului, când viața mi se pare prea dificilă, când aș vrea să mor, când doctorii îmi spun că sufăr de depresie, când mă simt bolnav și nu văd cale de ieșire, și atunci există un Dumnezeu în ceruri. Din păcate, depresia este boala la modă a zilelor noastre. Milioane de oameni suferă, mai ales în societățile dezvoltate și, surpriză, chiar și în biserică.

Să nu uităm niciodată că mulți oameni ai lui Dumnezeu au suferit de această boală a sufletului care este descurajarea: Iov, în încercarea sa atât de dură; Avraam, după victoria împotriva regilor din câmpie; Iosif, când a fost vândut de frații săi; Iosua, când i-a urmat lui Moise și a început cucerirea; Saul, când și-a dat seama că Dumnezeu l-a înlocuit; David, când fugea de persecuția regelui care intenționa să îl ucidă; Ilie, când a fost amenințat de regina Izabela și a vrut să moară; Ieremia, Ioan Botezătorul, Petru și încă mulți alții. Da, este adevărat, depresia îi lovește și pe copiii credincioși lui Dumnezeu într-un moment sau altul din viața lor.

Dumnezeu cunoaște fragilitatea fiecăruia dintre ei și știe până când pot suporta crizele emoționale. În orice situație ne-am putea găsi vreodată, cu toții să ne amintim că putem „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

2. Ce paralelă putem observa între ce s-a întâmplat în timpul lui Daniel și ce se va întâmpla în viitor?

Daniel 3:8-15

Apocalipsa 13:11-18

Chipul de aur din valea Dura, nume care în limba akkadiană înseamnă „loc îngrădit”, dădea impresia că locul acela era un templu întins. De parcă nu ar fi fost de ajuns, cuptorul din apropiere putea foarte bine să se asemene cu un altar. Muzica babiloniană trebuia să facă parte din serviciul de închinare. Sunt enumerate șase tipuri de instrumente muzicale, dorind parcă să sugereze caracterul desăvârșit și eficiența ritualului de închinare.

Astăzi suntem asaltați din toate părțile de invitații de a adopta un stil de viață nou, ideologii noi, de a renunța la angajamentul nostru față de autoritatea lui Dumnezeu, așa cum este prezentată în Cuvântul Său, și de a fi credincioși succesurilor contemporani ai Imperiului Babilonian, nu Domnului. Uneori, farmecul lumii pare irezistibil, dar noi ar trebui să ne reamintim că doar Dumnezeului Creator ar trebui să îi fim credincioși.

Conform profețiilor, noi trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Apocalipsa 13 anunță că locuitorilor pământului li se va cere să se închine chipului fiarei. Această entitate va face ca „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte” (Apocalipsa 13:16).

Sunt menționate șase categorii de oameni care își vor arăta credințioșia față de chipul fiarei: „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi”. Numărul fiarei, care este 666, evidențiază tot cifra șase. Acest lucru ne arată că acel chip înălțat de Nebucadnețar era o ilustrare a ceea ce va face Babilonul escatologic în ultimele zile (vezi Daniel 3:1 pentru reprezentarea lui șase și șaiszeci). Am face bine să fim foarte atenți la ce ne transmite această relatare și cum conduce Dumnezeu în mod suveran tot ce se întâmplă în această lume.

Închinare nu înseamnă doar a te pleca înaintea unui obiect sau persoane și a-ți declara pe față credințioșia. În ce alte moduri, mult mai subtile, putem ajunge să ne închinăm la altceva și nu Dumnezeului nostru?

Marți, 21 ianuarie

FĂRĂ ACOPERIȘ DEASUPRA CAPULUI

Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.”
(Matei 8:19-20)

Câtă siguranță ne oferă faptul că dispunem de un loc mereu primitiv unde să ne adăpostim familia, fie el mic sau spațios, mobilat scump sau doar cu ce e strict necesar! În Europa, Spania deține una dintre cele mai înalte cote la cumpărarea de locuințe, în anii de dezvoltare imobiliară, pe când creditele pentru achiziționarea unei proprietăți erau foarte ușor de obținut. Dar ce a adus criza economică? Șomaj, diminuarea considerabilă a nivelului de trai, imposibilitatea de a rambursa ratele lunare către bănci, lucru care a dus la pierderea titlului de proprietate și la evacuare prin executare silită. Conform datelor, în trimestrul I, 2012, în Spania au avut loc zilnic 517 evacuări și numărul celor ce nu au putut rambursa împrumutul la bancă a crescut la 400 000. Dar cel mai tragic bilanț al evacuărilor a fost alegerea pe care au făcut-o unele persoane în disperare de cauză: suicidul.

Există totuși un Dumnezeu în ceruri... chiar și atunci când ți-ai pierdut acoperișul de deasupra capului și căminul, pentru că nu legile, nici statul, nici băncile nu sunt cele care asigură siguranța familiilor noastre. Când frații noștri care trăiesc în bunăstare par să nu mai fie solidari, uitând cuvintele: „Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17). Când, adresându-te plin de neliniște lui Dumnezeu, Îl întrebi: „Și Tu, Doamne, mă vei scăpa din necazul meu cu dreptatea și dragostea Ta? Vei deschide o ușă care să ofere adăpost familiei mele?”

Să nu uităm niciodată că nici Domnul nu a avut pernă pe care să Își plece capul și nici cămin, în afară de cel al prietenilor Săi, deci El înțelege situația și ne va ajuta. Atunci când ne trezim pustii și pustiiți, evacuați sau fără locuință, să ne amintim ce spune El: „Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi” (Isaia 49:25). Să ne amintim că frații noștri ne iubesc și știu ce așteaptă Dumnezeu de la ei: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost” (Isaia 58:7). Să ne amintim că Dumnezeu nu ne abandonează când suntem fără adăpost. Și, dacă îmi pot permite să fac o interpretare liberă, să ne amintim și că există „o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3:8). Dumnezeu îți cunoaște nevoile. Nu te lăsa pradă disperării. Soluția este foarte aproape.

Pentru cei trei evrei, închinarea la acel chip, impusă de împărat, era o contrafacere evidentă a închinării de la Templul din Ierusalim, a modului în care ei se închinaseră până atunci. Deși dețineau poziții în imperiu și erau loiali împăratului, credințioșii lor față de Dumnezeu stabilea o limită loialității față de om. Ei erau dispuși să continue să îi slujească împăratului ca administratori credințioși, totuși ei nu se puteau uni cu ceilalți în această sărbătoare.

3. Ce mesaj transmit versetele de mai jos și în ce mod a influențat poziția adoptată de acești tineri?

Exodul 20:3-6

Deuteronomul 6:4

Urmând instrucțiunile împăratului, toți oamenii, la sunetul instrumentelor muzicale, trebuiau să se plece și să se închine chipului de aur. Doar cei trei – Șadrac, Meșac și Abed-Nego – au îndrăznit să nu dea ascultare împăratului. Numaidecât, câțiva babilonieni au adus această problemă înaintea împăratului. Acuzatorii au căutat să-i stârnească mânia, spunându-i: (1) că însuși împăratul îi pusese pe cei trei tineri cârmuitori peste ținuturile Babilonului, (2) că bărbații evrei nu slujesc dumnezeilor împăratului și (3) că ei nu se închină chipului de aur înălțat de el (Daniel 3:12). Dar, în ciuda mâniei împotriva lor, împăratul le-a oferit celor trei o a doua șansă. El s-a arătat dispus să repete întreaga procesiune pentru a le oferi ocazia celor trei să își retracteze poziția și să se închine chipului. Dacă refuzau, aveau să fie aruncați în cuptorul aprins. Nebucadnețar și-a încheiat apelul cu cea mai arogantă pretenție: „Care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” (vers. 15).

Înzestrați cu un curaj supranatural, ei i-au răspuns împăratului: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și, chiar de nu ne va scoate, să știi împărate că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (vers. 17,18).

Deși știau că Dumnezeul lor îi putea elibera, ei nu aveau această garanție. Totuși au refuzat să se supună poruncii împăratului, chiar știind că puteau fi arși de vii. Cum putem avea și noi o astfel de credință?

Miercuri, 22 ianuarie

LA RĂSCRUCE

Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu.
(Rut 1:16)

Ce relatare magnifică și ce exemplu educativ ne oferă tânăra moabită Rut, care a știut să aleagă, la răscruce, drumul care avea să o ducă la Betleem alături de soacra sa! În acest fel, ea a devenit o israelită și o închinătoare la Dumnezeu adevărat și, grație Providenței divine, din culegătoare de spice a ajuns soția unui om respectat și, din străină, străbunica regelui David și apoi a lui Isus Însuși, a lui Mesia. Spre deosebire de cumnata sa, Orpa, care a decis să se întoarcă în țara ei, Rut a ales bine, la fel ca regina Estera atunci când viața poporului ei era în joc, la fel ca ucenicii când au lăsat totul pentru a-L urma pe Isus, la fel ca Pavel pe drumul spre Damasc.

Nu este niciodată ușor să iei decizia să părăsești locurile natale și să pleci într-un loc străin și ostil. E nevoie de curaj, putere și încredere în Dumnezeu. Așa că Rut, care avea aceste calități, a fost pregătită să își urmeze soacra.

Există, totuși, în ceruri un Dumnezeu și atunci când suntem la răscruce. Când îndoiala sau perplexitatea ne împiedică să vedem mai departe. Când trebuie să alegem o carieră sau o profesie. Când ne stă înaintea o schimbare de reședință sau provocarea de a răspunde unei chemări, alegerea unei relații sau întemeierea unei familii. Când Dumnezeu bate la ușa inimii noastre și ne invită la o schimbare a direcției, pentru a călca pe urmele Sale și a lua crucea. Când loialitatea și credința în Dumnezeu ne sunt puse la încercare și trebuie să luăm o decizie eroică, la fel ca Iosif în Egipt sau Daniel în Babilon.

Să avem mereu în minte că planurile lui Dumnezeu pot fi diferite de ale noastre. Că unele cărări care par drepte duc în cele din urmă la moarte. Că avem nevoie să ne consacram lui Dumnezeu ținând cont de cărările dreptății, credinței, relației cu Dumnezeu. Și că atunci se vor împlini făgăduințele Sale: „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie să o urmezi; te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalmii 32:8). „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe El!»” (Isaia 30:21). Și vom putea să credem la fel ca Rut: „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice, în dreapta Ta” (Psalmii 16:11).

Astăzi, luați decizia de a-L urma pe Isus. Fie ca nimic să nu vă clinească!

4. Ce s-a întâmplat? Cine era al patrulea bărbat?

Daniel 3:19-27

După ce soldații i-au aruncat pe cei trei tineri credincioși în foc, Nebucadnețar, năucit, a observat o a patra persoană în cuptorul cu foc. Atât cât știa, el a identificat cea de-a patra persoană ca fiind „un fiu de dumnezei” (vers. 25).

Împăratul nu a putut spune mult, dar noi știm cine era cel de-al patrulea bărbat. El a apărut înaintea lui Avraam înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, a luptat cu Iacov lângă pârâul Iaboc și i s-a descoperit lui Moise în rugul aprins. El era Însuși Hristos înainte de întrupare, venit să arate că Dumnezeu stă alături de copiii Săi în vreme de necaz.

Ellen G. White spune: „Dar Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li s-a descoperit în persoană și, împreună, au mers prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului, flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.” – *Profeți și regi*, pp. 508–509

Dumnezeu spune în Isaia: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2).

Deși ne plac astfel de relatări, ele ridică și întrebări în cazul celor care nu au fost eliberați miraculos când au fost persecutați pentru credința lor. Cu siguranță că acești bărbați cunoșteau experiența lui Isaia și Zaharia, care fuseseră dați la moarte de niște împărați necredincioși. În toată istoria sacră, chiar până în zilele noastre, creștinii credincioși au îndurat suferințe îngrozitoare care pentru ei, cel puțin aici, nu au avut ca final o eliberare miraculoasă, ci o moarte dureroasă. Acesta este un caz în care cei credincioși au fost eliberați în mod miraculos dar, după cum bine știm, de obicei lucrurile nu stau așa.

De ce eliberare minunată vor avea parte cu siguranță toți copiii credincioși ai lui Dumnezeu, indiferent de felul în care își încheie viața pe acest pământ? (Vezi I Corinteni 15:12-26.)

Joi, 23 ianuarie

TRĂIEȘTE CLIPA

*Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr,
umbă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi,
dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată.
(Eclesiastul 11:9)*

Tema din Eclesiastul, *carpe diem* (trăiește clipa), este comună literaturii universale. Expresia în sine a fost consacrată de poetul latin Horațiu (secolul I î.Hr.) în ale sale *Ode*. De aici s-a născut versiunea Renașterii, veselă, lejeră, profană, pe care poetul Garcilaso de la Vega o formulează astfel în Sonetul XXIII:

Bucurați-vă cu pasiune de dulcele fruct
Al frugalei primăveri, înainte ca rafalele timpului
Să acopere de ninsori semețele culmi.

La fel ca în Eclesiastul, viața, frumusețea, plăcerile tinereții țin de adverbele de timp „înainte să” și „cât timp”, însă cu o diferență fundamentală: la final de tot, Solomon include judecata divină pe care poeții o uită.

Există, totuși, un Dumnezeu în ceruri... Când fac din viața mea o experiență veselă, amuzantă, dar iresponsabilă. Când asociez oportunitățile și scopurile vieții cu plăcerea, divertismentul, și nu cu munca. Când regulile și criteriile care îmi ghidează conduita îmi sunt dictate de pornirile inimii și de reclamele care mă înconjoară. Când centrul existenței, ceea ce mă interesează cel mai mult, este propria persoană, fără să țin cont nici de Dumnezeu, nici de părinți, nici de profesori, nici de prieteni. Când vreau să profit la maximum și cu pasiune de tot ce văd, ating, gust și simt, fără niciun control calitativ sau cantitativ. Când vreau să profit de fiecare moment al vieții mele ca și cum ar fi ultimul.

Să nu uităm niciodată că, deși avem liberul-arbitru, deci putem alege, putem acționa sau nu, suntem ființe care răspundem moral de faptele noastre, că emoțiile și simțurile noastre trebuie supuse controlului inteligenței și conștiinței noastre. Că, așa cum proclamă Scriptura, ce semănăm, aceea vom culege, că timpul și dificultățile vor pune la încercare tot ce am construit. Că, în final, după cum conchide Solomon, datoria oricărui om este aceasta: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:13-14).

Dumnezeu să ne ajute să folosim cu înțelepciune timpul pe care îl avem la dispoziție.

Privind la experiența lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, poate ne întrebăm: *Care este secretul unei credințe atât de puternice?* Cum au putut să aleagă mai degrabă să ardă de vii decât să se închine acelu chip? Gândește-te la toate modalitățile în care și-ar fi putut motiva supunerea față de împărat. Totuși, deși știau că puteau muri, așa cum s-a întâmplat cu mulți alții, ei au ales să stea neclintiți.

5. Ce învățăm din pasajul de mai jos despre credință?

Evrei 11

Pentru a ne forma o astfel de credință, noi trebuie să înțelegem mai întâi ce este credința. Unii oameni au o percepție cantitativă a credinței; ei își măsoară credința prin răspunsurile pe care par să le primească din partea lui Dumnezeu. Merg la mall și se roagă pentru un loc de parcare. Dacă se întâmplă să găsească un loc liber de îndată ce ajung, trag concluzia că au o credință puternică. Dacă toate locurile sunt ocupate, poate cred că Dumnezeu nu răspunde la rugăciune, deoarece credința lor nu este suficient de puternică. Acesta este un mod periculos de a percepe credința, fiindcă se încearcă o manipulare a lui Dumnezeu și nu sunt recunoscute suveranitatea și înțelepciunea Lui.

Adevărata credință, cea manifestată de prietenii lui Daniel, este măsurată prin calitatea relației noastre cu Dumnezeu și încrederea absolută în El, care vine ca urmare a relației. Credința autentică nu caută să modeleze voia lui Dumnezeu după voia noastră, ci ea predă voința noastră voinței lui Dumnezeu. După cum am văzut, cei trei tineri evrei nu știau cu exactitate ce avea Dumnezeu pregătit pentru ei când au hotărât să îl înfrunte pe împărat și să Îi rămână credincioși Lui. Ei au hotărât să facă ce este bine, indiferent de consecințe. Așa ar putea fi caracterizată credința matură. Noi dăm dovadă de credință adevărată când aducem dorințele noastre înaintea Domnului în rugăciune, dar avem încredere în El să înfăptuiască ce este mai bine pentru noi, chiar dacă, pentru moment, nu înțelegem ce se întâmplă sau de ce.

Ce rol au acele încercări ale vieții, pe care le considerăm mici, ușoare?

Vineri, 24 ianuarie

CREDINCIOS PÂNĂ LA CAPĂT

Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit, dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el.
(2 Corinteni 5:1-2)

Pastorul Edwin Ludescher a fost președintele Diviziunii Euro-Africa mai mult de douăzeci de ani. Pentru președinții de uniuni din diviziunea noastră, el era un model, un administrator desăvârșit. Era și un bun predicator: am tradus pentru mai bine de un deceniu predicile sale, atunci când venea în vizită în Spania. Ne deplasam împreună, cu mașina mea, și aveam astfel ocazia să ne bucurăm de îndelungi și fructuoase conversații. Mă bucuram de experiențele pe care le trăise ca misionar în Africa Occidentală. Recunosc că am avut multe de învățat de la acest om al lui Dumnezeu. Am continuat să fim prieteni până la pensionarea sa, în 1995, și ne-am îmbogățit apoi relația purtând corespondență de-a lungul multor ani.

Însă relația noastră a luat sfârșit în mod subit în 2008 și de atunci nu am mai știut nimic despre el. Datorită unor cunoștințe comune, am aflat că îi murise soția și sănătatea lui se șubrezise. Și, pe 10 aprilie 2013, am primit din Germania, unde locuiesc copiii săi, o scrisoare al cărei conținut m-a umplut de tristețe: „Situția mea s-a schimbat radical. La începutul lui 2008, medicii m-au informat că sufăr de un cancer de prostată foarte agresiv. Sănătatea mi se deteriorează pe zi ce trece. Îmi aștept sfârșitul vieții. Fie ca Domnul să scurteze această perioadă de suferință... Gerda, scumpa mea soție, odihnește în cavoul familial din locul natal. Rămășițele îmi vor fi depuse lângă ea, în așteptarea zilei glorioase a revenirii lui Isus și a învierii... Cuvintele «Cel Veșnic împărățește!», din Psalmul 93, mă consolează.”

Aceste rânduri au marcat finalul unei vieți în slujba bisericii, al unui slujbaş al lui Hristos, al unei credințe și al unei speranțe în glorioasa revenire a Domnului. În cele din urmă și conștient fiind, la fel ca Pavel, „că se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc”, prietenul și mentorul meu, pastorul Ludescher, s-a sprijinit pe făgăduința că „Cel Veșnic împărățește” și că, în providența Sa, îi pregătește „o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică” (2 Corinteni 5:1). Pastorul Ludescher s-a stins pe 11 iunie 2012.

Există totuși un Dumnezeu în ceruri și când ajungem în ultima etapă a vieții. Durerile și suferința, inclusiv moartea, sunt temporare și ușoare în comparație cu bogăția de glorie pe care Dumnezeu ne-a promis-o.

Soarele apune: B 17:12, CT 17:03, IS 16:58, MS 17:13, SM 17:15, DJ 17:21, AR 17:26

„Învățăturile care trebuie scoase din experiențele tinerilor evrei de pe câmpia Dura sunt importante. În zilele noastre, multor slujitori ai lui Dumnezeu, cu toate că nu sunt răufăcători, le va fi dat să sufere umilințe și abuzuri din mâinile aceluia care, inspirați de Satana, sunt plini de invidie și fanatism religios. Mânia omului va fi trezită îndeosebi împotriva aceluia care sfințesc Sabatul poruncii a patra și, în cele din urmă, un decret universal îi va denunța pe aceștia ca meritând moartea.

Timpul de suferință care stă înaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să facă cunoscut că singurul obiect al închinării lor este El și că niciun motiv, nici chiar amenințarea cu moartea, nu-i poate determina să facă nici cea mai mică concesie închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat chiar dacă prețul ar fi închisoarea, exilul sau moartea.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 512–513

Studiu la rând:

Iov 20–26,
Evanghelizare, subcapitolul „Evitarea organizării excesive”

1. Despre cine spune Iov că li se întâmplă să „li se stingă candela”?

2. Ce anume și cu ce scop i s-a sugerat lui Iov să arunce în țărână și în prundul pâraielor?

3. Ce spunea Iov că face Dumnezeu pentru cei silnici, când ei nu mai trag nădejde de viață?

4. Despre ce spunea Iov că „numai adierea lor ușoară ajunge până la noi”?

5. Din ce cauză înaintarea adevărului devine de zece ori mai grea decât este în realitate?

DUMNEZEU NU ÎȘI ABANDONEAZĂ COPIII

Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și, astfel, să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.

(I Tesaloniceni 4:11-12)

Una dintre cele mai dramatice consecințe ale crizei economice este creșterea incidenței șomajului. În Spania, în zilele noastre, una din patru persoane apte de muncă sunt victime ale acestui fenomen. O reală tragedie umană și economică! Scriitorul Rainer Maria Rilke l-a întrebat într-o zi pe sculptorul Auguste Rodin, cu ocazia unei vizite pe care i-a făcut-o la Paris:

- Cum trebuie trăită viața?
- Muncind, răspuse Rodin.
- Desigur, replică Rilke, cred că „a munci, înseamnă a trăi fără să mori”.

De unde reiese că „a nu avea de muncă înseamnă a muri fără să fi trăit”.

Iată drama a milioane de oameni care suferă din cauza șomajului.

Dar există în ceruri un Dumnezeu, chiar și când am rămas fără serviciu și în casă nu mai este pâine. Când nu reușesc să obțin un prim loc de muncă sau când nimeni nu vrea să mă angajeze pentru că sunt trecut de cincizeci de ani. Când am nevoie să lucrez, dar nu pot, din cauză că fabricile s-au închis și nu știu unde să mai caut. Când pierd vremea degeaba zile întregi la cozile de la Forțele de muncă. Când subvenția de la stat nu îmi ajunge. Când, umilit de șomaj, mă simt ca o povară pentru societate, ca un parazit.

Să nu uităm că „munca a fost dată de Dumnezeu ca o binecuvântare pentru om, ca să-i ocupe mintea, să-i întărească trupul și să-i dezvolte capacitățile. ... Și viața de trudă și griji care avea să fie de acum încolo partea omului a fost dată și ea cu iubire. ... Era o parte a marelui plan al lui Dumnezeu pentru recuperarea omului din ruina și degradarea păcatului” (*Patriarhi și profeți*, pp. 34, 45). Munca plăcută și care să consolideze sănătatea a făcut parte din planul lui Dumnezeu pentru om încă dinainte de păcătuire și, bineînțeles, și după. Iată de ce Pavel le recomandă tesalonicenilor munca drept mijloc onorabil de subzistență și de bună mărturie pentru străini. Astfel stând lucrurile, de ce să nu Îi cerem lui Dumnezeu să ne dea lucrul pe care El l-a binecuvântat? David știa și scria despre asta: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psalmii 37:25).

Domnul să vă ajute astăzi să aveți încredere în această făgăduință și să fiți credincioși Cuvântului Său!

Soarele apune: B 17:14, CT 17:04, IS 17:00, MS 17:14, SM 17:17, DJ 17:22, AR 17:28

DE LA MÂNDRIE LA SMERENIE

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Cât de mari sunt _____ Lui și cât de puternice sunt _____ Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și _____ Lui dăinuie din neam în neam!” (Daniel 4:3)

Mândrie – așa a fost numit primul păcat. Mai întâi a fost manifestată de Lucifer, un înger din curțile cerului. Dumnezeu a spus prin Ezechiel: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privescătoare împăraților” (Ezechiel 28:17).

Mândria l-a condus la cădere pe Lucifer și acum el insuflă mândrie în om, conducându-l la răzvrătire față de Dumnezeu și la a alege calea spre distrugere. Cu toții suntem ființe căzute, dependente de Dumnezeu pentru însăși existența noastră. Orice dar avem, orice reușim să realizăm cu aceste daruri, vine doar de la Dumnezeu. Și atunci, cum să îndrăznim să fim mândri, laudăroși sau aroganți când, în realitate, smerenia ar trebui să caracterizeze fiecare faptă a noastră?

Lui Nebucadnețar i-a luat mult timp să înțeleagă importanța umilinței. Nici apariția celei de-a patra persoane în cuptorul aprins (studiul de săptămâna trecută) nu i-a schimbat cursul vieții. Doar după ce Dumnezeu i-a luat împărăția și l-a trimis să locuiască cu fiarele câmpului, împăratul și-a recunoscut adevărata stare.

Duminică, 26 ianuarie

NENOROCITUL DE MINE!

*Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele,
răul este lipit de mine. ... O, nenorocitul de mine!
Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”
(Romani 7:21,24)*

Strigătul inimii exprimat de Pavel în Epistola către romani ne surprinde pe toți. Pare neverosimil ca un gigant al credinței, un campion al creștinismului ca el, să ducă o luptă atât de penibilă în forul său interior. Cu toate acestea, iată adevărul. Pavel mărturisește că nu este perfect, contrar luptei sale de a deveni astfel (Filipeni 3:12), că este primul dintre păcătoși (1 Timotei 1:15), că este foarte conștient de cât este de vulnerabil (1 Corinteni 9:27). Exprimă Pavel îndoiele cu privire la mântuirea sa atunci când exclamă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Da, da dovadă de aceleași incertitudini care ne pot invada și pe noi când ne dăm seama că, după atâția și atâția ani de apropiere de Hristos, unele tendințe din viața noastră de dinainte persistă.

Totuși, este în ceruri un Dumnezeu... Când mă simt neputincios în fața slăbiciunilor mele și mă îndoiesc de mântuire. Când îmi dau seama că păcate la care am vrut de atâtea ori să renunț rămân adânc ancorate în mine și mă țin captiv. Când experiența mea religioasă a devenit o serie de eșecuri și de frustrări spirituale. Când, la fel ca apostolul Pavel, recunosc că „nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. ... Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:15,18).

Să nu uităm niciodată că mântuirea noastră depinde mai mult de ce a făcut Dumnezeu pentru mine decât de ceea ce fac eu în favoarea mea, că El a făcut tot ce era de făcut pentru ca eu să fiu salvat, că a dat pe Fiul Său ca să moară în locul meu, că Pavel însuși conchide și răspunde la întrebarea lui cu un strigăt de victorie: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” (Romani 7:25). Sfințenia lui Isus Hristos și moartea Sa răscumpărătoare constituie garanția deplină a mântuirii mele, așa cum afirmă Pavel în Epistola către evrei: „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să sluiți Dumnezeului celui Viu!” (Evrei 9:14).

Dumnezeu are un plan cu fiecare dintre noi. Nu disperați. El continuă să ne transforme. Nu-Î îndepărtați mâna.

1. Ce i s-a întâmplat apoi împăratului și de ce?**Daniel 4:1-33**

Dumnezeu i-a dat lui Nebucadnețar un al doilea vis. De această dată, împăratul nu a mai uitat visul. Dar, pentru că înțelepții Babilonului din nou nu au reușit, împăratul i-a cerut lui Daniel să îi tâlcuiască visul. În acest vis împăratul văzuse un copac mare care ajungea până la cer și o ființă cerească poruncise ca acest copac să fie tăiat. Doar trunchiul și rădăcinile lui trebuiau lăsate și aveau să fie udate de roua cerului. Cu siguranță că pe Nebucadnețar l-a tulburat partea visului în care ființa cerească a spus: „Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară și vor trece șapte vremuri peste el” (Daniel 4:16). Dându-și seama de seriozitatea visului, Daniel i-a spus foarte politicos că și-ar dori ca acest vis să fie pentru vrăjmașii împăratului. Dar, credincios soliei transmise în vis, Daniel i-a precizat că, de fapt, visul se referea chiar la împărat.

În Biblie, simbolul copacului este folosit adesea pentru împărați, națiuni și imperii (Ezechiel 17; 31; Osea 14; Zaharia 11:1,2; Luca 23:31). Astfel, copacul cel mare se potrivește reprezentării unui împărat arogant. Dumnezeu i-a dat stăpânire și putere lui Nebucadnețar, dar el a refuzat în mod constant să recunoască faptul că tot ce avea venea de la Dumnezeu.

2. Ce anume din răspunsul împăratului ne arată că el încă nu înțelesese avertizarea dată de Dumnezeu?**Daniel 4:30**

Probabil că un aspect periculos al mândriei este că te poate face să uiți cât de dependent ești de Dumnezeu în tot ce faci. Când uităm acest lucru, ne poziționăm pe un teren spiritual periculos.

Ce lucruri ai realizat în viața ta? Te poți bucura de ele, totuși fără să fii mândru? Dacă da, cum?

Luni, 27 ianuarie

CA LA ÎNCEPUT

Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!
(Plângerile lui Ieremia 3:22-23)

Ce este obișnuit și cotidian, obicei sau rutină, ceea ce noi considerăm ca fiind normal, lucrurile care sunt exact aceleași și la fel în fiecare dimineață sunt, în general, pline de bunătăți, frumuseți și binecuvântări care trec neobservate: libertatea de care ne bucurăm, paleta de opțiuni care ni se oferă, pâinea cea de toate zilele, sănătatea, munca, afecțiunea spontană și sigură a familiei etc. Ce multe binecuvântări! Am putea aminti și tabloul de care ne-am îndrăgostit într-o zi și care atârna acum în sufragerie, impulsul ritmic al muzicii, bucuria sau bunăstarea de care ne bucurăm atunci când lucrăm sau când ne odihnim, soarele care ne luminează și ne încălzește, aerul pe care îl respirăm, apa care ne stinge setea, natura îmbrăcată toată în ruginiu toamna, marea și cerul, stelele strălucitoare care luminează firmamentul. Și ar trebui să adăugăm încă o mie și unul de lucruri care nu ni se par evidente din cauză că am uitat admirația și uimirea care ne-au inundat când le-am văzut sau când le-am simțit pentru prima dată.

Trăiesc de mai mulți ani la Madrid și, din motive profesionale, am vizitat Barcelona de mai multe ori. Cele două orașe posedă admirabile frumuseți urbane. Dar am luat eu vreodată un aparat foto ca să ies să admir și să fotografiez minunile necunoscute ale orașului meu? Îmi amintesc de ziua în care m-am întors în locul unde am crescut, acolo unde mi-am petrecut primii optsprezece ani din viață. În acea zi, m-am apucat pur și simplu să descopăr cotloanele, monumentele și locurile spectaculoase pe care nu apucaserăm să le văd din moment ce crescusem înconjurat de ele.

Putem să enumerăm atâtea binecuvântări ale lui Dumnezeu pentru noi. Binecuvântările Sale care se reînnoiesc în fiecare dimineață au devenit ceva obișnuit în viața noastră. Caracterul lor excepțional a ajuns să fie eclipsat de viața de zi cu zi. Realitatea este că suntem pe cale să pierdem multe dintre bucuriile credinței și vieții cotidiene, pur și simplu pentru că rutina ne împiedică să experimentăm măreția dragostei divine. Dacă am fi capabili, ca Adam și Eva în Eden, să ne oprim pentru a privi și a descoperi tot ce ia ființă din mâna generoasă a Dumnezeului nostru! Dacă am putea regăsi admirația, recunoștința plină de bucurie a acelei prime dăți și dacă am trăi ca nou-născuți, permanent uimiți de îndurările divine!

Ați dori să reînnoiți speranța lui Dumnezeu, în viața voastră? Trăiți astfel încât acest lucru să se poată întâmpla.

3. Pe lângă avertizarea despre ce urma să se întâmple, ce i-a spus Daniel împăratului să facă și de ce?

Daniel 4:27 _____

(Vezi și Proverbele 14:31.) _____

Daniel nu numai că a interpretat visul, ci i-a prezentat lui Nebucadnețar și o cale de ieșire din situația respectivă.

Nebucadnețar a început o lucrare măreață de construire în Babilon. Grădinile, un sistem de canalizare și sute de temple și alte proiecte de construcție au transformat cetatea în una dintre minunile lumii vechi. Dar splendoarea și frumusețea, cel puțin în parte, erau obținute prin exploatarea robilor și prin neglijarea celor săraci. Ba mai mult, bogăția imperiului era folosită pentru a satisface plăcerile împăratului și ale celor din anturajul lui. Astfel, mândria nu doar că îl împiedica pe Nebucadnețar să Îl recunoască pe Dumnezeu, ci, ca o consecință, îl făcea să uite greutățile prin care treceau cei în nevoie. Dată fiind grija specială pe care Dumnezeu o are față de cei săraci, nu este deloc surprinzător faptul că, dintre toate celelalte posibile păcate pe care Daniel le-ar fi putut prezenta înaintea împăratului, el a scos în evidență păcatul neglijării săracilor.

Solia transmisă lui Nebucadnețar nu era nicidecum nouă. Profeții Vechiului Testament l-au avertizat adesea pe poporul lui Dumnezeu împotriva asupririi celor săraci. Într-adevăr, unul dintre păcatele proeminente, printre altele, care a adus alungarea împăratului a fost neglijarea celor în nevoie. În definitiv, mila față de săraci este cel mai înalt mod de exprimare a dragostei creștine, iar exploatarea și neglijarea săracilor este un atac asupra lui Dumnezeu Însuși. Prin îngrijirea nevoiașilor noi recunoaștem că Dumnezeu deține totul, adică noi nu suntem proprietari, ci doar administratori ai bunurilor Sale.

Când le slujim semenilor cu ceea ce avem, noi Îl onorăm pe Dumnezeu și recunoaștem stăpânirea Sa. Valoarea și funcția bunurilor materiale este determinată de faptul că ele Îi aparțin lui Dumnezeu. Acesta este punctul în care Nebucadnețar a dat greș și noi riscăm de asemenea să greșim dacă nu recunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor realizărilor și nu demonstrăm practic acest lucru prin ajutorarea celor în nevoie.

Marți, 28 ianuarie

DE LA DUMNEZEUL ASCUNS LA DUMNEZEUL BIBLIEI

Dar Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi, Tu, Dumnezeul lui Israel, Mântuitorule!
(Isaia 45:15)

În timpul slujbei de Paște, imaginile cu sfinți din bisericile catolice spaniole sunt acoperite cu un văl violet. Scopul acestui gest pascal este de a pune pe plan secund orice act de cult, pentru a-L pune în evidență doar pe Răscumpărătorul în Săptămâna Patimilor. Acest ritual era practicat și în templele grecești ale Antichității. Ridicarea vălului care îl acoperea pe zeu era un act numit *apocalipsis* (din verbul grecesc *apocalupto*, a descoperi, a dezvălui sau a revela ceva ce era ascuns). Mai târziu, mai ales în epoca creștină, termenul a fost în general aplicat revelației divine.

Prin definiție, Dumnezeu este inaccesibil omului. Omnipotența divină, veșnicia Sa, perfecțiunea absolută sunt, prin esență, imposibil de cuprins de inteligența noastră limitată. Dumnezeu Se ascunde, locuiește într-un spațiu inaccesibil pe care nimeni nu l-a văzut (Isaia 45:15; 1 Timotei 6:16; Ioan 1:18). În consecință, omul are nevoie ca Dumnezeu să i Se descopere, să îi devină accesibil, să îi arate cum și pe ce cale poate restabili relația cu El, cum să ajungă să Îl înțeleagă.

Dumnezeu a dorit să Se reveleze, să ridice vălul care Îl ascundea de privirile oamenilor. Și a făcut lucrul acesta în primul rând prin intermediul naturii și al conștiinței, aceste prime revelații, universale și permanente, care manifestă unele dintre caracteristicile perfecțiunii Sale invizibile (Romani 1:20; 2:14-16). Însă natura și conștiința au devenit insuficiente față de amploarea răului în lume. Păcatul a degradat lucrarea perfectă a creației și a întunecat conștiința umană. Iată de ce omul a avut nevoie de o revelație de altă natură, superioară, fără echivoc, imposibil de confundat. Această revelație s-a făcut prin Isus Hristos, Dumnezeul întrupat, în care se contopesc cele două naturi, divină și umană, ale cărei ipostaze devin o singură persoană care unește umanul și divinul ca niciodată înainte.

Între revelația primară și revelația supremă se petrec o serie de revelații pe care Dumnezeu le oferă lui Israel prin profeți, apoi bisericii primare prin apostoli. Aceste revelații intermediare sunt Sfintele Scripturi, sau Cuvântul lui Dumnezeu. În această revelație scrisă, Dumnezeu Se închide în cuvânt omenesc, în istorie, în text scris. Revelația scrisă devine referință pentru orice cunoaștere cu privire la Dumnezeu, la Mântuitorul, la biserică, la doctrinele ei, la răscumpărarea omului și pentru împlinirea tuturor lucrurilor.

Nu există nimic mai bun decât faptul că Dumnezeu li Se descoperă copiilor Săi. Astăzi, El Își dezvăluie dragostea profundă pe care o are pentru voi.

În ciuda faptului că i se spusese să se pocăiască și să caute iertarea lui Dumnezeu, mândria fără margini a lui Nebucadnețar a făcut ca această pedeapsă cerească să fie adusă la îndeplinire (Daniel 4:28-33). În timp ce se plimba prin palatul său și se măgulea cu cele realizate, împăratul a fost atins de o boală mintală care l-a făcut să fie alungat din palat. Posibil să fi suferit de o tulburare mintală numită în zilele noastre zoantropie, care îl face pe pacient să se comporte ca un animal.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre șansa pe care a avut-o împăratul de a evita pedeapsa?

2 Împărați 20:2-5

Iona 3:10

Ieremia 18:7,8

Din nefericire, Nebucadnețar a trebuit să-și învețe lecția pe calea grea. Când a primit puterea împărătească, Nebucadnețar nu a avut capacitatea de a se gândi la relația lui cu Dumnezeu. Astfel, lipsindu-l pe împărat de autoritatea lui regală și trimitându-l să trăiască împreună cu fiarele pământului, Dumnezeu i-a dat ocazia să-și recunoască dependența totală de El. De fapt, lecția supremă pe care Dumnezeu a dorit să i-o dea acestui împărat arogant a fost să-l facă să recunoască „stăpânirea Celui ce este în ceruri” (Daniel 4:26). Într-adevăr, pedeapsa rostită în dreptul împăratului avea un scop mai mareț în planul lui Dumnezeu, lucru exprimat foarte clar în hotărârea din „sfatul străjerilor” cerești: „Ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dată cui Îi place și înalță în ea pe cel mai de jos dintre oameni” (Daniel 4:17).

Pedeapsa primită de Nebucadnețar ar trebui să fie o lecție pentru noi toți. Deoarece și noi facem parte dintre „cei vii”, ar fi bine să luăm seama la lecția importantă care trebuie învățată de aici: „Cel preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor.”

De ce este important să învățăm că Cel Preaînalt stăpânește? Ce impact ar trebui să aibă această recunoaștere asupra modului în care ne comportăm cu cei asupra cărora avem putere?

Miercuri, 29 ianuarie

FIECARE CREDINCIOS ESTE UN PROFET

Du-te acum – zice Domnul – de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță și sapă-le într-o carte ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci.
(Isaia 30:8)

Înainte de revelația scrisă, adevărurile religioase se transmiteau prin învățare orală. Extraordinara longevitate a patriarhilor antediluvieni și memoria lor prodigioasă înlăturau din acest sistem inconveniente care, mai târziu, au făcut necesară redactarea scrierilor canonice. La început, istoria lui Isus, relatată după mărturia ucenicilor, a fost și ea orală.

Marele miracol al istoriei lui Israel și al bisericii este profeția, orală și scrisă. Dar de ce a ales Dumnezeu acest mijloc? Pentru că era perfect adaptat tuturor oamenilor din orice epocă. Prin profet, Dumnezeu Se coboară la nivelul omului, folosește limbajul lui și, respectând personalitatea instrumentului ales, sigilează mesajul cu autoritatea Sa, printr-un «așa zice Domnul».

Profeția are menirea de a pregăti poporul pentru prima și a doua venire a lui Mesia și de a le aminti copiilor Săi că Dumnezeu are un reprezentant în mijlocul poporului Său, pe cineva care să îi ghideze în Numele Său, să îi orienteze, să-i conducă în timp de criză și să le transmită voia Sa. Aceasta este modalitatea prin care omul poate colabora la planul de mântuire, având în vedere că nu este doar receptorul unui mesaj, ci că îl trăiește el însuși și îl transmite și altora. Ca urmare, credinciosul autentic este un profet printre necredincioși.

Mesajele profetice nu au ca scop satisfacerea curiozității deșarte a oamenilor, ci acela de a-i îndemna să creadă în suveranitatea și în providența divină, odată ce evenimentele anunțate se împlinesc. Prin profeție, omul are acces la cunoașterea lui Dumnezeu, a planurilor Sale, precum și la speranță. Așa dispăre teama de un viitor necunoscut, de fatalismul morții ca sfârșit absolut. Ele sunt înlocuite de încredere și dragoste, ca reflectare a dragostei divine revelate. Dumnezeu a ales profeția, cuvântul (oral sau scris), ca mijlocul de care era nevoie pentru a salva omenirea. Și el va dăinui până atunci când va fi din nou posibilă comunicarea directă, odată cu reșezarea tuturor lucrurilor.

Astăzi suntem chemați să vestim unei lumi aflate în criză speranța venirii lui Isus. Asemenea profeților de altădată, nu trebuie să ne așteptăm nici la recunoștință, nici la aplauze, ci mai degrabă la opoziție, la dificultăți și la obstacole. Dar ce privilegiu este să primești, să trăiești și să transmiți mesajul mântuirii! Nimic în viață nu se poate compara cu această binecuvântare!

5. Cum și de ce s-a schimbat situația lui Nebucadnețar?

Daniel 4:34-37

Dumnezeu a permis ca Nebucadnețar să fie lovit de o boală ciudată, dar, în cele din urmă, El i-a redat sănătatea. Totul s-a schimbat în momentul în care, la sfârșitul celor șapte ani preziși de profet, împăratul suferind și-a ridicat ochii spre cer (Daniel 4:34).

„Timp de șapte ani, Nebucadnețar a fost o uimire pentru supușii lui; timp de șapte ani a fost umilit înaintea lumii întregi. Apoi, judecata i-a fost redată și, ridicându-și ochii în umilință către Dumnezeul cerului, el a recunoscut mâna divină în pedepsirea lui. Într-o proclamație publică a recunoscut vinovăția sa și mila cea mare a lui Dumnezeu în vindecarea lui.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 520

Cu siguranță că pot apărea mari schimbări când ne ridicăm ochii spre cer. De îndată ce și-a recăpătat judecata, împăratul a arătat că învățase lecția.

Dar această istorie nu este atât de mult despre Nebucadnețar, cât despre mila lui Dumnezeu. Împăratul respinsese alte trei ocazii de a-L accepta pe Dumnezeul lui Israel ca Domn al vieții sale. Aceste ocazii au fost la dispoziția sa când a recunoscut înțelepciunea excepțională a celor patru tineri robi (Daniel 1), când Daniel i-a tâlcuit visul (Daniel 2) și când cei trei tineri evrei au fost salvați din cuptorul încins (Daniel 3). Dacă acea salvare nu l-a umilit, ce altceva ar fi putut să o mai facă? În ciuda încăpățânării împăratului, Dumnezeu i-a dat o a patra șansă, i-a câștigat inima și l-a repus în poziția sa de împărat (Daniel 4). Așa cum vedem din cazul lui Nebucadnețar, Dumnezeu dă șansă după șansă pentru a ne readuce în relație cu El. Multe secole mai târziu, Pavel scria că Domnul „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoașterea adevărului” (1 Timotei 2:4). În această istorisire vedem o exemplificare clară a acestui adevăr.

În ce mod ai fost și tu smerit de Dumnezeu? Ce ai învățat din acea experiență? Ce schimbări ar fi nevoie să faci pentru a evita să înveți aceeași lecție din nou?

Joi, 30 ianuarie

INSPIRAȚIE DIVINĂ

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire.
(2 Timotei 3:16)

Inspirația este o influență supranaturală care se manifestă asupra persoanelor care primește o revelație, făcând-o capabilă să primească și să transmită fără erori descoperirile lui Dumnezeu. Ea se manifestă în trei etape. La momentul revelației, omul care primește descoperirea este în întregime sub influența Duhului Sfânt (Ezechiel 8:3; 37:1). În faza de transmitere a mesajului, acest om este ghidat de Duhul Sfânt așa încât să comunice verbal sau în scris adevărul revelat (2 Petru 1:21). În momentul iluminării, credincioșii sunt îndrumați de Duhul Sfânt în interpretarea scrierilor sfințite (Evrei 6:4-5).

Există sute de mărturii implicite ale faptului că autorii biblici au fost inspirați: în mai mult de o mie de ocazii, profeții asimilează Cuvântului lui Dumnezeu mesajul pe care îl transmit, prin expresii ca: „Așa zice Domnul” sau: „Cuvântul lui Dumnezeu mi-a vorbit astfel”. Există și mărturii explicite: „Duhul Domnului vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea” (2 Samuel 23:2). „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3.16) și „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21). Mărturia lui Ellen White este foarte clară cu privire la acest aspect: „Considerând că este bine să comunice către lume adevărul Său prin intermediul oamenilor, Dumnezeu i-a acoperit cu Duhul Său pe cei pe care i-a ales pentru acest scop. I-a coordonat în alegerea subiectelor și în felul în care au fost prezentate.” „Nu cuvintele Bibliei sunt cele care au fost inspirate; oamenii sunt cei care au fost inspirați. Inspirația nu acționează asupra cuvintelor sau exprimării, ci asupra autorului însuși, căruia Duhul Sfânt îi comunică gânduri. [...] Spiritul divin se unește cu spiritul omului până acolo încât ceea ce rostește omul este Cuvântul lui Dumnezeu.” „Sfânta Scriptură, în care adevărul este exprimat în limbaj omenesc, ne oferă o strânsă legătură între Divinitate și oameni. Aceeași unire se regăsește în natura lui Hristos, care a fost totodată Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Despre Scriptură, ca și despre Isus Hristos, se poate afirma, așadar, că este «Cuvântul Întrupat» și că «a locuit printre noi»” (Solii alese, vol. 3).

Crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, revelat și inspirat, scris într-un limbaj simplu pentru ca tu să poți înțelege voința divină!

6. Ce a declarat împăratul în pocăința sa? Dat fiind contextul, ce lucru important a vrut să transmită?

Daniel 4:35

Cum putem știi că, într-adevăr, Nebucadnețar L-a recunoscut pe Dumnezeul cel adevărat? Găsim o dovadă evidentă în faptul că el este autorul scrisorii incluse de Daniel în capitolul 4. Mare parte a acestui capitol pare să fie o transcriere a unei scrisori pe care împăratul a trimis-o în marea lui împărăție. În această scrisoare, împăratul a povestit despre mândria și nebunia lui și a recunoscut smerit intervenția lui Dumnezeu în viața sa. Monarhii din vechime rareori scriau ceva în defavoarea lor. Practic, toate documentele vechi regale pe care le cunoaștem îi aduc slavă împăratului. De aceea, un astfel de document, în care împăratul și-a recunoscut mândria și purtarea animalică, arată o adevărată convertire. Mai mult, prin faptul că a scris o scrisoare în care și-a povestit experiența și a recunoscut smerit suveranitatea lui Dumnezeu, împăratul a avut atitudinea unui misionar. El nu a mai putut să țină doar pentru el ce experimentase și învățase de la adevăratul Dumnezeu. Ce am văzut aici, în rugăciunea împăratului și lauda pe care I-o aduce lui Dumnezeu (Daniel 4:34-37), descoperă realitatea experienței lui.

Acum împăratul avea un set de valori diferit și putea să recunoască limitele puterii umane. Într-o rugăciune profundă de recunoștință, el a înălțat puterea Dumnezeului lui Daniel și a recunoscut că „toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui” (Daniel 4:35). Cu alte cuvinte, oamenii nu au nimic în ei cu care să se mândrească. Această ultimă privire asupra vieții lui Nebucadnețar pe care o găsim în cartea Daniel ne prezintă un împărat smerit și recunoscător, care Îl laudă pe Dumnezeu și ne dă un avertisment clar cu privire la mândrie.

Desigur, Dumnezeu continuă să schimbe vieți și astăzi. Indiferent cât de mândri sau păcătoși sunt oamenii, la El există har și putere de a-i transforma pe păcătoșii răzvrățiți în copii ai Dumnezeului cerului.

Citește Filipeni 2:1-11. Ce anume ar trebui să elimine total mândria din viața noastră?

Vineri, 31 ianuarie

SOLA SCRIPTURA

„Omul nu trăiește numai cu pâine,
ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.
(Matei 4:4)

Întâlnirile din cadrul Sesiunii Conferinței Generale din 1909 au avut loc de joi, 13 mai, până duminică, 6 iunie. Ellen White avea atunci optzeci și doi de ani. Probabil că presimțea că era ultima dată când mai apărea la o astfel de ocazie. W.A. Spicer, secretarul Conferinței Generale, relatează astfel cuvintele de rămas-bun ale lui Ellen White în ziua închiderii: „A luat Biblia din care citise, a deschis-o, a ținut-o în mâinile care îi tremurau din cauza vârstei și a rostit: «Frați și surori, vă recomand această carte». A închis apoi cartea fără să adauge vreun alt cuvânt și a coborât de pe platformă. A fost ultimul discurs pe care l-a rostit cu ocazia unei adunări mondiale a Bisericii Adventiste” (*Spiritul Profetic în Mișcarea Adventă*, p. 30).

Ellen White mărturisește despre autoritatea supremă a Bibliei în biserica lui Dumnezeu: „Dar Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să susțină Biblia, și numai Biblia, ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau hotărârile consiliilor ecleziastice, la fel de numeroase și contradictorii cum sunt și bisericile pe care ele le reprezintă, glasul majorității – nici una și nici toate acestea laolaltă – nu trebuie privite ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinței religioase. Înainte de a primi orice învățătură sau precept, trebuie să cerem un clar «așa zice Domnul» în sprijinul ei” (*Tragedia veacurilor*, p. 595).

Martin Luther și primii reformatori s-au ridicat împotriva abuzurilor Bisericii Catolice din epoca lor, acordând Sfintelor Scripturi un rol critic față de faptele dogmatice arbitrare și fosilizate de tradiție. Astfel a luat ființă principiul evanghelic *Sola Scriptura*. Acest lucru înseamnă că Biblia este singura noastră regulă de credință și de evlavie practică, și nu tradiția, considerată de catolici drept sursă deținătoare a revelației. Principiul *Sola Scriptura* continuă să fie susținut și apărat de poporul lui Dumnezeu: „În Cuvântul Său, Dumnezeu le-a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire autoritară, infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și dovada experienței” (*Ibid.*, p. 2 din Introducere).

Dețineți o Biblie? Studiați-o în fiecare zi. Sunt numeroși frații voștri de credință din alte epoci care și-au dat viața pentru această Carte sfântă.

Soarele apune: B 17:22, CT 17:12, IS 17:09, MS 17:23, SM 17:26, DJ 17:32, AR 17:37

„Monarhul atât de mândru odinioară a devenit un copil smerit al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care Îl sfidase și Îl hulise pe Dumnezeul cerului a recunoscut acum puterea Celui Preaînalt și, cu seriozitate, a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub mustrea Aceluia care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nebucadnețar a învățat în cele din urmă lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunănotă adevărată. L-a recunoscut pe Iehova ca Dumnezeu cel viu, zicând: «Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie.»

Planul lui Dumnezeu ca această mare împărăție a lumii să mărească lauda Sa a fost împlinit. Această proclamație publică în care Nebucadnețar a recunoscut mila, bunănotă și autoritatea lui Dumnezeu a fost ultimul act al vieții lui raportat în istoria sfântă.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 521

Studiu la rând:

Iov 27–33,
Evangelizare, subcapitolul „Solia adevărului prezent”
(secțiunea 6, EFORTUL PUBLIC)

1. Ce făceau tinerii și bătrânii de la poarta cetății când Iov se ducea acolo?

2. Ce făcea Iov când oamenilor care îl ascultau li se înmuia inima?

3. Ce spunea Iov despre harpa sa și cavatul său?

4. Cine spunea că a fost făcut din noroi?

5. Ce fel de note și imnuri trebuie evitate în prezentarea soliei adevărului prezent?

ÎNȚELEGI TU CE CITEȘTI?

Filip a alergat și a auzit pe etiopian citind pe prorocul Isaia.

El i-a zis: „Înțelegi tu ce citești?”

(Faptele 8:30)

Enucul era un înalt slujitor al reginei Candace a Etiopiei. Fusese la Ierusalim să se închine la templu, ceea ce ne face să presupunem că era un prozelit evreu. Un înger al Domnului i-a cerut lui Filip să îl ajungă din urmă. Filip l-a auzit citind și l-a întrebat: „Înțelegi tu ce citești?” Famenul a răspuns: „Cum aş putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?”

În relatarea despre ucenicii care mergeau spre Emaus, Isus i-a întrebat de ce nu au asociat tragicele evenimente din vinerea aceea cu previziunile profetice și apoi a citat din Scripturi: „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Traducerea cea mai corectă ar fi: le-a interpretat (verbul grecesc *di-ermenuo*, de unde provine „hermeneutică”, știința interpretării Scripturilor).

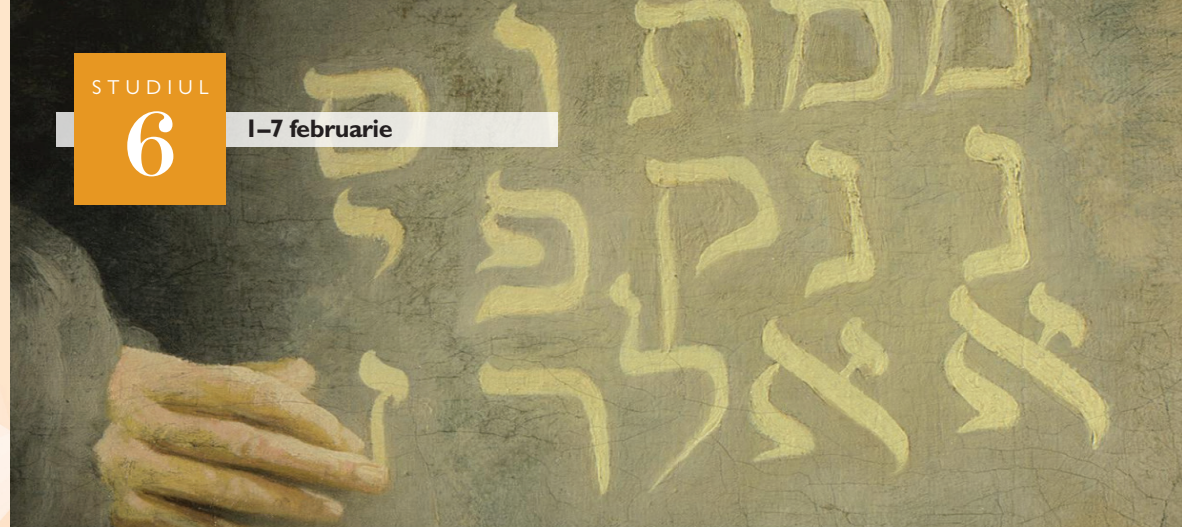
O lectură atentă a acestor pasaje ridică unele întrebări: Este cu adevărat necesară o hermeneutică a pasajelor din Scripturi care vorbesc despre revelația divină? Poate oricine să aibă acces la o suficientă cunoaștere a Bibliei sau acesta este privilegiul câtorva experți în materie, de care noi, restul, depindem pentru a putea înțelege mesajul ei? Ce metodă de interpretare a folosit Isus atunci când le-a explicat-o ucenicilor din Emaus?

Deși Biblia este revelație divină, e nevoie de o tehnică de interpretare, pentru că este opera literară a diverși scriitori, inspirați cu certitudine, dar care au scris în mai multe limbi, au trăit în epoci și culturi diferite și au folosit genuri literare diferite. Dumnezeu ne-a promis ajutorul Duhului adevărului pentru a ne călăuzi în tot adevărul (Ioan 16:3), astfel încât același Spirit care i-a inspirat pe profeți în primirea și scrierea Scripturilor să intervină și când ele sunt interpretate de credincioși. Teologii numesc aceasta mărturia interioară a Duhului Sfânt, cel care îl iluminează pe credincios, dovedind posibil principiul studiului liber, spre deosebire de autoritatea infailibilă a Bisericii Catolice, care le rezervă doar episcopilor dreptul de a interpreta Scripturile.

Însă studiul liber nu înseamnă interpretare liberă. Credinciosul trebuie să rămână deschis la iluminarea Duhului și să aplice același principiu de interpretare ca Isus: Scripturile sunt propriul lor interpret. Orice model de interpretare trebuie să respecte acest principiu.

Cereți-I Domnului să vă ajute să înțelegeți Cuvântul Său. Nu vă va dezamăgi.

Soarele apune: B 17:23, CT 17:14, IS 17:10, MS 17:24, SM 17:28, DJ 17:33, AR 17:38

DE LA AROGANȚĂ LA DISTRUGERE**SABAT DUPĂ-AMIAZĂ**

Text de memorat: „El schimbă _____ și _____; El răstoarnă și _____ pe împărați; El dă _____ înțelepților și _____ celor pricepuți!” (Daniel 2:21)

În Daniel 5, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă un exemplu de mândrie omească ce sfârșește în mod izbitor și dramatic. Deși am putea spune că lui Nebucadnețar i-a trebuit mult timp pentru a învăța această lecție, în cele din urmă a învățat-o. Folosind vasele de la Templul din Ierusalim într-o petrecere de la palat, Belșatar le-a pângărit. O astfel de profanare era nu doar o sfidare a lui Dumnezeu, ci chiar un atac asupra Lui. Prin aceasta, Belșatar a umplut cupa nelegiuirilor, purtându-se asemenea cornului mic (Daniel 8), care avea să atace temeliele sanctuarului lui Dumnezeu. Luând împărăția de la Belșatar, Dumnezeu a arătat ce va face El împotriva vrăjmașilor poporului Său din ultimele zile. Evenimentele relatate în Daniel 5 s-au petrecut în anul 539 î.Hr., în noaptea în care Babilonul a căzut în mâinile armatei medo-persane. Aici se face trecerea de la aur la argint, trecere prezisă în Daniel 2. Din nou devine evident faptul că Dumnezeu conduce istoria lumii.

Duminică, 2 februarie

LISTA VERDE

Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, până în ziua de azi. [...] Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.
(Deuteronomul 29:4,29)

Pe când eram student la Seminarul Adventist din Spania, nu aveam nici săli de clasă, nici bibliotecă, nici dormitoare, nici sală de mese. Profesorii ne predau cursurile la ei acasă și noi îi însoțeam în munca de pastorație pe care o făceau. Era o epocă eroică și fericită. În această școală peripatetică, așezați ca Pavel, „la picioarele lui Gamaliel” – pentru noi, pastorul Isidro Aguilar – am învățat să descoperim și să explicăm Sfintele Scripturi. Se întâmpla ca necontenitele noastre întrebări, ca tineri avizi de cunoaștere, să îi ridice reale dificultăți profesorului. Dacă nu avea un răspuns, ne spunea: „Notați asta pe lista verde. Când vom fi cu Hristos în Împărăția cerurilor, ne va explica.” Și această „listă verde” se tot lungea cu întrebări fără răspuns.

Nu ne-au fost descoperite toate misterele științei mântuirii. În textul din această dimineață, Moise admite că poporul Israel avea probleme în a înțelege planul divin în timpul exodului, situație pe care apostolul Pavel o formulează astfel, cincisprezece secole mai târziu: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12). Apostolul, deși atât de erudit, avea el însuși lista lui verde de întrebări fără răspuns. Drept dovadă, exclamația sa: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și, în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?” (Romani 11:33-34).

Totuși, în fața tăcerii cerului în privința adevărilor pe care nu reușim să le înțelegem în această viață, în veșnicie, la școala cerului, nu vom termina niciodată de descoperit și de sondat celebrele răspunsuri la întrebările noastre de pe lista verde. Ellen White ne spune despre școala de dincolo: „Înainte studentului se va deschide o istorie cu un orizont nesfârșit și de o bogăție de nedescris. [...] Toate lucrurile neclare ale experienței vieții vor fi atunci clarificate. Acolo unde pentru noi nu exista decât încurcătură și dezamăgire, țeluri spulberate și planuri zădărnice, se va vedea un scop grandios, de neoprit, victorios, o armonie divină” (*Educație*, pp. 238, 239).

Într-o zi, toate îndoielile și neclaritățile care vă tulbură își vor găsi un răspuns. Pregătiți-vă astăzi pentru acea zi.

1. Ce lucru atât de rău face Belșatar? Cum se arată prin aceasta adevărul lui caracter? Compară acțiunile sale cu Apocalipsa 17:4-6. Ce asemănări și deosebiri se găsesc?

Daniel 5:1-4 _____

Daniel 1:1,2 _____

Apocalipsa 17:4-6 _____

Împăratul a poruncit ca vasele sfinte de la Templul din Ierusalim să fie folosite la ospățul lui. Nebucadnețar luase vasele de la templu, dar el le pusese în casa zeului său, ceea ce arată cel puțin că el respecta sfințenia lor. Dar Belșatar a transformat vasele sfinte în vase de băut în cel mai profan mod.

În timp ce bea din vasele sfinte, Belșatar îi lăuda pe „dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:4). Să observăm că sunt menționate șase materiale. Babilonienii au folosit sistemul sexagesimal (sistem bazat pe numărul 60) în contrast cu sistemul decimal folosit în prezent (bazat pe numărul 10). Astfel, cele șase categorii de zei reprezintă toate zeitățile babiloniene și, astfel, plenitudinea sistemului religios babilonian. Este interesant că ordinea materialelor urmează ordinea componentelor din visul lui Nebucadnețar cu chipul, doar că lutul este înlocuit cu lemn. La fel ca în vis, piatra apare la sfârșit; deși aici piatra face referire la materialul din care sunt făcuți idolii, piatra ne amintește și de judecata lui Dumnezeu asupra împărățiilor lumii (Daniel 2:44,45) simbolizate de Babilon.

Acest ospăț este o reprezentare potrivită a Babilonului din ultimele zile, așa cum este văzut în cartea Apocalipsa. La fel ca Belșatar, femeia din Babilonul de la sfârșit ține în mână o cupă de aur și oferă vin necurat națiunilor. Cu alte cuvinte, prin învățături false și printr-un sistem de închinare denaturat, Babilonul modern ademenește lumea spre rău (Apocalipsa 17:4-6), uitând de judecata care va cădea în curând asupra lui. Dar ea va veni în curând.

Cum profanează societatea noastră adevărul Cuvântului lui Dumnezeu? Cum putem fi atenți să nu luăm parte la această profanare, nici chiar în cel mai subtil mod?

Luni, 3 februarie

ROMÂNUL CU BIBLIA

*Orânduiri Tale sunt prilejul cântărilor mele în casa pribegiei mele.
(Psalmii 119:54)*

În perioada în care am fost pastor la biserica centrală din Madrid, începuse să se formeze un grup foarte numeros de imigranți români. Se întâlneau după-amiaza. Și mă ocupam de ei ajutat de interpreți care îmi traduceau predicile. Într-o zi, unul dintre bătrâni mi-a spus că un frate sosit recent, numit Ilie Ancu, în vârstă de vreo 58 de ani, avusese un grav accident de muncă și fusese internat într-un spital din Madrid. Situația era foarte delicată, deoarece Ilie era internat de mai mult de o lună, nu avea permis de ședere sau de muncă, îi lipseau resursele financiare și, ca să fie și mai rău, nu vorbea spaniola. Am mers la spital să îl vizitez cât de repede am putut, dar niciun interpret nu a putut veni cu mine. Cum era să mă înțeleg cu acest om? Pe de altă parte, cum să îi plătim facturile de la spital? Uimit și îngrijorat, m-am dus la spital implorând ajutorul providențial al Celui Atotputernic.

Când am ajuns, mi-am dat seama că toată lumea îl cunoștea pe „Românul cu Biblia”, cum îl numiseră oamenii de la etajul din spitalul enorm unde se afla. Mi-am dat seama că Secția de nefrologie și echipa de chirurghi căutaseră o doamnă doctor româncă să le fie interpret. Medicul-șef al secției, infirmierele, cei mai umili membri ai echipei, toți îmi spuneau că Ilie Ancu este un om fermecător. Mereu zâmbitor, amabil, recunoscător, optimist, nedespărțit de Biblia pe care o citea ori de câte ori putea. După ce m-au pus la curent cu situația lui, am știut că starea lui este foarte delicată și că trebuie să rămână sub supraveghere medicală încă o lună sau două în plus.

Când m-am apropiat de căpătâiul patului lui, primul nostru contact a fost un schimb de semne de simpatie, de recunoștință față de Dumnezeu. Apoi i-am arătat un text din Biblia mea, pe care l-a căutat în Biblia lui. Astfel că, indicându-i aici câteva cuvinte, dincolo câteva fraze, am avut un dialog timp de mai bine de o oră, prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Românul cu Biblia a ieșit din spital lăsând în urmă o atmosferă de încredere în Biblie, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, și în providența divină. Și, ghiciți: spitalul nu a încercat vreodată să încaseze de la el factura aceea colosală!

Când suntem departe de casă și nici măcar nu putem vorbi cu ceilalți din cauză că nu cunoaștem limba lor, totuși este un Dumnezeu în ceruri. El nu ne abandonează. Dumnezeu îl protejează pe fiecare dintre copiii Lui.

2. Ce s-a întâmplat și de ce a răspuns împăratul astfel? Ce paralelă vedem cu Daniel 2 și de ce este importantă această paralelă?

Daniel 5:5-8

(Vezi și Psalmii 96:5; Coloseni 1:15-17.)

La fel ca Nebucadnețar în crizele anterioare (Daniel 2:2 și 4:7), Belșatar i-a chemat pe cititorii în stele, pe haldei și ghicitori pentru a desluși scrierea tainică. Pentru a se asigura că vor da tot ce pot mai bine, împăratul le-a promis onoruri extravagante: (1) haine din purpură, culoare purtată de casa regală în acele vremuri (Eстера 8:15), (2) un lăntișor de aur, semn al statutului social înalt (Geneza 41:42) și (3) locul al treilea în cârmuirea împărăției. Această ultimă răsplată reflectă perfect circumstanțele istorice de la acea vreme ale Babilonului. Deoarece Belșatar era al doilea la conducere, fiind coregent cu tatăl lui, Nabonid, el oferă poziția a treia în împărăție. Dar, în ciuda acestor recompense ademenitoare, înțelepții nu au reușit să dea nicio explicație.

Din nefericire, împăratul a încercat să găsească înțelepciunea, dar nu unde ar fi trebuit. Învățații Babilonului nu au putut să dea semnificația mesajului. Deși este posibil să fi fost scris în aramaică, ei nu au putut înțelege. Acest lucru ne reamintește de cuvintele rostite de Domnul prin Isaia: „Înțelepciunea înțelepților lui va pieri și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută” (Isaia 29:14). După ce citează acest verset, apostolul Pavel spune: „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Corinteni 1:20,21).

Unele adevăruri sunt prea importante pentru a fi lăsate în seama oamenilor, ca ei să încerce să le deslușească singuri. De aceea Dumnezeu Însuși ni le-a descoperit.

Gândește-te la recompensele oferite și, ținând cont de ce urma să se întâmple în curând, cât de fără valoare erau. Vedem cât de trecătoare pot fi lucrurile din lume și că întotdeauna trebuie să avem în minte perspectiva veșniciei în tot ce facem.

Marți, 4 februarie

BIBLIA A AVUT DREPTATE

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.
(Ioan 17:17)

Titulul devoționalului de astăzi este cel al unei cărți interesante scrise de Werner Keller în 1981. *Biblia a avut dreptate* (*The Bible was right*) are ca scop să demonstreze prin descoperiri arheologice că Biblia ne vorbește despre evenimente și personaje veridice și că, pentru anumite perioade ale istoriei antice, ea a fost, timp de secole, singurul document disponibil. Săpăturile arheologice au făcut „pietrele să vorbească”, scoțând dintre dărâmături mărturiile ale relatărilor biblice și răspunzând astfel unei serii de întrebări prin care mulți se opuneau până atunci conținutului istoric al cărților sfinte.

În 1980, Seminarul Adventist din Collonges a publicat lucrarea *Daniel. Întrebări dezbătute*, care aborda unele dintre enigmaticele cărții lui Daniel, considerate enigme istorice. De exemplu, Nebucadnețar este menționat ca fiind constructorul noului Babilon (Daniel 4:30). Or, niciunul dintre istoricii clasici – Herodot, Strabon sau Pliniu – nu amintește de lucrul acesta. Însă descoperirile arheologice au coroborat afirmațiile Bibliei cu expresii akkadiene similare celor folosite de profetul Daniel. Nebunia de care a suferit Nebucadnețar timp de șapte ani nu fusese nici ea dovedită de surse extrabiblice și comentarii cărții lui Daniel spuneau că autorul ar fi confundat boala lui Nebucadnețar cu cea a unui alt rege caldeean, Nabonid, menționată pe un cilindru de argilă numit *Rugăciunea lui Nabonid*. Dar analiza unei tăblițe cuneiforme păstrată la British Museum a confirmat că Nebucadnețar a suferit de tulburări mintale care l-au împiedicat să se ocupe de treburile curții. Putem spune același lucru despre „regelui-fantomă Belșatar”, pe care Daniel îl prezintă ca fiind ultimul rege al Babilonului și care nu era atestat de niciun document antic. Or, o altă descoperire din epoca lui Nabonid demonstrează fără urmă de îndoială că Belșatar a existat și a fost fiul lui. Documentul mai spune că regele i-a încredințat regatul odată ce el s-a îmbolnăvit și s-a retras la Telma, unde și-a petrecut zece ani pentru a se îngriji.

Ce bucurie că veridicitatea Bibliei a fost confirmată! „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Filosoful Dietrich von Hildebrand adaugă: „Nu va fi niciodată posibil să existe contradicție între adevărul revelat și știință. Interpretările filozofice eronate pot fi incompatibile cu adevărul revelat, nu descoperirile științifice însele. Toate contradicțiile între descoperirile științifice și adevărul revelat nu sunt nimic altceva decât aparente contradicții” (*The Trojan horse in the City of God*, pp. 46, 47).

Să trăim având încredințarea că Biblia este adevărul lui Dumnezeu.

3. Ce a spus împărăteasa despre Daniel, lucru pe care împăratul ar fi trebuit să îl știe deja? Ce ne spune despre el faptul că a ignorat cu totul existența lui Daniel?

Daniel 5:9-12

Când sala de ospăț era cuprinsă de confuzie din cauza mesajului tainic de pe perete, a venit împărăteasa să îl ajute pe împăratul amețit. Ea i-a amintit de Daniel, a cărui capacitate de a tâlcui vise și de a descoperi taine fusese demonstrată în timpul lui Nebucadnețar. Dacă ar fi fost la fel de înțelept ca predecesorul lui, Belșatar ar fi știut încotro să se îndrepte pentru a afla semnificația scrierii tainice. Intervenția împărătesei s-a dovedit necesară pentru împărat, care, în acel moment, părea cu totul pierdut. Cuvintele ei par a fi o muștrare la adresa lui Belșatar pentru că el trecuse cu vederea singura persoană din împărăție care putea tâlcui scrierea tainică. Totodată, ea i l-a prezentat împăratului pe Daniel: profetul avea Duhul Dumnezeului celui sfânt, lumină și înțelepciune dumnezeiască, un duh înalt, știință și pricepere; el era capabil să înțeleagă, să tâlcuiască visele, să rezolve misterul și să explice enigmaticele; el a fost căpetenia vrăjitorilor, cititorilor în stele, a haldeilor și a ghicitorilor în vremea lui Nebucadnețar (Daniel 5:11,12).

În acest moment, ne întrebăm din nou de ce Belșatar l-a ignorat pe Daniel. Versetele nu ne oferă un răspuns direct la această întrebare, dar putem presupune că, la acea vreme, după ce slujise împăratului cel puțin până în al treilea an al domniei sale (Daniel 8:1,27), Daniel nu mai slujea în mod activ. Un motiv ar fi putut fi vârsta sa. Probabil că deja avea în jur de optzeci de ani și împăratul își dorise să înlocuiască conducerea veche cu o generație mai tânără. De asemenea, poate împăratul hotărâse să îl treacă cu vederea pe Daniel deoarece nu dorea să se predea Dumnezeului căruia îi slujea el. Dar, oricare ar fi fost motivul sau motivele, este foarte surprinzător că un om cu un portofoliu ca al lui Daniel putea fi uitat atât de repede.

Citește Romani 1:16-32. Cum vedem aceste principii exprimat nu doar în această relatare, ci în lumea noastră astăzi?

Miercuri, 5 februarie

O SABIE CU DOUĂ TĂIȘURI

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.
(Evrei 4:12)

Într-o zi, pastorul Javier Moliner a avut o conversație de necrezut. Era sergent în forțele aeriene, pilot de elicoptere și instructor de trupe al unui detașament militar din Sevilla. Acolo a cunoscut doi soldați adventiști care citeau Biblia, pretindeau că păzesc Sabatul și dădeau mărturie pentru credința lor. Ca să mențină disciplina în unitatea sa militară, el s-a opus față de acei doi tineri și le-a făcut viața imposibilă trimițându-i în arest, persecutându-i și umilindu-i în tot felul. Subofițerul Moliner era un bărbat grosolan, bețiv, violent și lipsit de respect. Însă, undeva în inima lui, sălășluia un sentiment de admirație față de acești doi tineri care, în ciuda unei asemenea ostilități, rămăneau credincioși principiilor lor. Într-o zi, unul dintre soldații adventiști i-a vorbit despre Biblie și Moliner a fost impresionat de Duhul Sfânt în așa fel încât, cu ocazia unei călătorii la Sagunto, localitatea sa natală, a intrat în contact cu Francisco Domenech, profesor la colegiul adventist local, care i-a prezentat principalele învățături ale Bibliei. Javier Moliner și soția lui s-au convertit la Evanghelie. A renunțat la armată, a urmat cursurile institutului teologic și a schimbat armata cu slujirea pastorală. Sufletul i-a fost străpuns, transformat de „sabia cu două tăișuri”.

Biblia este cartea istoriei mântuirii. Din ea aflăm cum Dumnezeu Se angajează să rezolve problema păcatului în lume. Ea prezintă un vast repertoriu de acțiuni ale lui Dumnezeu în favoarea oamenilor pe care îi eliberează din robia păcatului. Această eliberare este rezultatul înlănțuirii a trei factori implicați în procesul revelației: întâi Dumnezeu, autorul Bibliei, care convertește textul literar omenesc într-o întâlnire cu Însuși Cuvântul Său; apoi Duhul Sfânt, a cărui influență pozitivă lucrează la duhul omului, convingându-l cu privire la păcat, dreptate și judecată; și în final, omul, care își manifestă în mod indubitabil libertatea cercetând Scripturile, primindu-le drept Cuvânt al lui Dumnezeu, acceptându-le autoritatea suverană și practicându-le preceptele. Așa cum comentează Ellen White, „acest Cuvânt oferă putere; aduce viață, ... transformă firea și reface sufletul după chipul lui Dumnezeu” (*Educație*, p. 98).

Dumnezeu poate să vă transforme și pe voi astăzi, prin Cuvântul Său. Studiați-l cu fervoare!

4. Care este motivul prezentat de Daniel pentru apropiata moarte a împăratului?

Daniel 5:13-28

Obligat de împrejurări, împăratul a acceptat să îl cheme pe Daniel, dar se pare că a făcut acest lucru cu reținere. Aceasta ne poate spune mai multe despre atitudinea împăratului față de Dumnezeul lui Daniel, și nu neapărat față de profet.

Răspunsul lui Daniel la auzul recompensei făgăduite de împărat spune mult despre prioritățile și caracterul său. Cel mai probabil, cunoscând semnificația cuvintelor tainice, Daniel își dădea seama cât de lipsită de valoare era recompensa.

Apoi, Daniel l-a învinuit pe împărat pentru trei lucruri.

În primul rând, Belșațar ignorase total experiența lui Nebucadnețar. Altfel s-ar fi pocăit și s-ar fi smerit la fel ca predecesorul lui.

În al doilea rând, Belșațar folosise vasele de la templu pentru a bea vin și a-i lauda pe zeii lui. Aici Daniel menționează cele șase tipuri de materiale folosite în facerea idolilor, aceeași ordine menționată anterior.

În al treilea rând, împăratul nu îi dăduse slavă lui Dumnezeu, Cel „în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!” (Daniel 5:23).

După ce a menționat toate punctele în care împăratul greșise, Daniel a început tâlcuirea scrierii divine ce conținea cuvinte a căror semnificație ar fi trebuit să le fie cunoscută împăratului și înțelepților lui: MENE: „numărat”; TECHEL: „cântărit” și UPFARSIN: „împărțit”.

Cu armata medo-persană la porțile cetății, împăratul și înțelepții au bănuit că scrierea prevestea ceva rău, dar înțelepții nu au îndrăznit să-i spună împăratului ceva neplăcut. Doar Daniel a putut să decodifice mesajul într-o afirmație clară pentru Belșațar: „Numărat (MENE) înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Cântărit (TECHEL) înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit (UPFARSIN) înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!” (Daniel 5:26-28). Acestea nu erau tocmai cuvinte de mângâiere și veselie.

Pedeapsa a venit rapid asupra împăratului. Cum putem să ne încredem în Dumnezeu în situațiile în care încă nu s-a făcut dreptate și judecată? (Vezi *Eclesiastul* 3:17; 8:11; *Matei* 12:36; *Romani* 14:12.)

Joi, 6 februarie

BIBLIA ȘI LIBERTATEA

Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”
(Ioan 8:31-32)

L-am cunoscut pe Jean Henri Weidner în Franța, cu ocazia unei ceremonii de absolvire la Facultatea de Teologie de la Collonges. Acest sexagenar franco-olandez cu temperament jovial era un credincios convins și un om al rugăciunii. Îngrozit de exterminarea a mii de evrei de către nazisti în timpul celui de al Doilea Război Mondial, tânărul Weidner a organizat o rețea secretă nonviolentă, Olanda-Paris, pentru a salva evrei și a-i introduce clandestin în Elveția.

În timp ce căutau o nouă rută pentru a ajunge în Spania, de unde să fugă mai apoi în Anglia, Weidner și încă o persoană au fost arestați în orașul francez Toulouse. Numele său figura pe listele cu oamenii cei mai căutați de Gestapo. Cei doi prizonieri au fost conduși la cartierul general al Miliției, corp militar francez care colabora cu nemții. După ce au fost torturați cu brutalitate, au fost aruncați într-o celulă de la etajul cinci al clădirii. Acolo a apărut câteva ore mai târziu un ofițer care l-a întrebat sec pe Weidner:

- Ești protestant?
- Sunt adventist de ziua a șaptea, a răspuns el. Dar de ce mă întrebați?
- Am găsit această Biblie în buzunarul de la geaca ta, a răspuns militarul cu hotărâre. Sunt catolic și am mult respect pentru oamenii care citesc Biblia. Am studiat la Universitatea din Montpellier alături de colegi evanghelici care citeau Biblia în fiecare zi. I-am admirat.

Când a auzit aceste cuvinte, Weidner s-a bucurat că își făcuse obiceiul să aibă mereu Biblia cu el. Apoi a venit un alt ofițer de poliție și l-a spus prizonierilor că Poliția germană urma să vină a doua zi să îi execute.

– Aș vrea să pot face ceva pentru voi, dar ..., i-a spus primul ofițer când au rămas singuri.

Atunci Weidner și-a făcut curaj și i-a cerut:

– Ajutați-ne să evadăm! Transferați-ne la subsolul clădirii! De acolo avem acces direct la ferestrele care dau în stradă.

De necrezut, dar ofițerul așa a și făcut! La ora șase dimineața, Weidner și colegul său de celulă au sărit de pe un balcon în stradă și au scăpat.

Totuși este un Dumnezeu în ceruri chiar când totul pare pierdut și fără cea mai mică licărire de speranță. Pentru Dumnezeu, nimic nu e imposibil. Și la fel cum l-a scăpat pe Jean Weidner de la o moarte iminentă, poate să vă elibereze astăzi și pe voi de orice neajuns care vă bulversează viața.

5. Ce putem învăța despre căderea Babilonului lui Belșatar care să ne îndrepte atenția către căderea Babilonului din timpul sfârșitului?

Daniel 5:29-31 _____

Apocalipsa 14:8 _____

16:19 _____

18:2 _____

În ciuda defectelor sale, Belșatar era un om de cuvânt. Deși primise vești proaste, el a fost mulțumit de tâlcuirea lui Daniel și i-a dat recompensa promisă. Recunoscând adevărul soliei lui Daniel, implicit, împăratul a recunoscut existența Dumnezeului lui Daniel. Interesant că acum Daniel a acceptat darurile pe care înainte le refuzase, probabil pentru că acum ele nu îi mai puteau influența tâlcuirea. Mai mult, în acel moment darurile împăratului erau fără valoare, întrucât imperiul era pe punctul de a cădea. Probabil ca un semn de curtoazie, profetul a acceptat recompensele, știind că urma să fie al treilea în împărăție doar pentru câteva ore.

Așa cum a fost anunțat de profet, Babilonul a căzut. Rapid. Împăratul și curtenii încă beau când cetatea a căzut fără luptă. Herodot spune că persanii au săpat un canal și au deviat apele Eufratului, iar ei au intrat în cetate prin albia râului. În aceeași noapte, Belșatar a fost omorât. Tatăl lui, împăratul Nabonid, deja părăsise cetatea și mai târziu s-a predat perșilor. Așa a luat sfârșit cel mai cunoscut imperiu pe care l-a avut această lume. Babilonul, capul de aur, nu mai exista.

„Lui Belșatar i-au fost oferite mai multe ocazii de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. El îl văzuse pe bunicul lui, Nebucadnețar, alungat dintre oameni. A văzut cum mințea cu care monarhul se laudase atât de mult i-a fost luată de Cel care i-o dăduse. El văzuse cum împăratul a fost alungat din împărăție și dus printre fiarele pământului. Dar iubirea de distracții și proslăvirea eului au șters lecțiile pe care Belșatar nu ar fi trebuit să le uite niciodată și, astfel, el a făcut aceleași păcate care aduseseră pedeapsa asupra lui Nebucadnețar. El a irosit oportunități care i-au fost acordate în mod milostiv, neglijând să folosească ocaziile care îi stăteau la dispoziție pentru a cunoaște adevărul.” – Ellen G. White, *Bible Echo*, 25 aprilie 1898

Ce ocazii avem noi de a „cunoaște adevărul”? Ce înseamnă acest lucru? Cunoaștem tot adevărul pe care trebuie să îl știm? Când putem spune acest lucru?

Vineri, 7 februarie

CUVÂNTUL DOMNULUI RĂMÂNE ÎN VEAC

*Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei, ca floarea ierbii.
Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.
(1 Petru 1:24-25)*

Prima excursie pe cărțile biblice a fost pentru mine o experiență de neuitat. Îmi amintesc de vizita la Muzeul Cărții, din Ierusalim, unde erau expuse faimoasele Manuscrise de la Marea Moartă. Observându-le cu emoție profundă, mă întrebam cum fuseseră descoperite, cui îi aparținuseră, ce vârstă aveau, care a fost aportul lor la studiul Sfințelor Scripturi.

În 1947, când erudiți partizani ai unei critici înverșunate puneau la îndoială autenticitatea a numeroase cărți din Biblie, Mohammed edh-Dhib Hassan și Ahmed Mohammed – doi beduini care căutau o capră pierdută pe malul stâncos de vest al Mării Moarte – au dat peste o peșteră pe fundul căreia au găsit opt vase de ceramică. Unul dintre ele conținea suluri: unul mare și două mici. Emoționați, păstorii și-au dus descoperirea în tabără. În zilele care au urmat, au continuat să exploreze grota și au găsit alte fragmente de suluri pe care le-au vândut unui anticar din Betleem. Cele șapte suluri găsite în prima peșteră constituiau *Isaia*, apoi fragmente ale aceleași cărți, *Comentariul la Habacuc*, *Manualul comunității*, *Apocrifa Genezei*, *Războiul fiilor luminii cu fiii întunericului* și *Immuri*. După multe peripeții, când manuscrisele au ajuns în mâinile specialiștilor, au început săpături sistematice în zonă și s-a putut descoperi că aparținuseră esenienilor, o comunitate religioasă din Qumran, și că fuseseră scrise în secolul al II-lea î.Hr.

Descoperirea sulurilor de la Marea Moartă a atras atenția a numeroși erudiți și a consolidat cercetarea textelor sfinte. Datorită acestei descoperiri, versiunile ulterioare ale Bibliei au ținut cont de numeroase date de valoare lingvistică, care au contribuit masiv la știința interpretării Scripturilor. Astăzi avem certitudinea că textul biblic este autentic și corespunde cu ceea ce au cunoscut evreii Antichității. În providența Sa, Dumnezeu a conservat textul biblic pe parcursul a mai bine de o mie de ani.

Când autenticitatea Bibliei este pusă la îndoială și când este atacată fără milă, totuși este în ceruri un Dumnezeu. Da, Tatăl ceresc este Cel care a inspirat Scripturile și știe cum să le apere. Nu există motive să ne pierdem încrederea în Biblie! Și, de fiecare dată când se vor manifesta atacuri împotriva autorității Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul va răspunde la momentul potrivit pentru a stabili acuratețea Cuvintelor Sale.

Soarele apune: B 17:32, CT 17:22, IS 17:20, MS 17:33, SM 17:37, DJ 17:41, AR 17:47

La curțile regale din vechime era ceva obișnuit să se dea ospete. Împăraților le plăcea să organizeze ospete extravagante și pline de lux pentru a-și arăta măreția și siguranța. Deși nu cunoaștem toate detaliile acestui ospăț, știm că a avut loc când armata Medo-Persiei era pregătită să atace Babilonul. Omenește vorbind, nu era niciun motiv de îngrijorare. Babilonul avea ziduri întărite, provizii de hrană pentru mulți ani și suficientă apă, deoarece Eufratul trecea prin mijlocul cetății. Așa că împăratul Belșațar nu vedea nicio problemă în a da un ospăț în timp ce vrăjmașul asedia cetatea. El a poruncit să se facă o sărbătoare de neuitat, care curând s-a transformat într-un dezmăț. Ce mărturie despre mândria deșartă a omului, în contrast cu puterea lui Dumnezeu! Prin Daniel, Dumnezeu i-a spus împăratului că, în ciuda ocaziilor avute de a cunoaște adevărul, nu Îi dăduse slavă lui Dumnezeu, Cel în mâna căruia era suflarea lui și toate căile sale (Daniel 5:23).

„Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecăruia personal Dumnezeu le-a desemnat un loc în planul Său cel mare. Astăzi, popoare și indivizi sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna Aceluia care nu face nicio greșală. Toți își hotărăsc soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 536

Studiu la rând:

Iov 34–40,
Evanghelizare, subcapitolul „Atragerea atenției publicului”

1. Cine și de ce au făcut să se înalțe la Dumnezeu strigătul săracului?

2. Ce fac oamenii, în loc să zică: „Unde este Dumnezeu...?”

3. De unde venea frigul, în opinia contemporanilor lui Iov?

4. Ce acoperea desișul lotusului cu umbra lui?

5. Ce anume îi atrăgea la Domnul Hristos pe toți aceia care nu erau împietriți în necredință?

CUVÂNTUL DOMNULUI ESTE AUTOSUFICIENT

Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. Nu adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos.
(Proverbele 30:5-6)

Ați auzit că există anumite versiuni ale Bibliei care conțin mai multe cărți? Este vorba de cărți apocrife (Iudit, Înțelepciunea lui Solomon, Tobia, Ecleziasticul, Baruc, 1 și 2 Macabei). Cele mai multe datează din perioada intertestamentară. Și, deși evreii nu le-au acceptat vreodată ca parte din Vechiul Testament, în biserică a existat o lungă serie de controverse cu privire la valoarea inspirației lor. În cele din urmă, la 8 aprilie 1546, cea de-a IV-a sesiune a Conciliului de la Trent le-a declarat egale cu celelalte cărți inspirate ale Bibliei. Și astăzi, lumea catolică le recunoaște ca fiind inspirate.

Iată două texte din Macabei: „Drept aceea, sfânt și cucernic gând a fost că a adus jertfă de curăție pentru cei morți, ca să se slobozească de păcat” (2 Macabei 12:46). O notă a versiunii spaniole Bover-Cantera declară că „acest fragment afirmă cu curaj dogma învierii, existența purgatorului și a rugăciunilor și jertfelor pentru cei morți”. Și mai departe, marele-preot decedat, „Onia, a grăit către Iuda: Acesta este iubitorul de frați, prorocul lui Dumnezeu Ieremia, care mult se roagă pentru popor și pentru sfânta cetate” (2 Macabei 15:14). O notă a versiunii spaniole a Bibliei catolice de la Ierusalim afirmă: „Acest rol oferit lui Ieremia și lui Onias este prima dovadă despre o credință în rugăciunea dreptilor defuncți pentru cei vii.” Nu sunt străine aceste doctrine? Care parte din Sfintele Scripturi le aprobă? Purgatoriul, jertfele pentru morți și intervenția sfinților care au murit pentru cei în viață sunt crezuri catolice care se regăsesc doar în cărțile apocrife adăugate canonului Scripturilor evreiești.

De altfel, contradicțiile, caracterul grotesc al relatărilor, erorile istorice și variantele textuale confirmă faptul că nu sunt inspirate. Luther a declarat: „Biserica nu poate conferi mai multă forță și autoritate unei cărți decât are ea însăși” (citat de Jose Flores, *Escribiendo la Biblia*, p. 267).

Nimeni să nu adauge sau să scoată ceva, orice, din Biblie. Cuvântul a anticipat orice situație istorie în care s-ar fi putut afla poporul lui Dumnezeu. Iată de ce psalmistul declară: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuie în veci, în ceruri. Credințioșia Ta ține din neam în neam” (Psalmii 119:89-90).

Mulțumiți-I, astăzi, lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său.

Soarele apune: B 17:33, CT 17:24, IS 17:21, MS 17:35, SM 17:39, DJ 17:43, AR 17:49

DIN GROAPA LEILOR ÎN PREZENȚA ÎNGERILOR

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Atunci, căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l _____ în ce priveau treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de _____, pentru că el era _____ și nu se găsea nicio greșală la el și niciun lucru rău.” (Daniel 6:4)

După ce Medo-Persia a cucerit Babilonul, Darius Medul a recunoscut înțelepciunea lui Daniel și l-a invitat să facă parte din noua guvernare. Profetul îmbătrânit excela în modul de a se achita de îndatoririle lui publice, iar noul împărat l-a numit căpetenie în guvernarea medo-persană.

Totuși, în desfășurarea evenimentelor, Daniel s-a confruntat cu invidia celorlalți demnitari. Dar, înainte ca relatarea să ia sfârșit, putem vedea că el a rămas credincios, nu doar îndatoririlor pământești în împărăția medo-perșilor, ci, mai important, l-a rămas credincios Dumnezeului său. Putem fi siguri că faptul că l-a fost credincios lui Dumnezeu a avut un impact direct asupra credințioșiei lui în toate celelalte aspecte ale vieții.

Experiența lui Daniel cu persecuția este o prefigurare a experienței poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Nu ni se spune că poporul lui Dumnezeu va fi scutit de încercări și suferință, dar primim asigurarea că, în conflictul cu răul, în cele din urmă binele va triumfa și Dumnezeu Își va salva poporul.

15 februarie – Ziua Radio Mondial (colectă)

Duminică, 9 februarie

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU NU ESTE ÎNLĂNȚUIT

Pentru... [Evanghelie] sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele.
Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.
(2 Timotei 2:9)

Biserica adventistă spaniolă din Valladolid se află pe strada Lope de Vega, chiar lângă fostul sediu al Sfintei Inchiziții și foarte aproape de „locul de ardere”, unde erau executați condamnații la moarte, la poarta Del Campo, astăzi Piața Zorrilla. Acolo, la 8 octombrie 1559, a avut loc o arde-re pe rug, în prezența regelui Felipe al II-lea și a mii de martori. A fost executat guvernatorul orașului Toro, don Carlos de Seso, unul dintre primii reprezentanți ai protestantismului castilian. De origine italiană, probabil că primise credința evanghelică la Napoli, în grupul umanistului Jean Valdes.

În timpul celebrului proces inchișitorial împotriva arhiepiscopului și a primatului Spaniei, Bartolomé Carranza, cel care îl denunțase a fost și el închis și apoi judecat de Inchiziția de la Valladolid. Notarul Inchiziției a înregistrat mărturia făcută înainte de a muri pe rug de primat, care fusese somat să se lepede de credința sa luterană: „Afirm și conchid că mă încred numai în El, că Îl slăvesc, că mă ține în brațele Sale și că este singura mea comoară; și, cu mâna prinsă de brațul Lui preasfânt, mă voi bucura, prin meritul sângelui Său, de făgăduințele făcute aleșilor Săi. De aceea nu vreau să mor renegându-L pe Isus Hristos” (Jose Ignacio Tellechea Idigoras, *El arzobispo Carranza*, pp. 147–148).

Deși inchișitorul general Fernando de Valdes a oprit răspândirea Reformei protestante în Spania, în secolul al XVI-lea, Cuvântul Domnului nu a putut fi nici înlănțuit, nici ars pe rug. Biblia apărea în Indexul cărților interzise din 1551, însă continua să fie introdusă pe furiș în țară, datorită unor colportori ca Julian Hernandez și Julianillo, ascunsă pe fundul dublu al butoaielor cu vin aduse din Europa Centrală. Spania nu a fost ținută de parte de speranța Scripturilor! Așa se face că astăzi, pe aceeași stradă care altădată fusese o zonă a terorii, se proclamă cu feroare apropiata revenire a lui Isus în această lume.

Nimic nu poate înrobi Cuvântul Său! „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” nici atunci când închisorile și lanțurile doresc să îl împiedice să intre în inimi.

Lăsați ca puterea Cuvântului să ne dea orientarea, atitudinea, puterea și curajul de care avem nevoie pentru a fi stăpâni pe viața noastră!

Chiar în ceruri, într-un mediu perfect, Lucifer a simțit invidie față de Hristos. „Lucifer era invidios și gelos pe Domnul Isus Hristos. Totuși, atunci când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus ca să-I recunoască supremația, înalta autoritate și dreptul de a conduce, Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar inima îi era plină de invidie și ură.” – Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 14. Invidia este un simțământ atât de periculos, încât, în Cele Zece Porunci, pe lângă interzicerea crimei și a furtului, există o poruncă și împotriva poftelor (vezi Exodul 20:17).

1. Ce rol joacă invidia în următoarele relatări biblice?

Daniel 6:1-5

Geneza 37:11

1 Samuel 18:6-9

Capacitățile de administrator ale lui Daniel l-au impresionat pe împărat, dar au stârnit invidia altor căpetenii. De aceea, au conspirat să scape de el, acuzându-l de corupție. Dar, oricât au căutat, nu au găsit niciun cusur în modul de administrare al lui Daniel. „Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșală la el și niciun lucru rău” (Daniel 6:4). Termenul aramaic tradus prin „credincios” mai poate fi tradus și prin „demn de încredere”.

Daniel era fără vină; căpeteniile și dregătorii nu au putut aduce nicio acuzație împotriva lui. Totuși observaseră cât de credincios Îi era Daniel Dumnezeului său și cât de ascultător de Legea lui Dumnezeu. Curând și-au dat seama că, pentru a-l „încondeia” cumva, ar fi trebuit să creeze o situație în care Daniel să fie obligat să aleagă între a asculta de Legea lui Dumnezeu sau a se supune legii imperiului. Din câte știau despre Daniel, dregătorii au fost pe deplin convinși că, în condițiile potrivite, el va pune Legea lui Dumnezeu mai presus de cea a imperiului. Ce mărturie a credințelor lui Daniel!

Ce lupte ai dus tu cu invidia și cum te-ai raportat la aceste probleme?
De ce este invidia un defect spiritual atât de vătămător, chiar mortal?

Luni, 10 februarie

PIERDUȚI ÎN PARIS

*Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.
(Psalmii 119:105)*

Părinții mei, deși amândoi spanioli, s-au cunoscut și s-au căsătorit la Paris, unde au și locuit timp de cincisprezece ani. Cea mai mare parte a familiei mele a emigrat în Franța, unde, din cauza blocadei pe care țările europene au impus-o Spaniei la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, nu am putut intra timp de patru ani. Frontierele s-au redeschis în 1954 și părinții mei au decis ca fratele meu mai mare și cu mine – aveam șaisprezece ani – să facem o călătorie în Franța pentru a ne vizita rudele. Perspectiva de a vedea Parisul mă umplea de încântare.

Pastorul bisericii noastre ne-a spus că o comunitate adventistă foarte importantă se întâlnea în Paris, pe Boulevard de l'Hôpital nr. 133. Și am convenit că vom duce cadou un fanion din partea Societății de tineret adventiste din Zaragoza. Când a sosit primul nostru Sabat în capitala franceză, am hotărât să mergem la biserică și să oferim cadoul. Pentru că cei din familia noastră lucrau, nu au putut să ne însoțească. Era foarte scump pentru noi să luăm un taxi, iar verii noștri ne explicaseră cu lux de amănunte cum să ajungem cu metroul. Foarte mulțumiți, deși cam inconștienți cu privire la complexitatea aventurii pe care o întreprindeam în acest oraș imens, am plecat cu mai mult entuziasm decât prudență către biserica adventistă de pe Boulevard de l'Hôpital. Așa cum era de așteptat, ne-am pierdut în labirintul complex al rețelei de metrou. Nu vorbeam și nici nu înțelegeam limba franceză, așa că ne-am dat repede seama de dificultatea periplului nostru.

Ne-am predat încă o dată Providenței și, la scurt timp după aceea, am văzut într-o stație o doamnă în vârstă cu o Biblie în mână, care se pregătea să prindă trenul următor. Ce era de făcut? Fiind Sabat, fără îndoială că era vorba de o soră adventistă care mergea la biserică. Am hotărât să o urmărim, să urcăm și să coborâm unde cobora și ea. Zis și făcut. Biblia acestei surori a fost, literalmente, „o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră”. Ce bucurie când am putut înmâna directorului de tineret fanionul! Cu câtă recunoștință am salutat-o pe doamna care, cu Biblia sub braț, ne-a condus până la biserica adventistă!

Nu e neapărat necesar să vă rătăciți în această lume. Biblia este candela care vă va ghida de-a lungul drumului până la un port sigur. Aprindeți-o în fiecare zi!

2. Ce gândire stătea în spatele decretului dat de Darius? Cum arată el lipsa de profunzime a împăratului?

Daniel 6:6-9

Darius poate părea lipsit de judecată promulgând un decret pe care în curând ar vrea să îl retragă. El a căzut în capcana întinsă de dregători, care au fost suficient de iscușiți ca să se folosească de circumstanțele politice din noua împărăție. Darius a centralizat guvernarea și a numit o sută douăzeci de dregători pentru ca administrația să fie mai eficientă. Totuși o astfel de acțiune implica și anumite riscuri pe termen lung. Un guvernator cu influență putea cu ușurință să stârnească o răscoală și să dezbină împărăția. Tocmai de aceea, o lege care să îi oblige pe toți să se plece doar înaintea împăratului timp de treizeci de zile părea o strategie bună de a stimula loialitatea față de împărat și, astfel, de a preveni orice fel de răzvrătire. Dar dregătorii l-au păcălit pe împărat, spunându-i că o astfel de propunere are susținerea tuturor guvernatorilor, căpeteniilor, dregătorilor, sfetnicilor și sfătuito-rilor – un neadevăr evident, deoarece Daniel nu era inclus. Mai mult, ideea de a fi tratat ca un Dumnezeu probabil că i-a părut atrăgătoare împăratului.

Nu există nicio dovadă că împărații persani ar fi pretins vreodată să aibă statut divin. Mai degrabă decretul ar fi putut avea scopul de a-l face pe împărat singurul reprezentant al zeilor timp de treizeci de zile; cu alte cuvinte, rugăciunile trebuiau prezentate prin el înaintea zeilor. Din nefericire, împăratul nu a cercetat motivele din spatele propunerii. Astfel, el nu și-a dat seama că legea care se presupunea că ar dori să împiedice orice conspirație era ea însăși o conspirație pentru a-l ataca pe Daniel.

Două aspecte ale acestei legi merită atenția noastră. În primul rând, dacă nu respectai porunca, pedeapsa era să fii aruncat în groapa cu lei. Deoarece acest fel de pedeapsă nu mai este atestată niciunde, probabil că a fost o sugestie *ad-hoc* a vrăjmașilor lui Daniel. Monarhii din Orientul Apropiat din vechime puneau lei în cuști pentru a-i elibera în anumite ocazii pentru vânatoare. Așa că nu duceau lipsă de lei care să sfâșie pe oricine ar fi îndrăznit să calce porunca împăratului. În al doilea rând, porunca nu putea fi schimbată. Natura imuabilă a „legii mezilor și perșilor” mai este menționată și în Estera 1:19 și 8:8. Diodorus Siculus, istoric grec din Antichitate, menționează o ocazie în care Darius al III-lea (a nu fi confundat cu Darius menționat în cartea Daniel) s-a răzgândit, dar nu a mai putut revoca o pedeapsă cu moartea rostită în dreptul unui om nevinovat.

Marți, 11 februarie

FOAME ȘI SETE DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului ... și nu le vor găsi.
(Amos 8:11-12)

În marile deșerturi, apa și hrana sunt rare sau inexistente. Odată ce rezervele s-au epuizat, dacă nu dai de o oază unde să te revitalizezi, poți ajunge într-un punct fără întoarcere, adică să nu supraviețuiești. Amos, care era un om al câmpului, cunoștea bine acest pericol al deșerturilor care înconjoară Palestina. El folosește această imagine pentru a ilustra situația lui Israel.

Profetul Amos rostește aceste cuvinte într-o vreme în care poporul Israel, din cauza constantei neascultări, pierduse posibilitatea de a se împăca cu Dumnezeu ascultând Cuvântul Său și urmându-L. Chiar dacă ar fi vrut să asculte din nou de Cuvântul Domnului, i-ar fi fost imposibil. Situația dramatică în care se împotmolise corespundea unui punct fără posibilitate de întoarcere. Este ceea ce profetul numește „foame și sete după Cuvântul Domnului”, o foame și o sete iremediabile, imposibil de satisfăcut, angoasante, fără viață spirituală. Bineînțeles, nu este vorba despre faptul că Dumnezeu Se îndepărtează de păcătoși, ci mai degrabă despre faptul că aceștia, adoptând o atitudine ostilă, o apucă pe cărările neascultării.

Sensul escatologic al cuvintelor lui Amos pare evident. Acum, poporul lui Dumnezeu care se pregătește pentru scenele finale ale istoriei omenirii ar trebui să simtă „foame și sete după Cuvântul Domnului”. Ellen White dă următorul avertisment: „Vremea când orice suflet va fi pus la încercare se apropie cu pași repezi. În acele zile dificile, cei slabi în credință nu vor rezista. Marile adevăruri ale revelației trebuie studiate cu atenție, întrucât toți va trebui să avem o cunoaștere clară a Cuvântului lui Dumnezeu. Prin studiul Bibliei și prin comuniune în fiecare zi cu Isus, vom avea perspective noi, clare și fără echivoc cu privire la răspunderea pe care o avem fiecare, dar și forța de a rezista în ziua încercării și a ispitirii. Cel a cărui viață este unită cu Hristos prin legături tainice va fi păstrat, prin puterea lui Dumnezeu, datorită credinței care duce la mântuire” (*Mărturii*, vol. 2, p. 116).

Totuși există un Dumnezeu în ceruri... când ne este foame și sete de Cuvântul divin. Acum este timpul să stăm și să studiem, sub inspirație, Scriptura. Timpul acordat astăzi unor activități fără importanță ne va lipsi mâine pentru studiul Bibliei. Să ne amintim că va veni o zi când va fi prea târziu pentru cei mulți, care vor căuta să înțeleagă preceptele divine.

3. Ce sfat a dat Mântuitorul cu privire la rugăciunea personală?

Matei 6:6 _____

4. De ce nu s-a rugat Daniel în tăcere, fără să îl vadă nimeni?

Daniel 6:10 _____

Daniel era un om de stat cu experiență, dar, mai presus de toate, el era slujitorul lui Dumnezeu. Prin urmare, el era un membru din guvern care putea înțelege ce se afla în spatele decretului împăratului. Pentru Darius, decretul era o ocazie de a consolida unitatea în împărăție, dar pentru uneltitori era o strategie de a scăpa de Daniel.

Desigur, cauzele și motivele reale din spatele complotului și-au avut rădăcina în bătălia cosmică dintre Dumnezeu și forțele răului. În acel moment (539 î.Hr.), Daniel primise deja viziunile redade în Daniel 7 (553 î.Hr.) și 8 (551 î.Hr.). Astfel, el a putut înțelege că decretul împărătesc nu era o chestiune politică, ci o dovadă a acestui război cosmic. Viziunea despre Fiul omului care avea să-l elibereze pe poporul Celui Preaînalt și ajutorul îngerului care i-a tâlcuit visul (Daniel 7) probabil că i-au dat curaj pentru a înfrunta criza care îi stătea înaintea. Poate că s-a gândit și la experiența prietenilor lui, care fuseseră destul de curajoși să înfrunte porunca lui Nebucadnețar (Daniel 3).

Tocmai de aceea Daniel nu și-a schimbat obiceiurile de închinare, ci a continuat cu practicile lui obișnuite de a se ruga de trei ori pe zi cu fața spre Ierusalim. În ciuda interdicției de a aduce cereri oricărui om sau zeu în afară de împărat, Daniel nu a luat nicio măsură de protecție, nu s-a ascuns și nu și-a mascat viața de rugăciune în timpul celor treizeci de zile critice. El era o minoritate absolută, fiind singurul, dintre zeci de căpetenii și dregători, în contradicție directă cu decretul împărătesc. Prin viața lui deschisă de rugăciune, el a dovedit credințioșia pe care I-o datora lui Dumnezeu înainte de credințioșia față de împărat și de porunca lui irevocabilă.

Citește Faptele 5:27-32. Deși avertizarea de aici este clară, de ce ar trebui să fim întotdeauna siguri că facem cu adevărat voia lui Dumnezeu, înainte de a nesocoti o lege omenească?

Miercuri, 12 februarie

O ÎNTÂLNIRE CU DUMNEZEU

Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!
(Ieremia 15:16)

Chemarea lui Ieremia la slujba de profet a fost făcută pe când nu era încă născut: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei tale te cunoșteam și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecul ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor” (Ieremia 1:5). Și-a primit darul profetic cu porunca divină de a-și începe misiunea pe când nu era decât un copil. A răspuns: „Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil” (Ieremia 1:6). Însă Domnul i-a garantat ajutorul Său: „Apoi Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: «Iată, pun cuvintele Mele în gura ta»” (Ieremia 1:9). Mai târziu, profetul a relatat ce a reprezentat pentru viața sa această întâlnire personală cu Cuvântul lui Dumnezeu: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!” (Ieremia 15:16).

Misiunea lui Ieremia nu a fost ușoară. A fost chemat să fie profet într-o perioadă de apostazie și criză politică în regatul lui Iuda, pentru a comunica poporului răzvrătit mesajele divine care anunțau consecințe dure. Și-a pierdut curajul în fața opoziției tuturor și a vrut să renunțe la Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu a reușit. „Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ieremia 20:7,9). Experiența lui se poate aplica la întâlnirea pe care o avem noi cu Dumnezeu când citim Cuvântul Său. Dumnezeu ne vorbește prin paginile Bibliei. Ni se adresează, ne cheamă din nou, ne cere să renunțăm la un stil de viață, ne arată care este voia Sa, ne descoperă planurile Sale, ne consolidează credința și speranța. Și noi răspundem fie cu puternice îndoieli, fie cu încredere, fie cu devoțiune și sacrificiu, loialitate și dragoste. Dar, oricare ar fi cazul, dacă Îl căutăm sincer pe Dumnezeu și întâlnirea noastră cu El este reală, citirea Cuvântului Său nu ne poate lăsa vreodată indiferenți. Este ceea ce Ellen White formulează astfel: „Cel care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer și educabil, căutând să-i înțeleagă adevărurile, va fi adus în legătură cu Autorul lui și nu există vreo limită a posibilităților lui de dezvoltare, în afară de cazul în care alege el însuși aceasta” (*Educație*, p. 97).

Credeți că întâlnirea cu Dumnezeu este posibilă și doriți să experimentați puterea Cuvântului? Deschideți-I ușa inimii și veți fi martori ai unor mari minuni în viața voastră.

5. Ce i-a spus lui Daniel împăratul, cuvinte care arată ce martor credincios pentru Dumnezeu era Daniel?

Daniel 6:11-23

Nu a trecut mult și uneltorii l-au observat pe Daniel rugându-se – adică, făcând exact ceea ce interzicea porunca. Când au adus acuzațiile înaintea împăratului, ei s-au referit la Daniel în mod înjositor: „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda” (vers. 13). Pentru ei, una dintre căpeteniile imperiului, preferatul împăratului, era doar „un prins de război”. Mai mult, ei au vrut să îl înverșuneze pe împărat împotriva lui Daniel, spunându-i: „... Nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o.” Atunci, împăratul și-a dat seama că fusese păcălit să semneze decretul. Biblia spune că „până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape” (vers. 14). Dar nu putea face nimic pentru a-l salva pe profet de la pedeapsa stabilită. Legea irevocabilă a mezilor și perșilor trebuia aplicată la literă. De aceea împăratul, oricât de reținut era, a poruncit ca Daniel să fie aruncat la lei. Totuși Darius a lăsat să se vadă și o licărire de speranță, care suna a rugăciune: „Dumnezeu tău, căruia necurmat Îi slujești, să te scape!” (Daniel 6:16).

Relatarea biblică nu menționează ce a făcut Daniel printre lei, dar putem presupune că s-a rugat. Dumnezeu i-a onorat statornicia și credința, trimițându-l pe îngerul Său să îl păzească. Dimineața, Daniel rămăsese neatins și gata să își continue activitățile din guvern. Comentând acest episod, Ellen G. White spune: „Dumnezeu nu i-a împiedicat pe vrăjmașii lui Daniel să-l arunce în groapa cu lei; El le-a îngăduit îngerilor răi și oamenilor nelegiuți să-și aducă la îndeplinire planul, dar a îngăduit lucrul acesta tocmai ca să facă eliberarea slujitorului Său mai vizibilă, iar înfrângerea vrăjmașilor adevărului și dreptății mai deplină.” – *Profeți și regi*, pp. 543–544

Deși această istorie are un final fericit (cel puțin pentru Daniel), ce putem spune despre celelalte, chiar din Biblie (vezi, de exemplu, Marcu 6:14-29), care nu se încheie prin eliberare? Cum putem să le înțelegem?

Joi, 13 februarie

SCRIA ÎN BIBLIA LUI

*Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.
(Psalmii 119:9)*

Israel Moyano Herrero era un tânăr adventist de douăzeci de ani, originar din Barcelona. Făcuse studii în Spania, la Colegiul Adventist din Sagunto. Într-o zi, s-a hotărât să plece în Statele Unite pentru a se înscrie la un curs, astfel încât să poată slui ca pilot misionar. Eu însumi m-am ocupat de documentele care trebuiau completate ca el să aplice ca pilot misionar. Însă în timpul ultimului curs practic de zbor deasupra împrejurimilor Los Angelesului, micul avion în care se afla a căzut în mare, fapt ce a dus la moartea lui, a instructorului și a unui alt tânăr spaniol. Părinții lui, fratele său, Joel, și toți cei care îl cunoscuseră au fost împietriți de durere. Părinții lui, de neconsolat, s-au dus în Arizona, unde locuise, pentru a-i recupera lucrurile. Acolo i-au găsit Biblia în limba engleză, pe care o lua cu el la biserică în Sabat.

Israel era legat de biserică, dar foarte puțin extrovertit din punct de vedere spiritual. Părinții aveau uneori impresia că era mai degrabă interesat să trăiască și să profite de tinerețe decât să se pregătească pentru revenirea lui Isus. Însă Israel citea din Biblie. Răsfoind-o, la o simplă privire, părinții au putut simți credința vibrantă a fiului lor dispărut, spiritualitatea, speranța, angajamentul lui față de Dumnezeu și experiența sa spirituală profundă cu Isus. Acea Biblie a fost pentru ei un fel de testament spiritual al fiului lor.

Nu doar că multe dintre pagini era subliniate, dar pe margini se puteau citi numeroase comentarii personale, scrise cu mâna lui. O serie de reflecții spirituale, gânduri și aspirații care descopereau ce credea Israel despre Dumnezeu, despre slujirea creștină, despre experiența religioasă. Am recopiat în întregime unele dintre aceste fraze, dintre care majoritatea erau în engleză. Cele mai importante erau totuși scrise în spaniolă, limbă pe care părinții lui puteau să o înțeleagă, ca și cum, scriindu-le, avusese o presimțire a tragediei care avea să îl smulgă din sânul familiei: „Doamne, ce pot face pentru Tine astăzi?” „Situția noastră înaintea lui Dumnezeu nu depinde atât de mult de câtă lumină am primit, ci mai degrabă de ce am făcut cu ceea ce am primit.” „Doamne, dă-mi înțelepciunea necesară pentru a învăța să mă rog, curajul pentru a încerca să mă rog și perseverența pentru a continua să mă rog.” „Dumnezeu nu dorește să înțelegem totul întotdeauna, ci să avem încredere în El.”

Să scriem, la fel ca Israel, în Biblia pe care o studiem, dialogul nostru cu Dumnezeu, credința, încrederea noastră, luptele noastre, iar Duhul Sfânt care a inspirat această Carte ne va transforma viața.

6. Ce mărturie a dat împăratul despre Dumnezeu?**Daniel 6:24-28**

Un punct important al relatării este faptul că Darius L-a lăudat pe Dumnezeu și I-a recunoscut suveranitatea. Acesta este un punct culminant, chiar apogeul laudelor sau expresiilor de recunoaștere aduse lui Dumnezeu în capitolele anterioare (Daniel 2:20-23; 3:28,29; 4:1-3,34-37). La fel ca Nebucadnețar, răspunsul lui Darius la eliberarea lui Daniel sunt laudele aduse lui Dumnezeu. Dar el face chiar mai mult: își schimbă decretul anterior și le poruncește tuturor să „se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel” (Daniel 6:26).

Daniel este salvat în mod miraculos, credințioșia îi este răsplătită, răul este pedepsit, iar onoarea și puterea lui Dumnezeu sunt recunoscute de toți. Dar ce vedem aici este un mic exemplu a ce se va întâmpla la nivel mondial: poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, răul va fi pedepsit și Domnul va fi înălțat înaintea întregului univers.

7. Ce element din decretul împăratului ne-ar putea neliniști și de ce?**Daniel 6:24**

Există totuși un punct care aduce neliniște: nevestele și copiii care, din câte știm, sunt nevinovați, au aceeași soartă ca cei vinovați. Cum putem explica această faptă care, astăzi, ar fi considerată un abuz al justiției?

În primul rând, trebuie să observăm că hotărârea și aplicarea ei au fost în conformitate cu legea persană, care includea și familia în pedepsirea celui vinovat. Conform unui principiu antic, întreaga familie poartă responsabilitatea pentru greșala unui membru al familiei. Asta nu înseamnă că este corect, dar această relație corespunde realităților acelei vremi.

În fața unor nedreptăți ca aceasta și altele, ce mângâiere putem găsi în versete ca I Corinteni 4:5?

Vineri, 14 februarie

CREAȚI PENTRU A IUBI

*Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui.
... Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă.
(Psalmii 33:6,9)*

În diferite locuri din lume, astăzi se sărbătorește ziua iubirii și a prieteniei. În general, asociem cu această zi chestiuni care privesc amorul și dragostea de cuplu. Însă această sărbătoare este mult mai bogată în semnificație. În textele antice care vorbesc despre creațiune, distrugerea și relațiile sexuale dintre zei fac parte din procesul de creare a ființelor omenesti. Cu timpul, aceste concepte au generat un ansamblu de practici imorale la popoarele care se învecinau cu Israel, practici în mod curios asociate cu iubirea dintre zeități și cu creațiunea: prostituția, atât masculină, cât și feminină, confrerii recunoscute de homosexuali, orgii în temple și pe înălțimi, sacrificii umane și animale, mutilări și răniri în perioadele de durere și de doliu.

Biblia declară că Dumnezeu a creat doar prin cuvânt, fără să își găsească locul aici relațiile sexuale. Revelația biblică începe prin actul creator al lui Dumnezeu: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Și se va încheia tot printr-un act creator: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5). Între aceste declarații biblice, revelația face de sute de ori referire la creația divină, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, fără a insinua vreodată că Dumnezeu s-ar fi folosit de vreun proces evolutiv. Verbul eвреiesc *bara*, folosit în Geneza 1:1, tradus prin „a creat”, îl are întotdeauna pe Dumnezeu ca subiect unic, ceea ce exclude orice concepere presupusă mitică sau purtătoare de conotații ale oricărei activități umane asemănătoare. Este vorba de un termen special, folosit în limbajul de închinare pentru a se referi exclusiv la acțiunea creatoare a lui Dumnezeu, diferențind-o astfel de orice lucrare sau realizare umană. Și, deși verbul nu descrie o creație *ex nihilo* este folosit pentru a reprezenta creația extraordinară, suverană, personală, fără efort și complet liberă, realizată de Dumnezeu.

Natura dragostei omenesti este dificil de înțeles dacă nu i se recunosc originile reale. Darul sfânt al iubirii poate chiar să fie atât de mut denaturat încât să se ajungă la practici imorale aflate la foarte mare distanță de scopurile inițiale ale Tatălui ceresc în materie de dragoste. În acest sens, ființa umană are nevoie mai întâi de restabilirea legăturii cu Dumnezeu pentru a putea restabili apoi legăturile de afecțiune cu semenii.

În această zi atât de specială, vă invit să recunoaștem că suntem ființe create de Dumnezeu pentru a iubi.

Soarele apune: B 17:42, CT 17:32, IS 17:31, MS 17:44, SM 17:48, DJ 17:51, AR 17:58

Eliberarea lui Daniel a fost înregistrată și în Evrei 11. În acest capitol, care poate fi numit „Panoul de onoare al eroilor credinței” se spune că profeții, printre alte realizări, „au astupat gurile leilor” (vers. 33). Este un lucru minunat, dar să nu uităm că eroii credinței nu sunt doar cei care au scăpat de moarte, ca Daniel, ci și cei care au suferit și au murit curajoși, după cum ne spune și Evrei 11. Dumnezeu îi cheamă pe unii să dea mărturie prin viața lor, iar pe alții, prin moarte. De aceea, relatarea despre eliberarea lui Daniel nu sugerează că eliberarea le este garantată tuturor, lucru demonstrat de mulțimea de bărbați și femei care au murit ca martiri pentru credința lor în Isus. Totuși eliberarea miraculoasă a lui Daniel ne arată că Dumnezeu domnește și că El Își va elibera copiii de sub puterea păcatului și a morții. Acest lucru va deveni și mai clar în următoarele capitole din Daniel.

Studiu la rând:

Iov 41 – Psalmii 5,
Evanghelizare, subcapitolul „Metode de publicitate impresionante”

1. Cine și despre ce a vorbit fără să înțeleagă?

2. Cum sunt sfătuiți împărații să se poarte?

3. Ce considera psalmistul că făceau fiii oamenilor în privința deșertăciunii și a minciunilor?

4. Cu ce compară psalmistul bunăvoința cu care Domnul îl înconjoară pe cel neprihănit?

5. Ce scrie Ellen G. White despre folosirea presei și a agențiilor publicitare pentru a atrage atenția asupra lucrării noastre?

CREAREA CERURILOR ȘI A PĂMÂNTULUI

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.
(Geneza 1:1)

La început, Dumnezeu a făcut...” Acest prim verset este un preambul sau titlu al relatării despre săptămâna în care Dumnezeu a făcut posibilă viața pe planeta Terra. Desemnează un eveniment pozitiv, care înglobează tot ce urmează: Dumnezeu a creat, a produs materia primă și universală din care au luat ființă cerurile și pământul. Această declarație neagă existența independentă a materiei care, în sistemele cosmogonice antice, era considerată ca fiind dintotdeauna și pentru totdeauna coexistentă cu divinitatea.

Cuvântul *bereschith*, „la început”, nu este urmat aici de un complement, ca de obicei, deoarece, la fel ca în Ioan 1:1, desemnează începutul absolut, începutul timpului, dar și toate ființele finite care se desfășoară în el. Iar verbul *bara*, „a crea”, înseamnă, la origine, „a tăia”, deci nu implică neapărat, ca verbul modern „a crea”, absența unei materii preexistente. Întrucât, în mod uzual, desemnează o acțiune asupra unei materii preexistente, se folosește o formă verbală ce are ca subiect o ființă omenească și drept complement însăși materia folosită ca obiect al muncii. Însă forma din acest text este folosită numai cu referire la Dumnezeu ca subiect și cuvântul drept complement, denumind rezultatul acțiunii. Pusă în legătură cu ideea principiului absolut, cum este cazul textului de mai sus, acțiunea verbală *bara* nu poate însemna decât formarea inițială a materiei. În Vechiul Testament, expresia „cerurile și pământul” desemnează întotdeauna întregul univers. Așadar, primul text al Scripturilor afirmă categoric că Dumnezeu a creat universul.

Totuși este foarte ușor azi să existe dubii cu privire la faptul că Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Această afirmație nu își mai găsește niciun fel de loc în societate. De fapt, cu cât sunt mai importante realizările omului, cu atât mai puțin sunt apreciate lucrările divine. Pentru moment, actuala retorică provocatoare seamănă foarte mult cu cea a constructorilor Turnului Babel, care credeau că nivelul de dezvoltare tehnologică la care ajunseseră le va permite să rivalizeze cu Tatăl ceresc.

Există totuși în ceruri un Dumnezeu, chiar dacă lumea Îi reneagă puterea creatoare. El este acolo, gata să intervină în viața oamenilor când ei se ridică împotriva autorității Sale, așa cum s-a întâmplat și la Turnul Babel.

Să recunoaștem autoritatea divină în viața noastră. Ne va ajuta să ne stabilim mai bine prioritățile.

Soarele apune: B 17:43, CT 17:33, IS 17:32, MS 17:45, SM 17:50, DJ 17:52, AR 17:59

DE LA MAREA ÎNVOLBURATĂ, LA NORII CERULUI

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Dar _____, _____ și _____ tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate _____ Îi vor sluji și-L vor asculta!”
(Daniel 7:27)

Viziunea din Daniel 7, subiectul nostru din această săptămână, își găsește paralela în Daniel 2. Dar Daniel 7 prezintă mai pe larg cele descoperite în capitolul 2. În primul rând, viziunea are loc în timpul nopții și prezintă marea agitată de cele patru vânturi. Întunericul și apa evocă creațiunea, dar aici lumea creată pare distorsionată și sub atac. În al doilea rând, animalele din viziune sunt necurate și hibrid, ceea ce reprezintă o încălcare a regnului creat. Însă, odată cu venirea Fiului omului, stăpânirea asupra pământului, încredințată de Dumnezeu lui Adam, le este redată celor cărora le aparține de drept. Fiul omului va recăpăta la judecata din ceruri ceea ce a pierdut Adam prin păcat.

Descrierea de mai sus ne oferă o imagine panoramică a reprezentărilor biblice care se află în fundalul acestei viziuni simbolice. Din fericire, câteva detalii esențiale ale viziunii au fost explicate de înger, așa că putem înțelege cadrul principal al acestei profeții uimitoare.

Duminică, 16 februarie

PRIN LUMINA TA, VOM VEDEA LUMINA

*Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.
(Geneza 1:3-5)*

Am fost întrebat adesea despre semnificația misterului luminii din prima zi a creațiunii. Viață fără lumină nu poate exista. Așadar, care să fie natura acestei lumini? Imposibil de afirmat că ar fi vorba de lumina solară, apărută abia în a patra zi.

Primele trei acțiuni creatoare ale lui Dumnezeu evocă principiul separării. Astfel, Dumnezeu a separat lumina de întuneric, apele de sus de apele de jos, pământul de mări. Și, cu toate că în toate cosmogoniile cunoscute lumea este o emanație a ființei sau gândirii divinității, în relatarea Genezei lumea este produsul voinței libere a lui Dumnezeu. Expresia „Dumnezeu a zis”, care apare de opt ori în narațiune, indică lucrul acesta. Cuvântul este manifestarea în exterior a voinței divine. Moise folosește această imagine pentru a defini creația ca rezultat al voinței divine. Există, din acest punct de vedere, o diferență semnificativă între primul verset din Geneza și versetele care urmează. În primul, Dumnezeu a creat. Nu știm bine nici când, nici cum. În următoarele, actul creator din fiecare zi începe cu „Dumnezeu a zis”, pentru a sublinia că Domnul a creat prin cuvânt.

Geneza nu se referă la lumina soarelui atunci când spune: „Să fie lumină!” Această lumină, a cărei apariție urmează după perioada de întuneric ce acoperea pământul, ne este prezentată ca provenind de la Dumnezeu Însuși, sursa luminii: „Dumnezeu este lumină” (1 Ioan 1:5). La fel va fi și pe Noul Pământ. Locuitorii lui „nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5).

Separarea luminii de întuneric a creat, în prima zi, ocazia de a divide timpul în seară și dimineață, în zi și noapte, deși mișcarea de rotație nu fusese încă imprimată pământului. Intenția autorului este de a sublinia că durata fiecărei zile a creațiunii a fost de douăzeci și patru de ore, nu de perioade de mii sau de milioane de ani.

Prin harul lui Dumnezeu, vedem în fiecare dimineață lumina zilei. După cum spune psalmistul: „Prin lumina Ta, vedem lumina” (Psalmii 36:9).

1. Care este ideea cea mai importantă care reiese din cele arătate lui Daniel și despre ce este viziunea?

Daniel 7

Fiecare animal prezentat lui Daniel corespundea unei secțiuni din statuia arătată lui Nebucadnețar, dar acum au fost prezentate mai multe detalii despre fiecare împărăție. Cât de interesant este că aceste creaturi, simbolizând națiuni păgâne, sunt niște fiare necurate. De asemenea, cu excepția fiarei a patra, Daniel a descris animalele ca semănând cu niște creaturi cunoscute. Animalele acestea nu sunt niște simboluri arbitrare, deoarece fiecare prezintă unele caracteristici sau ne îndreaptă spre un aspect al împărăției pe care o reprezintă.

Leul este cea mai potrivită reprezentare a Babilonului. Pereții palatelor și alte opere de artă babiloniene erau decorate cu lei înaripați. La final, aripile leului prezentat în viziune au fost smulse, el a fost obligat să stea drept ca un om și i s-a dat o inimă de om. Acest proces simbolizează Imperiul Babilonian în timpul diferiților săi împărați.

Ursul reprezintă Imperiul Medo-Persan. Faptul că stătea într-o rână indică superioritatea persanilor asupra mezilor. Cele trei coaste pe care le ținea între dinți reprezintă cele trei mari cuceriri ale Imperiului Medo-Persan: Lidia, Babilon și Egipt.

Pardosul cel rapid reprezintă Imperiul Grec, înființat de Alexandru cel Mare. Cele patru aripi fac ca această fiară să fie foarte rapidă, o reprezentare potrivită a lui Alexandru, care, în doar câțiva ani, a adus sub stăpânirea lui întreaga lume cunoscută atunci.

Fiara nespus de grozavă și înspăimântătoare. Dacă imperiile prezentate până acum seamănă doar cu animalele menționate, această fiară este cu totul diferită. Dacă despre primele animale s-a spus: „era ca un leu” sau „ca un urs”, aceasta nu este asemănată cu nimic. Această fiară cu mai multe coarne pare să fie cea mai nemiloasă și mai sălbatică dintre toate. Tocmai de aceea este cea mai potrivită reprezentare a Romei imperiale, care a cucerit, a domnit și a călcat în picioare lumea.

Mii de ani de istorie a omenirii au venit și au trecut așa cum a fost prezis. Ce ne spune acest lucru despre faptul că Scriptura este demnă de încredere? Noi putem fi mângâiați știind că, mai presus de toată zarva, de neliniști și chiar haos, Dumnezeu domnește.

Luni, 17 februarie

CREAREA ATMOSFEREI

Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.” Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua. (Geneza 1:6-8)

Întinderea despre care vorbește Moise aici desemnează învelișul atmosferic al planetei noastre. Dacă apele de jos sunt cele din care s-au format mările, apele de sus nu pot fi altceva decât cele pe care le conțin norii. Norii nu se află deasupra atmosferei, ci plutesc, în general, deasupra părții din atmosferă în care se găsește aerul pe care îl respirăm.

Putem să ne imaginăm ce s-a întâmplat în ziua aceea în felul următor. Pământul era acoperit de o atmosferă grea, densă, poluată puternic. În momentul în care substanțele gazoase s-au separat de cele care au trecut în stare lichidă sau solidă, s-a format această întindere, această pătură transparentă și ușoară pe care o numim atmosferă. Totodată, deasupra stratului celui mai apropiat de sol s-au ridicat vapori, mai ușori decât aerul, care au ajuns în zone cu temperaturi mai scăzute și s-au condensat, formând astfel pătura de nori care acoperă globul pământesc. Acestea sunt apele de sus.

Oxigenul pe care îl respirăm se află jos, norii și vaporii de apă – la mijloc și stratul de ozon al atmosferei – deasupra, pentru a ne proteja de radiațiile solare. Dumnezeu stabilește totul, astfel încât pe Terra să fie posibil un climat echilibrat și favorabil vieții. Astăzi, când activitatea iresponsabilă a omenirii reduce sau distruge stratul de ozon, schimbările climatice care se petrec în consecință atrag după ele catastrofe naturale enorme, deșertificarea a importante zone ale planetei, topirea unei părți a ghețurilor polare, însoțită de creșterea pe măsură a nivelului apelor marine și inundarea a numeroase zone de coastă. Dumnezeu a făcut bune lucrurile în cea de a doua zi, însă omul este pe cale de a le distruge, deteriorând echilibrul original.

Totuși, există un Dumnezeu în ceruri, deși se pare că ființele omenești lucrează pentru distrugerea minunatei Sale creații și poluarea afectează cerul și marea. Prin mila Sa, putem încă să trăim și să ne bucurăm de momentele de fericire pe care ni le oferă zilnic, în ciuda atâtor distrugerii cauzate de supraexploatarea planetei.

Să Îi cerem lui Dumnezeu astăzi să ne ajute să medităm la dragostea pe care o manifestă prin intermediul creației Sale.

2. Cine este puterea reprezentată de cornul cel mic care apare direct din a patra fiară?

Daniel 7:7,8,19-25

Ieri am învățat că animalul fioros cu zece coarne care conduce lumea cu cea mai mare cruzime reprezintă Roma imperială. Acum trebuie să ne gândim la cornul cel mic și la puterea pe care o reprezintă. După cum a fost arătat în viziune, cel de-al patrulea animal avea zece coarne, dintre care trei au fost smulse pentru a face loc cornului celui mic. Acest corn avea ochi ca de om și vorbea „cu trufie” (Daniel 7:8). Este clar faptul că acest corn mic a apărut din entitatea reprezentată de acel animal îngrozitor, adică Roma imperială. Într-un fel, cornul a extins sau a continuat unele dintre caracteristicile Romei imperiale. Este vorba de o etapă consecutivă a aceleiași puteri.

Daniel a văzut că acest corn „a făcut război sfinților”. Îngerul i-a explicat că acest corn este un împărat care va acționa în trei direcții: (1) va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, (2) îi va persecuta pe sfinții Celui Preaînalt și (3) va dori să schimbe vremurile și legea. În consecință, sfinții vor fi dați în mâna acestei puteri. Apoi îngerul i-a arătat perioada de timp în care cornul cel mic va face aceste lucruri: *o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme*. În limbajul profetic folosit aici, termenul *vreme* înseamnă „an” și astfel expresia *vremuri* reprezintă ani, forma duală: „doi ani”. Aceasta este o perioadă de trei ani și jumătate profetici care, conform principiului an-zi (Numeri 14:34; Ezechiel 4:6), ne indică o perioadă de o mie două sute șaiszeci de ani. În această perioadă, cornul cel mic va porni un atac împotriva lui Dumnezeu, îi va persecuta pe sfinți și va încerca să schimbe Legea lui Dumnezeu.

3. Ce asemănări există între activitatea „omul fărădelegii” din 2 Tesaloniceni 2:3 și activitatea cornului mic? Despre ce putere se vorbește aici și de ce?

Marți, 18 februarie

PĂMÂNTUL, MAREA ȘI VEGETAȚIA

*Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost.
(Geneza 1:11)*

Să rezumăm activitatea creatoare a lui Dumnezeu de până acum: în prima zi, a luat naștere lumina dătătoare de viață prin separarea luminii de întuneric; în a doua zi, a format atmosfera respirabilă, separând apele de sus de cele de jos; în a treia zi a fost creat solul locuibil prin separarea pământului de apă. Relatarea presupune că pământul exista deja și că a ieșit din ape odată ce Dumnezeu a adunat apele (Psalmii 104:6-8). Formarea continentelor ocupă prima parte din cea de-a treia zi; crearea plantelor, care acoperă pământul ca o mantie, ocupă a doua parte a zilei. Ne aflăm în punctul culminant al primei părți a săptămânii creațiunii. Toate celelalte creații anterioare slujesc acestui scop, din moment ce forța organică a vegetației este superioară materiei brute.

Apariția acestui prim organism viu organizat este atribuită puterii divine: „Dumnezeu a zis.” La fel se întâmplă și cu pământul, de care Dumnezeu se folosește pentru a produce plantele: „Să dea Pământul (să producă).” Dumnezeu arată prin aceasta că a dotat natura cu o putere care îi aparține Lui Însuși, fapt ce se aseamănă într-o mică măsură cu libertatea pe care o oferă, mai târziu, omului. Pământul cultivabil, condiție necesară existenței plantelor, era bun, din moment ce plantele absorbau substanțele anorganice, pentru a le transforma în substanțe organice. Câte minuni lucrărilor cu minuțiozitate se găsesc în organizarea vieții pe pământ!

Biblia face referire, de asemenea, și la darul binecuvântat al fecundității. Propoziția: „Pământul să producă” arată că Dumnezeu le-a dăruit ființelor vii darul reproducerii pentru ca ele să continue și să completeze opera Sa creatoare. Contrar credințelor antice, fecunditatea nu este o forță divină căreia trebuie să i se închine oamenii. În relatarea creațiunii, este o binecuvântare printre atâtea altele, oferită de Providență.

Așa cum pământul produce, ființele omenești sunt chemate și ele să fie productive în diferitele domenii ale vieții lor.

Să trăim astăzi pentru a contribui la formarea și ridicarea celorlalți și pentru a face din această lume un loc mai bun în care să ne petrecem viața.

După viziunea despre cele patru animale și activitățile cornului mic, profetul a văzut o scenă a judecății din ceruri (Daniel 7:9,10,13,14). Când curtea se întrunește, sunt aduse niște scaune de domnie și un Îmbătrânit de zile Se așază. După cum ne arată această scenă cerească, mii și mii de ființe cerești slujesc înaintea celui Îmbătrânit de zile, judecata începe și cărțile sunt deschise.

Un aspect important al acestei judecăți este că are loc *după* perioada de o mie două sute șazeci de ani de activitate a cornului mic (538–1798 d.Hr.), dar *înainte* de instaurarea Împărăției finale a lui Dumnezeu. De fapt, în viziune apare de trei ori următoarea secvență:

Faza cornului mic (538–1798);

Judecata cerească;

Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

4. În ce fel va fi această judecată în beneficiul poporului lui Dumnezeu?

Daniel 7:13,14,21,22,26,27 _____

Vechiul Testament descrie mai multe judecăți de la sanctuar și templu, dar judecata la care se face referire aici este diferită. Aceasta este o judecată cosmică, ce are de-a face nu doar cu cornul cel mic, ci și cu sfinții Celui Preaînalt, care, în cele din urmă, vor primi Împărăția.

Daniel 7 nu descrie judecata și nu prezintă detalii despre începutul sau încheierea ei. Dar sugerează că judecata începe chiar la începutul atacului cornului mic împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Aici se dorește scoaterea în evidență a faptului că această judecată are proporții cosmice. Din Daniel 8 și 9 vom învăța despre timpul în care începe și vom vedea că ea are de-a face cu Ziua Ispășirii din ceruri, curățirea sanctuarului cersc. Învățătura pe care o luăm de aici este că, în mod sigur, va exista o judecată preadventă în ceruri care va fi în favoarea poporului lui Dumnezeu (vers. 22).

Ce a realizat Isus la cruce pentru noi ca să putem înțelege siguranța pe care o putem avea în ziua judecății? (Vezi Romani 8:1.)

Miercuri, 19 februarie

PĂMÂNTUL INTRĂ ÎN CICLURILE SISTEMULUI SOLAR

Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Și așa a fost.
(Geneza 1:14-15)

De câte ori ați admirat măreția unui răsărit de soare sau o splendidă lună? Cât despre mine, aceste ocazii îmi aduc întotdeauna în minte momentul când Dumnezeu a dat formă lumii.

Ziua a patra deschide cea de-a doua parte a săptămânii creațiunii. Există o corespondență curioasă, și nu doar literară, între cele două jumătăți ale celor șase zile ale creațiunii: în ziua întâi, Dumnezeu a creat lumina; în ziua a patra, a creat corpurile cerești care luminează Pământul. În ziua a doua, Dumnezeu a creat apa și aerul; în ziua a cincea, peștii și păsările. În ziua a treia a apărut solul, ca zonă uscată; în ziua a șasea, animalele terestre și, printre ele, omul, coroana nu doar a acestei a doua părți a operei de creație, ci a întregii creații. Ce părere aveți? Da, creațiunea este o mare operă, rezultat al unui proiect, și nu rezultatul oarbei întâmplări.

Suntem la momentul în care apar soarele, luna și stelele. În acest caz, i se poate atribui poruncii divine un sens mai puțin puternic: „Să fie niște luminători în întinderea cerului.” Astele existau în umbră încă de la începutul creării cerurilor și pământului. Doar că au devenit vizibile abia începând cu a patra zi, când Dumnezeu a poruncit ca ele să determine ciclurile astronomice ale sistemului nostru solar și să lumineze Terra odată ce masa apoasă care învăluia planeta s-a disipat. Poate că există aici o intenție a Creatorului de a ne învăța că, la fel ca planeta noastră, cerurile s-au dezvoltat gradual, dar odată cu asta și armonizându-se cu dezvoltarea Terrei...

În orice caz, relatarea nu dorește să speculeze cu privire la relația astrelor (care ne luminează) cu restul universului. Intenția este de a centra întregul proces de creație asupra Terrei, care va fi locuința omului. Și dacă este folosită expresia „mari luminători”, se întâmplă pentru a arăta că astrele, care erau adorate ca zeități de popoarele vecine Israelului, nu sunt decât niște lucruri create de Dumnezeu pentru om.

Să ne amintim că, dacă a avut capacitatea de a crea soarele, luna și stelele, Dumnezeu deține și puterea de a rezolva orice problemă cu care ne vom confrunta pe parcursul zilei. Să ne încredem în El!

5. Cine este Fiul omului și cum Îl putem identifica?

Daniel 7:13 _____

Marcu 13:26 _____

Matei 8:20 _____

9:6 _____

Luca 9:26 _____

12:8 _____

Judecata este în desfășurare și apare în scenă cel mai important personaj: Fiul omului. Cine este El? În primul rând, Fiul omului apare ca o ființă cerească. Dar, după cum ne spune și titulatura lui, El are și trăsături omenești. Cu alte cuvinte, El este o ființă divino-umană care vine să joace un rol activ în judecată. În al doilea rând, Fiul omului care vine pe norii cerului este o expresie des folosită în Noul Testament când se face referire la revenirea Sa. Totuși, în Daniel 7:13 în mod special, Fiul omului nu este descris ca venind din cer pe pământ, ci trecând dintr-un loc din ceruri în altul pentru a Se prezenta înaintea Celui Îmbătrânit de zile. În al treilea rând, descrierea Fiului omului venind pe norii cerului sugerează o manifestare vizibilă. Dar ea ne amintește și de marele-preot care, în Ziua Ispășirii, intra în Sfânta Sfintelor, înconjurat de un nor de tămâie, pentru a face curățirea sanctuarului.

Fiul omului are și caracteristici regale. El primește „stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile” (Daniel 7:14). Verbul a „sluji” poate fi tradus și ca „închinare”. Acesta apare de nouă ori în capitolele 1–7 (Daniel 3:12,14,17,18,28; 6:16,20; 7:14,27) și transmite ideea de omagiu adus unei zeități. Ca o consecință a încercării de a schimba Legea lui Dumnezeu, sistemul religios reprezentat de cornul cel mic atacă închinarea care Îi este datorată lui Dumnezeu. Judecata reprezentată aici ne arată că adevărata închinare este în cele din urmă restaurată. Sistemul de închinare stabilit de sistemul papal, printre altele, pune o ființă umană căzută ca mijlocitor între Dumnezeu și omenire. Cartea Daniel arată că singurul Mijlocitor care poate să reprezinte omenirea înaintea lui Dumnezeu este Fiul omului. Biblia spune: „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5).

Joi, 20 februarie

CREAREA PEȘTELOR, A REPTILELOR ȘI A PĂSĂRILOR

Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.” Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ.” Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.

(Geneza 1:20-23)

În cea de-a cincea zi a creațiunii a venit rândul faunei marine. În realitate, există oameni care ne asigură că cele mai frumoase peisaje din lume, incluzând, bineînțeles, ființele vii, se află în abisurile marine. În evreiește, expresia „ființe vii” înseamnă, literal, suflete vii, la fel ca în Geneza 2:7, care prezintă crearea omului. Sufletul viu al animalelor, la fel ca sufletul ființelor omenești, nu este un compus care face parte din natura ființelor vii, ci rezultatul suflului de viață insuflat unui organism fizic de Însuși Dumnezeu. Este comun tuturor ființelor vii, manifestându-se foarte diferit, în funcție de gradul lor de complexitate biologică. La om, de exemplu, sufletul viu posedă o dimensiune vitală unică: viața intelectuală și spirituală.

În ziua a cincea a apărut pe acest pământ misterul vieții sensibile, al vieții în mișcare, al vieții specializate și adaptate unui biotop, fără a mai pune la socoteală magistrala tușă de penel de forme și culori care a fost adăugată. Ellen White a formulat astfel unul dintre cele mai mari adevăruri despre creațiune: „La început, Dumnezeu era făcut cunoscut în toate lucrările creațiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. «El întărește munții prin tăria Lui.» «A Lui este marea, El a făcut-o» (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui” (*Hristos, Lumina lumii*, pp. 7–8).

Încă o dată, creațiunea ne amintește că fiecare dintre ființele vii – printre care omul este o excepție notabilă – trăiește pentru a oferi: „Oceanul, el însuși sursa tuturor izvoarelor și fântânilor noastre, primește torențele de apă de pe întregul pământ, dar primește ca să dea” (*Ibid.*, p. 8).

Să urmărim astăzi exemplul naturii, trăind pentru a da.

6. Conform versetelor de mai jos, ce se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu?

Daniel 7:18,21,22,25,27

„Sfinții Celui Preaînalt” sunt o reprezentare a poporului lui Dumnezeu. Ei sunt atacați de puterea reprezentată prin cornul cel mic. Deoarece se încapățânează să rămână credincioși Cuvântului lui Dumnezeu, ei sunt persecutați în timpul domniei papale. Creștinii au fost persecutați și în vremea Imperiului Roman păgân (a patra fiară), dar persecuția menționată în Daniel 7:25 este o persecutare a sfinților de către cornul cel mic, care apare doar după ce se încheie faza păgână a Romei.

Totuși poporul lui Dumnezeu nu va fi asuprit de puterea lumească pentru totdeauna. Împărăția lui Dumnezeu va înlocui împărățiile lumii. Este interesant că, în viziune, Fiului omului, „I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească” (vers. 14). Dar în interpretarea oferită de înger, „sfinții” sunt cei care primesc împărăția (vers. 18). Nu există nicio contradicție aici. Deoarece Fiul omului este legat de Dumnezeu și de omenire, biruința Lui este biruința celor pe care El îi reprezintă.

Când marele-preot L-a întrebat pe Isus dacă El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul a făcut trimitere la Psalmii 110:1 și Daniel 7:13,14 și a spus: „Da, sunt. Și veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62). Astfel, Isus este Cel care ne reprezintă în tribunalul ceresc. El a învins deja puterile întinericului și Își împarte biruința cu cei care se apropie de El. De aceea, nu avem niciun motiv să ne temem. Apostolul Pavel ne spune: „Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:37-39).

Privește cu câtă acuratețe prezintă viziunea lui Daniel istoria, cu mii de ani înainte. Cum ar putea să ne ajute acest lucru să ne încredem în toate făgăduințele lui Dumnezeu în viitor?

Vineri, 21 februarie

COROANA CREAȚIUNII

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

(Geneza 1:26)

V-ați întrebat vreodată de ce a creat Dumnezeu omul? La ce S-a gândit când a făcut niște ființe după chipul și asemănarea Sa? Conform Bibliei, oamenii au fost făcuți pentru gloria lui Dumnezeu, dar cu siguranță nu au fost destinați să formeze un cor cosmic care să Îi aducă laude veșnice! De fapt, ființa umană contribuie la gloria lui Dumnezeu pentru că a fost concepută ca să se bucure de o comuniune plină de dragoste cu Tatăl ceresc.

După primele cinci zile ale creației, a venit rândul animalelor terestre și al omului. Relatarea sfântă spune că fiecare animal a fost creat „după soiul său” (specia sa). Ce trebuie să învățăm din această expresie este principiul diversității și al multitudinii de ființe vii create de Dumnezeu, excepție făcând omul. Acest principiu reiterat de mai multe ori în relatarea creației este, în mod explicit, contrar postulatului transformării succesive, care pleacă de la cele mai simple la cele mai complexe organisme, postulat care stă la baza teoriei evoluționiste și care face ca evoluția și creația să fie complet incompatibile. Dumnezeu a creat viața deja diversificată, fără a fi supusă macroevoluției prin transformarea unei specii în alta. Dimpotrivă, microevoluția (sau mutațiile minore, schimbările și adaptările în interiorul aceleiași specii) este cea care a fost posibilă ulterior și se petrece și astăzi.

„După ce pământul, cu bogăția vieții animale și vegetale, a fost adus la existență, omul, coroana lucrării Creatorului, pentru care a fost făcut pământul în toată frumusețea lui, a fost adus și el în prim-planul acțiunii divine. ... Aici este prezentată clar originea neamului omenesc, iar raportul divin este atât de clar, încât nu lasă nicio posibilitate de a se trage concluzii greșite. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. ... Nu există niciun temei pentru a presupune că omul a evoluat printr-un proces lent de dezvoltare, de la formele inferioare de viață animală sau vegetală. O astfel de învățătură anulează marea lucrare a Creatorului” (*Patriarhi și profeți*, pp. 28–29).

Adam a fost creat pentru a avea relații personale cu Dumnezeu, pentru a trăi în comuniune și prietenie cu El, pentru a-și forma caracterul după cel al Domnului, sursă de inspirație și înțelepciune, urmându-L zi după zi.

Această șansă ne este oferită și nouă chiar acum. Să profităm de ea!

Soarele apune: B 17:51, CT 17:42, IS 17:42, MS 17:54, SM 17:59, DJ 18:01, AR 18:08

După căderea Imperiului Roman, în urma atacurilor barbarilor din nord, episcopul Romei a profitat de dispariția a trei triburi barbare și, din anul 538 d.Hr., a rămas singura putere în Roma. Apoi a preluat mai multe funcții instituționale și politice ca guvernator roman. Așa a apărut papalitatea, investită cu putere seculară și religioasă pe care a păstrat-o până când papa a fost detronat de Napoleon, în 1798. Dar aceasta nu a însemnat finalul Romei, ci doar al acelei etape de persecuție. Papa pretinde că este locțiitorul lui Hristos și a introdus învățături și practici contrare Bibliei. Purgatoriul, penitențele, spovedania și schimbarea poruncii a patra, de a păzi Sabatul, cu porunca de a fi păzită duminica sunt doar câteva dintre acțiunile sale de a schimba „vremurile și legea”.

„În propria putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor aceluia care, prin credință și pocăință, și-au predat Domnului viața pentru a fi păzită. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruiește pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu l-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. ... Iar aceluia care se bizuie pe El cu credință, le dă asigurarea: «Iată că îndepărtează de la tine nelegiuirea și te îmbracă cu haine de sărbătoare» (Zaharia 3:4).” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 586–587

Studiu la rând:

Psalmii 6–12,
Evanghelizare, subcapitolul „Publicitatea evanghelistului”

1. Din gura cui și-a scos Domnul „o întăritură de apărare”?
2. Ce își dorea psalmistul să știe popoarele?
3. Pentru cine se ruga psalmistul să nu-i uite Domnul?
4. Care era îngrijorarea psalmistului în legătură cu oamenii evlavioși?
5. De ce anume depinde valoarea unui creștin?

MONUMENTUL CREAȚIUNII

Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor.
În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse
și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.
Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta
S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.
(Geneza 2:1-3)

Cu ocazia unei vizite pastorale în orașul spaniol Bilbao, un enoriaș mi-a povestit în ce situație dificilă se găsea familia lui. Soția sa era o catolică ferventă și conștiinței ei îi dicta preotul celei mai mari biserici din oraș. El o stârnea să fie intransigentă față de credința soțului ei, fapt ce împiedica orice tentativă de viață liniștită în familie. Mi-a venit o idee:

– Spuneți-i soției dumneavoastră să ne invite la prânz, sâmbăta viitoare, pe mine și pe duhovnicul ei.

– Pastore, vorbiți serios? m-a întrebat omul.

– Bineînțeles, i-am răspuns sigur pe mine.

Iar doamna a făcut întocmai. Odată ce cuplul, preotul și cu mine ne-am așezat la masă împreună, am lansat următoarea întrebare:

– Ce putem să facem noi, doi slujitori ai Evangheliei, pentru ca acești doi soți să se înțeleagă bine?

Preotul a ezitat un moment, apoi a făcut următoarea remarcă:

– De ce țineți atât de mult voi, adventiștii, să păziți Sabatul? Important este să pui deoparte o zi a săptămânii în care să te întâlnești cu Dumnezeu și să I te închini.

Trebuia să dau un răspuns convingător. M-am gândit, mi-am amintit ce scrisese J.N. Andrews, în *History of the Sabbath* (Istoria Sabatului): „Sabatul este important ca instituție care comemorează creațiunea, pentru că ne amintește întotdeauna adevăratul motiv pentru care ne închinăm lui Dumnezeu – pentru că El este Creatorul și noi suntem creaturile Sale.”

Ellen White spune „Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator, ca obiect al adorării și al închinării, și niciodată n-ar fi fost vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios” (*Tragedia veacurilor*, p. 375).

Duhovnicul soției fratelui nostru nu a răspuns nimic. Prânzul s-a terminat civilizată și, pentru un timp, în acea familie e domnit pacea.

Săptămâna aceasta, să dăm Sabatului locul pe care îl merită. Să nu ni-l însușim pe nedrept.

Soarele apune: B 17:53, CT 17:43, IS 17:43, MS 17:56, SM 18:01, DJ 18:02, AR 18:09

CURĂȚIREA SANCTUARULUI

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Și el mi-a zis: «Până vor trece _____
mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi
_____!»” (Daniel 8:14)

Viziunea descrisă în Daniel 8 i-a fost dată profetului în 548/547 î.Hr. și ne oferă câteva clarificări semnificative cu privire la judecata despre care se vorbește în Daniel 7. Spre deosebire de viziunile din Daniel 2 și 7, viziunea din Daniel 8 nu include Babilonul, ci începe cu Medo-Persia deoarece, la acel moment, Babilonul era în cădere și persanii urmau să înlocuiască Babilonul ca următoarea putere mondială. Viziunea din Daniel 8 este paralelă cu cea din Daniel 7. Limbajul și simbolurile se schimbă în Daniel 8, deoarece aduc în atenție curățirea sanctuarului cersc în legătură cu Ziua cerească a Ispășirii. Astfel, contribuția distinctă a viziunii din Daniel 8 constă în faptul că se concentrează pe aspecte ale sanctuarului cersc. Dacă Daniel 7 ne arată judecata cerească și pe Fiul omului primind Împărăția, Daniel 8 ne prezintă curățirea sanctuarului cersc. Paralelele dintre aceste două capitole arată că scena curățirii sanctuarului cersc din Daniel 8 corespunde scenei judecății din Daniel 7.

Duminică, 23 februarie

CEEA CE SE VEDE ESTE FĂCUT DIN CE NU SE VEDE

Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.
(Evrei 11:3)

Creația este rezultatul manifestării înțelepciunii și puterii infinite a lui Dumnezeu. Ellen White afirmă că opera creatoare a lui Dumnezeu a fost precedată de... nimic: „Pentru crearea pământului, Dumnezeu nu s-a folosit de materie preexistentă. «El a zis și s-a făcut; a poruncit și a luat ființă» (Psalmii 33:9). Toate lucrurile, materiale sau spirituale, au apărut la cuvântul Său și au fost create după planul Său. Cerurile și toată oștirea lor, pământul și toate lucrurile de pe el și-au început existența prin suflarea gurii Sale” (*Testimony Treasure*, vol.3, p. 257).

Creațiunea relatată în Geneza nu a fost o operațiune realizată folosind materie preexistentă. Crearea lumii din nimic și evoluția, care are ca punct de plecare materia preexistentă, sunt două concepte ireconciliabile și antagonice din mai multe puncte de vedere. De exemplu, în ce privește:

1. **Timpul.** Dumnezeu a creat lumea în șase zile. Evoluției îi sunt necesare milioane de ani.
2. **Mijlocul.** Dumnezeu a creat prin cuvântul Său. Evoluția este posibilă prin mutații și selecție naturală, adică prin moarte.
3. **Scopul.** Dumnezeu a creat cu un scop, un plan, o finalitate. Evoluția lasă totul la voia întâmplării.
4. **Rezultatele.** Dumnezeu S-a bucurat pentru că tot ce a creat era foarte bun. Evoluția a generat ideea unei mecanici a morții și imperfecțiunii: selecția naturală.
5. **Crearea omului.** Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Lui. În evoluție, s-a recurs la o maimuță antropoidă ca verigă prealabilă existenței omului.
6. **Mântuirea sau răscumpărarea omului decăzut.** Dumnezeu a răscumpărat omul prin intermediul crucii, prin intervenția directă și istorică a Dumnezeului-Om. În evoluție, procesul de restaurare a omului se face prin forță și prin dominarea celui slab de către cel mai puternic.

7. **Cerurile noi și Noul Pământ.** Dumnezeu va crea ceruri noi și un pământ nou (1 Corinteni 15:52). În evoluție, procesul trebuie să se realizeze după mii, milioane de transformări intermediare.

Să ne amintim că, din moment ce Dumnezeu a avut puterea de a crea universul, are și puterea de a transforma viața noastră.

1. Despre ce este vedenia din Daniel 8 și care este paralela cu cele din capitolele 2 și 7?

La fel ca în Daniel 2 și 7, și aici este prezentată o vedenie despre apariția și căderea imperiilor lumii, deși cu un simbolism diferit. Acest simbolism are legătură directă cu sanctuarul lui Dumnezeu. În acest caz, simbolul berbecului și al țapului este folosit datorită legăturii lor cu ritualuri de la sanctuar din Ziua Ispășirii, un timp al judecății pentru Israelul din vechime. Berbecii și țapii erau folosiți ca daruri de jertfă în serviciul de la sanctuar. Dar aceștia doi sunt menționați împreună doar în Ziua Ispășirii. Astfel, aceste două animale sunt alese intenționat aici pentru a evoca Ziua Ispășirii, un element important al acestei vedenii.

În continuare, Daniel a văzut un berbec împungând în trei direcții diferite: spre apus, spre mieznoapte și spre miezăzi (Daniel 8:4). Această mișcare triplă indică extinderea acestei puteri: „Nicio fiară nu putea să-i stea împotrivă și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia și a ajuns puternic” (vers. 4). După cum a explicat îngerul, berbecul cu două coarne reprezintă Imperiul Medo-Persan (vers. 20), iar cele trei direcții indicau, în sens literal, cele trei cuceriri majore ale acestei puteri.

Apoi, a apărut un țap cu un corn mare, reprezentând Imperiul Grec sub conducerea lui Alexandru cel Mare (vers. 21). Țapul se mișca pe pământ „fără să se atingă de el” (vers. 5), ceea ce înseamnă că se mișca repede. Simbolismul transmite rapiditatea cuceririlor lui Alexandru, reprezentată în capitolul 7 printr-un pardos înaripat. Dar, după cum indică profeția, când țapul „a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare” (vers. 8) și au apărut alte patru coarne, care se îndreptau spre cele patru puncte cardinale. Acest lucru s-a împlinit la moartea lui Alexandru în Babilon, în iunie 323 î.Hr., când împărăția lui a fost împărțită între cei patru generali ai săi.

Între Daniel 2:38 și Daniel 8:20,21, trei din cele patru imperii prezentate în vedenii au fost numite, ca să știm exact despre ce este vorba, lucru care confirmă corectitudinea interpretării acestor profeții.

Luni, 24 februarie

TOTUL A FOST CREAT PENTRU OM

*Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului
și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui.
(Psalmii 33:6)*

Si Dumnezeu a zis.” Iată propoziția care constituie firul roșu din întreaga relație. Este refrenul, repetat de zece ori, al acestui minunat poem. A spune înseamnă, totodată, a gândi și a voi. În rostirea lui Dumnezeu rezidă puterea de legiferare a inteligenței Sale și puterea de aducere la îndeplinire a voinței Sale. Aceste cuvinte revelează un principiu luminos, un proiect inteligent și bun, aflat la baza a tot ce există. Dincolo de vălul universului vizibil, care ne ia ochii, dincolo de regularitatea anotimpurilor și de legile fixe care le guvernează și care ne pot împiedica să vedem dincolo de mersul firesc și necesar al lucrurilor, această propoziție: „Și Dumnezeu a zis” ne descoperă un braț puternic, un ochi cu discernământ, o inimă care ne caută, plină de bunăvoință, o Ființă care lucrează prin providență și care ne iubește.

Raza de lumină care, odată ce ne-a atins retina, desenează înaintea noastră un splendid peisaj perfect realizat își împlinește menirea fiindcă Dumnezeu i-a spus să strălucească. Aerul pe care plămâniții noștri îl respiră își îndeplinește rolul pentru că El i-a spus să ne asigure oxigen și viață. Florile și fructele pe care le recoltăm aproape tot timpul anului au fost semănate de El pentru noi, în frumoasa grădină a Terrei. Soarele care determină durata anilor, a zilelor și a orelor, luna care separă anii în luni și lunile în săptămâni fac astfel pentru că Dumnezeu le dirijează mișcările pe bolta cerească.

Multitudinea de viețuitoare care umplu de viață apele, aerul și pământul, animalele domestice alături de care trăim, există pentru că ne-a înconjurat cu ele fie pentru a ne stimula să fim activi, în încercarea noastră de a le înfrânge rezistența, fie pentru a putea profita de docila lor cooperare. Și, în cele din urmă, dacă noi înșine suntem aici, ca încununare a creației, dacă putem să Îl numim Tată pe Cel care ne numără cele o sută patruzeci de mii de fire de păr din cap, precum și miile de astre care se rotesc pe cer, toate acestea se întâmplă pentru că El a binevoit să ne facă după chipul Său și să pună în noi o strălucire din Ființa Sa.

Facem parte cu toții din planul divin al creației. Să nu ne izolăm și să ne privim, astfel, de prezența Sa. El are un plan astăzi pentru noi. Să ne lăsăm conduși de El.

2. În ce direcții se mișcă acest corn mic și de ce este important pentru noi să înțelegem?

Daniel 8:8-12

După ce sunt prezentate cele patru coarne care se întind în cele patru vânturi ale cerului, Biblia ne spune că din unul a ieșit un corn mic. Întrebarea care se ridică este dacă acest corn (putere) iese din unul dintre cele patru coarne – care, după cum am văzut și ieri, îi reprezintă pe cei patru generali ai lui Alexandru – sau din cele patru vânturi. Structura gramaticală a textului în limba originală indică faptul că acest corn iese din unul dintre cele patru vânturi ale cerului. Din moment ce această putere apare după Imperiul Grec și după cele patru ramificații ale sale, înțelegerea generală este că acest corn este Roma, mai întâi păgână și apoi papală. „Cornul cel mic reprezintă Roma în ambele faze ale ei, păgână și papală. Daniel a văzut mai întâi Roma în faza păgână, imperială, care lupta împotriva poporului iudeu și a primilor creștini și apoi în faza papală, continuând până în zilele noastre și în viitor.” – CBAZȘ, vol. 4, p. 841

Conform textului biblic, cornul cel mic „s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată” (Daniel 8:9). Aceste trei direcții corespund cu cele trei zone majore care au căzut sub dominația Romei imperiale.

Pe măsură ce cornul cel mic devine principalul personaj în vedenie, atenția se mută pe extinderea sa verticală. În această privință, cornul acesta corespunde direct cu cornul cel mic din Daniel 7, după cum ne arată și următoarele comparații: (1) ambele coarne sunt mici la început (Daniel 7:8; 8:9). (2) Ambele devin mari mai târziu (Daniel 7:20; 8:9). (3) Ambele sunt puteri persecutoare (Daniel 7:21,25; 8:10,24). (4) Ambele se înalță singure și rostesc blasfemii (Daniel 7:8,20,25; 8:10,11,25). (5) Ambele au în vizor poporul lui Dumnezeu (Daniel 7:25; 8:24). (6) Ambele au acțiuni clar delimitate de timpul profetic (Daniel 7:25; 8:13,14). (7) Ambele se întind până la sfârșitul timpului (Daniel 7:25,26; 8:17,19). (8) Și ambele au parte de o distrugere supranaturală (Daniel 7:11,26; 8:25). Nu în ultimul rând, deoarece cornul cel mic din Daniel 7 reprezintă papalitatea, înălțarea cornului mic din Daniel 8 până la Căpetenia oștirii trebuie să reprezinte aceeași putere. Astfel, la fel ca în Daniel 2 și 7, principala putere finală este Roma, atât imperială, cât și papală.

Marți, 25 februarie

TOATE ERAU FOARTE BUNE

Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune.
(Geneza 1:31)

Relatarea creațiunii afirmă cu insistență că lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu a fost desăvârșită. Adjectivul „bun”, care are mai multe semnificații în Vechiul Testament, de la moral, corect, până la frumos, plăcut, util, subliniază, mai ales în această relatare, că tot ce există este bun pentru că este realizat de Dumnezeu și pentru că își îndeplinește menirea. Ceea ce înseamnă că efectul produs de actul creator coincide cu gândul și voia Creatorului. Această idee este diametral opusă față de miturile păgâne care vorbesc despre o lume creată de niște zei capricioși, sau față de teoria unui univers rătăcitor, care există fără niciun scop sau care este răuvoitor și reprezintă o permanentă amenințare pentru planeta Pământ.

Din mâinile lui Dumnezeu nu a ieșit nimic imperfect. Tot ce face El este foarte bun. Orice lucru, substanță sau formă este apărută prin voința creatoare, liberă, providențială și atotputernică a lui Dumnezeu. Lumea creată nu este cea mai bună dintre lumile posibile și nici singura foarte bună. Însuși faptul că există posibilitatea degradării stă ca dovadă a perfecțiunii ei, căci această posibilitate nu ar fi existat libertate morală!

„Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafața sa era variat dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, cu râuri mari și lacuri încântătoare. ... Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. ... Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu. ... Creațiunea era acum completă. ... Edenul înflorise pe pământ. Adam și Eva aveau cale liberă la pomul vieții. Nicio pată a păcatului și nicio umbră a morții nu întinau minunata creațiune. «Stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie» (Iov 38:7). Iehova cel mare a pus temeliiile pământului; El a îmbrăcat tot pământul în veșmântul frumuseții și l-a umplut cu tot felul de lucruri folositoare omului; El a creat toate minunățiile pământului și ale mării” (*Patriarhi și profeți*, pp. 28, 31).

Începând de la creațiune, existența și bunăstarea tuturor vietăților, de la insecta minusculă până la om, depind zilnic de Dumnezeu.

Să nu uităm că, atunci când experiența noastră spirituală pare lipsită de binecuvântări și când îndurarea lui Dumnezeu pare imposibil de obținut, El este lângă noi, având mereu puterea să ne salveze și să ne descopere minunile Sale.

3. Ce ni se spune că va face cornul cel mic?

Daniel 8:10-12

În Daniel 8:10, cornul cel mic încearcă să „copieze”, la nivel spiritual, eforturile constructorilor Turnului Babel (Geneza 11:4). Termenii „oștire” și „stele” pot desemna poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Israel este numit „oștirea Domnului” (Exodul 12:41). Daniel îi prezintă pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu ca stele strălucitoare (Daniel 12:3). În mod evident, aici nu este vorba de un atac literal asupra corpurilor cerești, ci despre persecutarea copiilor lui Dumnezeu, a căror „cetățenie este în ceruri” (Filipeni 3:20). Deși mii de creștini au fost uciși de împărații păgâni, relatarea se concentrează pe acțiunile cornului mic îndreptate împotriva sanctuarului. Împlinirea finală a acestei profeții trebuie să fie legată de Roma papală și persecuția exercitată de ea de-a lungul secolelor.

De asemenea, Daniel 8:11 vorbește despre „căpetenia oștirii” (n.tr.: *prințul oștirii*, KJV), care în alt loc este numit de Daniel „Unsul” (Daniel 9:25; n.tr.: *Prințul Mesia*, KJV), „voievodul vostru Mihail” (Daniel 10:21 – *prințul Mihail*, KJV) și „marele voievod Mihail” (Daniel 12:1). Această expresie nu poate fi folosită pentru nimeni altcineva decât pentru Isus Hristos. El este Prințul „oștirii” menționate mai sus și Marele-Preot din ceruri. Astfel, papalitatea și sistemul religios pe care îl reprezintă umbresc și încearcă să preia rolul preoțesc al lui Isus.

În Daniel 8:11, „jertfa necurmată” amintește ce se întâmpla în sanctuarul pământesc pentru a marca aspectele diverse și continue ale serviciilor ceremoniale – jertfele și mijlocirea. Prin aceste servicii, păcătoșii erau iertați și păcatele lor erau transferate asupra sanctuarului. Acest sistem pământesc reprezenta lucrarea de mijlocire a lui Hristos în sanctuarul ceresc. După cum arată profeția, papalitatea a schimbat mijlocirea lui Hristos cu mijlocirea preoților. Prin această închinare falsă, cornul cel mic „atacă” lucrarea de mijlocire a lui Hristos din sanctuar.

„Cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început” (Daniel 8:12). Însuși Isus spune despre El că este adevărul (Ioan 14:6) și ne îndreaptă privirea spre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul (Ioan 17:17). Papalitatea a interzis traducerea Bibliei în limba poporului, a pus interpretarea Bibliei sub autoritatea bisericii și a ridicat tradiția la același nivel cu Biblia în teorie, dar, în practică, tradiția este pusă mai sus decât Biblia ca îndreptar suprem al credinței.

De ce trebuie să cunoaștem și să respectăm adevărul biblic, mai presus decât tradiția?

Miercuri, 26 februarie

HRISTOS CREATOR

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.
(Coloseni 1:16-17)

Acest verset nu afirmă doar că Isus a fost una cu Tatăl la lucrarea creației, ci și că El este Cel care îi asigură subzistența. Dacă, așa cum am văzut mai înainte, Providența divină s-a manifestat pe parcursul săptămânii creației cu toată puterea și prevederea în beneficiul omului, aceeași Providență și aceeași putere oferă suport acestei lucrări, astfel încât ea să nu se destrame. Scopul și finalul creației a fost omul, care ar trebui să fie beneficiarul echilibrului cosmic ce a făcut posibil ca Terra să devină casa unei ființe create după chipul și asemănarea Divinității. După păcat, intervenția providențială a Divinității a devenit și mai necesară, în vederea salvării omului căzut înainte ca forțele naturii să distrugă și să transforme în haos opera perfectă a Creatorului, ca urmare a acțiunilor omenești, fie ele rebele sau inconsecvente.

În legătură cu acest subiect, Ellen White scrie: „La început, Dumnezeu Se descoperea prin toate lucrările creației. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. «El întărește munții prin tăria Lui.» «A Lui este marea, El a făcut-o» (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și, pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui” (*Hristos, Lumina lumii*, pp. 7–8).

În El rezidă puterea care menține cu precizie matematică pe orbitele respective astrele enorme ale universului și care susține particulele atomului pe orbitele lor prestabilite. Tot în El rezidă și harul și mila care ne oferă perspectiva mântuirii, omul nou.

Totuși, în ceruri există un Dumnezeu... chia și atunci când uităm că Isus Hristos este Dumnezeu atotputernic, creator al lumii și susținător al universului. Cu ochii Săi minunați, El privește astăzi în viețile noastre pentru a le umple de binecuvântări.

Să lăsăm ca puterea Lui de a transforma să vindece rănilile noastre și să ne ofere pace deplină.

4. Ce i se descoperă lui Daniel în continuare?

Daniel 8:14

După atacul devastator al cornului, se anunță că sanctuarul va fi curățit. Pentru a înțelege acest mesaj trebuie să ținem cont de faptul că, viziunea despre curățirea sanctuarului menționată în Daniel 8:14 corespunde scenei judecății prezentate în Daniel 7:9-14. Din moment ce judecata are loc în cer, atunci și sanctuarul trebuie să fie tot în cer. Astfel, în timp ce Daniel 7 prezintă intervenția lui Dumnezeu în acțiunile oamenilor din perspectiva judecății, Daniel 8 prezintă același lucru din perspectiva sanctuarului.

Sanctuarul de pe pământ a fost construit după modelul sanctuarului din cer și trebuia să ilustreze, în linii mari, planul de mântuire. În fiecare zi, păcătoșii își aduceau jertfele la sanctuar, unde erau iertați de păcatele mărturisite, care, într-un sens, erau transferate asupra sanctuarului. În consecință, sanctuarul era „întinat”. De aceea era nevoie de un proces periodic de curățire pentru a îndepărta din el toate păcatele aduse acolo. Aceasta se făcea în Ziua Ispășirii, care avea loc o dată pe an (Leviticul 16).

De ce ar avea nevoie de curățire sanctuarul din cer? Prin comparație, putem spune că păcatele mărturisite ale celor care L-au primit pe Isus au fost „transferate” asupra sanctuarului din cer, tot așa cum păcatele israeliților pocăiți erau transferate asupra sanctuarului pământesc. În Ziua Ispășirii de pe pământ erau înjunghiate mai multe animale, simbolizând moartea viitoare a lui Isus, motiv pentru care păcătoșii puteau să stea în picioare în Ziua Ispășirii.

Și, așa cum se întâmpla în Ziua Ispășirii de pe pământ când sanctuarul era curățit, cu mult mai mult va fi tot așa și în cer, unde doar sângele lui Isus ne poate îndreptăți la judecată. Curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14, este echivalentul ceresc al serviciului pământesc, al cărui mesaj central era: ca păcătoși, noi avem nevoie de sângele lui Mesia pentru a fi iertați de păcate și pentru a putea să stăm în picioare la judecată.

Citește Evrei 9:23-28. Cum ne descoperă aceste versete mântuirea pe care o avem în Isus prin jertfa Sa pentru noi?

Joi, 27 februarie

PĂCATUL ORIGINAR

Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.
(Romani 7:14-15)

Pe 20 aprilie 2007, sub pontificatul lui Benedict al XVI-lea, Comisia internațională a Bisericii Catolice a decis să înlăture credința în existența *limburilor*, locuri în care, conform unei vechi tradiții catolice, ajung copiii morți înainte de botez, deci condamnați la toate pedepsele atrase de păcatul originar. Este adevărat că limburile nu au avut niciodată statutul de dogmă de credință. Dar, de-a lungul secolelor, au fost apărute în tratatele de teologie și predate în catehisme: „Pentru a fi un bun catolic, trebuie să accepți că, din cauza păcatului primului om, toți descendenții lui Adam vin pe lume cu un păcat real, care poate fi înlăturat doar prin botez” (Henri Rondet, *El pecado original*, p. 218). Articolul al doilea al Declarației protestante de la Augsburg, 1530, spunea cam același lucru: „Acest păcat ereditar și această întinare înăscută și contagioasă este un păcat real, care îi supune la condamnare și la mânia veșnică a lui Dumnezeu pe toți cei care nu s-au născut din nou prin botez și prin Duhul Sfânt.”

Dar Scripturile nu folosesc niciodată expresia „păcat originar”. Nimeni nu este vinovat la naștere. Dacă ne-am naște vinovați, dreptatea divină ar fi de pus în discuție. Când se naște, copilul poartă în el germenele aducător de moarte al păcatului, înclinația spre păcat. Dar va rămâne nevinovat până ce Îl va sfida pe Dumnezeu prin fapte comise deliberat. Adam ne-a transmis o anomalie morală, predispoziția pentru păcat care a fost consecința faptei sale vinovate. Este ceea ce Pavel explică prin „a fi vândut păcatului”, a fi „rob păcatului care este în mine”. Acest germene al păcatului, acest potențial păcat, se dezvoltă în mod fatal în act responsabil, în greșeală, dacă nu intervine Duhul Sfânt.

Conceptia „pesimistă” că omul are nevoie de mântuire prin Hristos nu este împărțită de psihologia contemporană, care consideră că fondul omului este bun, că el are capacitatea înăscută de a dezvolta un caracter nobil, deci păcatul este doar un accident, ca rezultat al unei educații greșite sau al unei moșteniri genetice bolnave. Însă lucrurile nu stau așa. Dumnezeu continuă să vegheze asupra noastră, rostind ca pe un avertisment providențial ce i-a spus lui Cain înainte să își omoare fratele: „Păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești” (Geneza 4:7).

Să Îi cerem lui Dumnezeu să ne elibereze de orice tendință păcătoasă. El ne va ajuta să fim biruitori.

5. Ce întrebare este adresată în versetul 13 și cum ne ajută ea să înțelegem răspunsul în versetul următor?

Daniel 8:13

Care este împlinirea celor două mii trei sute de seri și dimineți? În primul rând, trebuie să observăm că, după ce lui Daniel îi sunt arătați berbecul și țapul, apoi acțiunile și pagubele produse de cornul cel mic, vedenia ia forma unei întrebări în Daniel 8:13. Întrebarea se concentrează în special pe ce se va întâmpla la sfârșitul acelei perioade profetice, dar și pe durata întregii viziuni. Mai mult, o astfel de perioadă nu poate fi limitată doar la acțiunile cornului mic, deoarece termenul *vedenie* include tot ce se întâmplă din timpul berbecului până la cornul cel mic. Deci aceasta trebuie să fie o perioadă lungă în istoria curentă.

La întrebarea: „În câtă vreme se va împlini vedenia?” (berbecul [Medo-Persia], țapul [Grecia] și cornul cel mic și acțiunile sale [Roma, păgână și papală]), cealaltă ființă cerească răspunde: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit” (Daniel 8:14). După cum s-a menționat deja, această perioadă este atât de lungă, deoarece începe în timpul Imperiului Medo-Persan și se întinde pe durata Imperiului Grec și a Romei imperiale și apoi papale, mii de ani. Conform metodei istoriciste de interpretare (studiul 1), această perioadă profetică trebuie calculată pe baza principiului an-zi, ceea ce înseamnă că două mii trei sute de seri și dimineți corespund unei perioade de două mii trei sute de ani. Altfel, cele două mii trei sute de seri și dimineți ar însemna puțin peste șase ani, un timp mult prea scurt în care să se împlinescă toate evenimentele din vedenie. De aceea, trebuie să aplicăm principiul an-zi.

Daniel 8 nu ne oferă informații care să ne permită să calculăm începutul acestei perioade, lucru care ne-ar ajuta să aflăm în mod automat și sfârșitul ei. Dar Daniel 9 (studiul de săptămâna viitoare) ne oferă informația esențială de care avem nevoie.

Cei două mii trei sute de ani ai acestei profeții reprezintă cea mai lungă perioadă profetică din Biblie. O perioadă foarte lungă, în special în comparație cu lungimea vieții noastre. Cum ne poate ajuta acest contrast să învățăm să fim răbdători și în anticiparea evenimentelor finale?

Vineri, 28 februarie

ADMINISTRATORI AI ACESTEI LUMI

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:27-28)

Iată cea mai originală, sintetică și profundă declarație care se poate face în materie de antropologie biblică. Implică toate tainele naturii umane: individualitatea, libertatea (sau liberul-arbitru), responsabilitatea morală, capacitatea intelectuală, voința, intuițiile și aspirațiile innăscute.

Creatorul i-a dat omului autoritate, una dintre conotațiile implicate de faptul că a fost creat după chipul și asemănarea Lui. Dumnezeu este Cel care deține autoritatea și a dorit să o împartă cu oamenii, pentru ca ei să mențină lumea într-un echilibru sănătos. Adam a fost încoronat rege în Eden (CBAZȘ, vol. 1, p. 1082). Lumea era la picioarele omului, pentru ca el să poată beneficia de resursele ei. Moștenise o avere enormă. Adam fusese dotat cu capacitățile necesare pentru a-și exercita autoritatea: „Creați pentru a fi «chipul și slava lui Dumnezeu», Adam și Eva primiseră înzestrări cu totul vrednice de destinul lor mareț. Superbi și cu un corp bine proporționat, cu trăsături regulate și frumoase, cu fețe care străluciau de sănătate și de lumina bucuriei și a nădejzii, ei arătau în alcătuirea lor exterioară asemănarea cu Creatorul lor. Iar această asemănare nu se manifesta numai în natura fizică. Fiecare facultate a minții și a sufletului reflecta slava Creatorului. Înzestrați cu înalte daruri mintale și spirituale, Adam și Eva au fost făcuți doar cu puțin „mai prejos de îngeri” (Evrei 2:7), ca să discearnă nu numai minunățile universului vizibil, dar să înțeleagă și responsabilitățile și obligațiile morale” (Educație, p. 15).

Dar primii noștri părinți nu au ascultat de Tatăl ceresc. Nu l-au respectat autoritatea și au dorit să beneficieze de ceva ce nu era al lor; fructul pomului oprit. Au arătat prin aceasta că și-au pierdut încrederea în Dumnezeu și au recunoscut domnia lui Satana asupra lumii, devenindu-i supuși. Această decizie greșită a adus suferință și degradare. De atunci, omul se dedică distrugerii: întâi a naturii (deteriorarea mediului, poluare), apoi a apropielii (conflicte și războaie) și a lui însuși (vicii, dezmăț, imoralitate).

Astăzi este o ocazie minunată să ne întoarcem la Dumnezeu și să Îl recunoaștem ca Domnul și Mântuitorul lumii.

Soarele apune: B 18:01, CT 17:51, IS 17:52, MS 18:05, SM 18:10, DJ 18:10, AR 18:18

Iată o schemă care rezumă succesiunea imperiilor din Daniel 2, 7 și 8.

Daniel 2	Daniel 7	Daniel 8
Babilon	Babilon	-----
Medo-Persia	Medo-Persia	Medo-Persia
Grecia	Grecia	Grecia
Roma imperială	Roma imperială	Roma imperială
Roma papală	Roma papală	Roma papală
-----	Judecata în cer	Curățirea sanctuarului
A doua venire	A doua venire	A doua venire
Piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini	Sfinții primesc împărăția	Împăratul fără rușine și viclean, zdrobit

Între capitole există paralele. Nu doar națiunile sunt prezentate în paralel, ci scena judecării din Daniel 7 – care are loc după anii de dominație a Romei papale (538–1798 d.Hr.) – are ca paralelă curățirea sanctuarului, pe care și Daniel 8 o prezintă după Roma. Deci curățirea sanctuarului din Daniel 8 este același lucru cu judecata cerească din Daniel 7, care duce la timpul sfârșitului. Sunt prezentate două descrieri ale aceluiași eveniment, care are loc după anii de persecuție exercitată de cornul cel mic.

Studiu la rând:

**Psalmii 13–19,
Evanghelizare, subcapitolul „Evitarea paradei și a lucrurilor senzaționale”**

- De ce spunea psalmistul că îi cânta Domnului?

- Ce se întâmpla „până și noaptea” în inima psalmistului?

- Unde menționează psalmistul că „s-au descoperit temeliiile lumii”?

- Unde scrie psalmistul despre „cugetele inimii” sale?

- Ce manifestări nu ar trebui să aibă loc în propovăduirea soliilor solemne care ne-au fost încredințate?

ÎNDOIALA

Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu să nu mâncați din toți pomii din grădină?” (Geneza 3:1)

Bucuria și lumina Edenului au fost pentru prima dată umbrite de o întrebare care suna diferit de tot ce auzise Eva până atunci. Deși poate părea greu de imaginat astăzi, Eva nu auzise până atunci nicio minciună sau un cuvânt de îndoială. Pentru prima dată mintea ei a observat că o expresie poate fi și altfel decât adevărată. Subtilitatea întrebării cu siguranță că a uimit-o și a surprins-o.

Lucifer reușise să convingă o treime din îngeri să i se alătore folosind ca armă îndoiala. Acum o folosea pentru a-i câștiga pe Adam și pe Eva. Amestecând puțin adevăr cu multă minciună, spera să îi facă să creadă că el poate să le ofere ceva ce Dumnezeu le oferise deja. Erau creați după chipul Său, se bucurau de nemurire și erau pe deplin fericiți. Șarpele însă a încercat să îi convingă că doar el le poate da aceste daruri la puterea lor absolută.

Nu putem găsi justificare păcatului primilor noștri părinți. Ce s-a întâmplat acolo sfidează logica și gândirea argumentată. Dar metoda a rămas aceeași. Semănând îndoială, cel rău încearcă să ne convingă că nu avem nimic din ceea ce Dumnezeu ne-a dat deja. Uitând de binecuvântările Sale care ne-au condus și susținut viața în mod minunat până acum, renunțăm la ele pentru mirajul unor iluzii care ne lasă sufletul gol, în numele aceleiași minciuni: „Hotărât că nu veți muri.” Păcatul este un răspuns înșelător la foamea noastră de viață. Dar, în Hristos, Dumnezeu ne-a oferit deja soluția reală. Mântuirea nu mai este pentru noi un moment viitor, ci un prezent de care ne putem bucura cu adevărat. A ignora acest dar pentru soluțiile iluzorii ale celui rău denotă lipsă de cunoaștere, de credință și de dragoste.

Venind să moară pentru noi, Isus a vrut să ne convingă încă o dată de dragostea Sa și să înlătore astfel îndoiala și necredința. Am primit tot cerul într-un singur dar. Nu există ceva mai mult ce am putea primi și nu există altcineva care ne-ar putea da ceva mai bun.

Adam și Eva au părăsit Edenul, dar Edenul nu îi va părăsi niciodată. Dumnezeu a pășit cu ei dincolo de poartă pentru a-i conduce pe drumul suferinței și pentru a le deschide, prin viața Sa, încă o dată porțile cerului, așa cum vrea să facă pentru fiecare dintre noi astăzi!

Soarele apune: B 18:02, CT 17:52, IS 17:53, MS 18:06, SM 18:12, DJ 18:11, AR 18:20

MĂRTURISIRE ȘI MÂNGÂIERE

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „_____, Doamne! _____, Doamne! _____, Doamne! _____ și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!” (Daniel 9:19)

În Daniel 9 găsim una dintre cele mai frumoase rugăciuni din Biblie. În momente cruciale din viața lui, Daniel a recurs la rugăciune pentru a face față problemelor care îi stăteau în față. Când Daniel și prietenii lui erau pe punctul de a fi omorâți din cauza visului tainic al unui împărat păgân, profetul a mers înaintea lui Dumnezeu în rugăciune (Daniel 2). Când, prin poruncă împărătească, a fost interzis să se înalțe cereri vreunui alt zeu în afară de împărat, Daniel a continuat să își înalțe rugăciunile zilnic, cu fața întoarsă înspre Ierusalim (Daniel 6). Astfel, când citim rugăciunea din Daniel 9 să ne amintim că vedenia despre două mii trei sute de seri și dimineți din Daniel 8 a avut un impact puternic asupra profetului. Deși această profeție a fost explicată în linii mari, Daniel nu a putut înțelege timpul menționat în dialogul dintre cele două ființe cerești: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” (Daniel 8:14). Doar în capitolul 9 vedem că profetului i-a fost dată mai multă lumină și, de această dată, lumina a venit ca răspuns la rugăciunea stăruitoare.

7 martie – **Ziua de rugăciune a femeii**

Duminică, 1 martie

UNDE EȘTI?

*Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”
(Geneza 3:9)*

La scut timp după cădere, Dumnezeu l-a întrebat pe Adam: „Unde ești?” Domnul știa răspunsul; îl căuta, deși îl cunoștea. De ce? În acest fel, este scoasă în evidență nu doar natura harului și a iubirii divine, ci și nevoia omului de pocăință și de credință. Nu există mântuire fără mărturisire sinceră, nici mărturisire fără pocăință, nu există pocăință fără recunoașterea greșelii, nici recunoașterea greșelii fără meditație și autoexaminare profundă.

„Unde ești?” Întrebarea înglobează tot. Semnifică, în primul rând, manifestarea harului și a iubirii divine în căutarea omului vinovat, gol, înspăimântat și rușinat, care se ascunde de Creatorul Său. Ea exprimă și acuzația gravă, fără circumstanțe atenuante, de încălcare a justiției divine. Este ca o săgeată îndreptată spre conștiința omului, un apel la natura sa morală și responsabilă. Este și o invitație de a mărturisi și de a se întâlni din nou cu Creatorul și un apel la capacitatea omului de a se pocăi a și a accepta mântuirea.

Această întrebare a Creatorului, inima problematicei păcatului, introduce primul act al planului de mântuire, era cea dintâi profeție mesianică care îi garanta păcătosului pierdut că Dumnezeu este în căutarea lui. Plecând de aici, istoria mântuirii va fi un lanț neîntrerupt de inițiative divine în căutarea ființelor umane, căutare a cărei supremă realizare este Isus Hristos.

„Unde ești?” nu este o întrebare generală, colectivă, retorică. Directă, privată, personală, ea mă privește pe mine. Nu pot să o evit, nici să privesc în altă parte și nici să mă refugiez în carențele spirituale ale altora, pentru că mântuirea e personală. Cum trebuie să răspund? Oprindu-mă, gândindu-mă, îndreptându-mi privirea asupra mea în primul rând, printr-o introspecție care să îmi permită să analizez fundamentele crezului meu: credința mea, speranța mea, bucuria mea, iubirea mea. Apoi, privind în sus, către Dumnezeu, să caut comuniunea cu El, cerându-I ajutorul, rugându-L să îmi ofere ocrotirea Sa. Și în cele din urmă, privind în jur, către cei care mă înconjoară, și evaluând propria responsabilitate în relație cu ceilalți, admitând îndatoririle mele familiale și sociale.

Către ce ne îndreaptă atenția cele trei direcții ale acestui răspuns?

Ne arată că este timpul să ne întrebăm în ce stadiu se află astăzi viața noastră spirituală și ce facem pentru a fi creștini mai buni.

Întrebarea din Eden continuă să răsune în inima omului pentru ca noi să nu uităm că există în ceruri un Dumnezeu.

1. Daniel spune că „a văzut din cărți” profeția pe care o studia cu atâta atenție. La ce carte sau cărți se referea?

Daniel 9:1,2

Analizând această rugăciune ne dăm seama că ea este urmarea unui studiu aprofundat al descoperirilor date de Dumnezeu lui Moise și profeților. Aflând din sulul cărții lui Ieremia că perioada de robie trebuia să se termine după șaptezeci de ani (Ieremia 25:11,12; 29:10), Daniel a înțeles importanța momentului istoric pe care îl trăia.

Să nu uităm că Daniel înălța această rugăciune în 539 î.Hr., anul în care Imperiul Persan înlocuise Babilonul. Trecuseră aproape șaptezeci de ani de când Nebucadnețar cucerise Ierusalimul și distrusese templul. Astfel, conform profeției din Ieremia, poporul lui Dumnezeu avea să se întoarcă în curând în țara lui. Cu încredere deplină în Cuvântul lui Dumnezeu, Daniel știa că avea să se întâmple ceva extraordinar cu poporul său și că, așa cum promisese Dumnezeu în Cuvântul Său, robia babiloniană avea să ia sfârșit curând și evreii urmau să se întoarcă acasă.

Din acest studiu al Scripturilor pe care le avea la dispoziție, Daniel și-a dat seama de seriozitatea păcatelor poporului. Pentru că încălcaseră legământul, întrerupseseră relația cu Dumnezeu, consecința inevitabilă era robia (Leviticul 26:14-45). Astfel, studierea descoperirilor lui Dumnezeu l-a ajutat pe Daniel să înțeleagă vremurile și i-a dat simțământul că trebuie să stăruie la Dumnezeu în numele poporului său.

Pe măsură ce ne apropiem de ultimele zile ale istoriei pământului avem nevoie mai mult decât oricând să studiem și să trăim în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Doar Scriptura ne poate oferi o explicație demnă de încredere despre lumea în care trăim. La urma urmei, Scriptura prezintă marea luptă dintre bine și rău și astfel ne descoperă că istoria omenirii se va sfârși prin dispariția răului și instaurarea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Cu cât studiem mai mult Scripturile, cu atât înțelegem mai bine situația contemporană a lumii și locul nostru în ea, dar și motivele pentru care noi avem o speranță în această lume fără speranță.

Cum ne ajută Biblia să înțelegem, într-o oarecare măsură, o lume care, în ea însăși, poate părea că nu are nicio logică?

ÎNTRU TEAMĂ ȘI SPERANȚĂ

*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.
Acesta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.
(Geneza 3:15)*

Versetul din această dimineață este cel care anunță pentru prima dată vestea bună a mântuirii. În această relatare a originilor, totul capătă un caracter inaugural, prototipic și, într-un sens, profetic. Sunt exprimate aici două idei fundamentale: de-a lungul istoriei umanității, omul și ispititorul sunt într-un conflict permanent în care umanitatea suferă o mie și una de „mușcături” de tot felul, dureroase și crude, ale „șarpelui vechi” (Apocalipsa 12:9). Această realitate esențială a unei lumi decăzute a transformat viața omului într-o lungă și dureroasă tragedie. Cu toate acestea, conflictul care durează de secole are un deznodământ. Și-a găsit, într-o zi, rezolvarea prin rana mortală pe care un urmaș al Evei i-a dat-o șarpelui, zdrobindu-i capul. Este evident sensul mesianic al textului, recunoscut atât de evrei, cât și de catolici și de protestanți. După neascultarea primilor părinți, este prima făgăduință a mântuirii, o perspectivă asupra viitorului, care naște credință și speranță mântuirii în sufletul tulburat al omului.

Pe de o parte, da, o omenire invadată de frică, hărțuită și în conflict, dar, pe de altă parte, și speranța în venirea unui eliberator. Trebuie remarcat faptul că acest conflict anunțat în Eden („vrăjmășie voi pune...”) generează în inima omului o sfântă aversiune față de păcat, pentru că orice reacție a omului împotriva răului vine de la Dumnezeu. Fără aceasta, omul ar fi sclavul ispititorului, o marionetă, o victimă sigură, fără nicio posibilitate de scăpare. Speranța devine copilul căderii. Se poate afirma că promisiunea din Geneza 3:15 a fost condiția oricărui progres existent după cădere. Iată cum siguranța iertării face să renască speranța în viitor. Omul decăzut se poate ridica și poate începe drumul său de întoarcere către Creator.

Apostolul Pavel declară: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Galateni 4:4). Termenii folosiți aici fac loc înțelegerii că este vorba de împlinirea promisiunii din Geneza 3:15. Moartea lui Hristos pe cruce corespunde momentului în care al doilea Adam îi dă șarpelui lovitura capitală. Și astfel crucea garantează victoria veșnică a binelui asupra răului și condamnă păcatul la moarte veșnică, la inexistență.

Să ținem minte că, deși Satana poate să ne facă viața grea cât timp trăim pe acest pământ, Isus Hristos l-a biruit. Este garantat. Să avem încredere în Dumnezeu!

2. Pe ce și-a întemeiat Daniel cererea de a primi har?

Daniel 9:3-19

Să observăm în special câteva puncte în această rugăciune.

În primul rând, nicăieri în rugăciunea lui, Daniel nu a cerut vreo explicație pentru calamitățile care s-au abătut asupra poporului iudeu. El cunoștea motivul. Chiar în mijlocul rugăciunii, Daniel a menționat motivul: „N-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui pe care ni le pusese înainte prin robii Săi prorocii” (Daniel 9:10). Ultima dată când am văzut că Daniel avea nevoie să înțeleagă ceva a fost la sfârșitul capitolului 8 din Daniel, unde spunea că nu înțelege vedenia celor două mii trei sute de seri și dimineți (Daniel 8:27).

În al doilea rând, această rugăciune era un apel la harul lui Dumnezeu, la bunăvoința lui Dumnezeu de a-și ierta poporul deși păcătuse și făcuse multe rele. Într-un sens, vedem aici o ilustrare puternică a Evangheliei – oamenii păcătoși care nu au vreun merit al lor, totuși caută har pe care nu îl merită și iertarea pe care nu au câștigat-o. Nu este acesta un exemplu al situației în care ne aflăm și noi, personal, înaintea lui Dumnezeu?

3. Ce alt motiv a mai prezentat Daniel înaintea Domnului pentru a primi răspuns la rugăciune?

Daniel 9:18,19

Un alt aspect al rugăciunii lui merită atenția noastră: Daniel a invocat onoarea numelui lui Dumnezeu. Rugăciunea nu era motivată de avantajul lui Daniel sau al poporului său, ci de onoarea numelui lui Dumnezeu (Daniel 9:17-19). Cu alte cuvinte, cererea lui trebuia să primească răspuns pentru că Numele lui Dumnezeu să fie onorat.

Citește 2 Împărați 19:15-19. Care sunt asemănările dintre rugăciunea lui Ezechia și rugăciunea lui Daniel? Cum ne spune Matei 5:16 că Îl putem proslăvi și noi pe Dumnezeu?

Marți, 3 martie

PIEI DE MIEL

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui
haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.
(Geneza 3:21)

După relatările ispitirii și căderii, în capitolul 3 din Geneza ni se prezintă în cinci etape ce s-a întâmplat după păcătuire: 1. Dumnezeu îi caută pe Adam și pe Eva și îi întreabă: „Unde ești?” 2. Le anunță vestea bună. 3. Le comunică femeii și bărbatului care sunt consecințele păcatului. 4. Le acoperă goliciunea confecționându-le haine din piei de animale. 5. Îi exilează din Eden, unde se află pomul vieții, și pune la porțile grădinii heruvimi care o păzesc cu săbii de flăcări. Aceste relatări trebuie înțelese în contextul soluțiilor și remediilor prevăzute de Dumnezeu pentru a face față noului statut al ființei omenești. Puse în practică imediat după cădere, aceste fapte au o semnificație mântuitoare și deschid lungul drum al planului de mântuire.

Unul dintre primele sentimente pe care le-au cunoscut Adam și Eva după neascultare a fost rușinea de fi goi. Ellen White spune că „veșmântul de lumină care-i acoperea a dispărut și, pentru a-l înlocui, ei au încercat să-și facă un acoperământ; căci goi nu puteau să dea ochii cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri” (*Patriarhi și profeți*, p. 42). Este evident că își pierduseră inocența și că nuditatea impudică pe care o aveau înaintea ochilor era urmarea cunoașterii răului. Însă, ceea ce îi umplea cu adevărat de rușine era goliciunea sufletului, o conștiință vinovată pe care au vrut să o reducă la tăcere, înlocuind haina de lumină pe care o pierduseră cu șorțuri din frunze de smochin.

Așa i-a găsit Creatorul, ascunși printre arborii din grădină, cu trupul acoperit cu stângăcie de astfel de acoperăminte nevrednice. Domnul nu mai putea să le ofere aceeași haină de lumină ca înainte, dar le-a confecționat haine din piei, pentru care a trebuit să sacrifice niște animale. Moartea acestor animale a fost primul sacrificiu crud care făcea parte din planul de mântuire, primul sânge de ispășire pentru păcat, un tip sau o prefigurare a sacrificiului Mântuitorului Însuși. Adam și Eva au înțeles că cineva trebuia să moară pentru a plăti greșeala lor și pentru a acoperi păcatul lor. Astfel s-a născut sistemul de jertfe pe care îl găsim în întreg Vechiul Testament. Pieile au fost simbolul morții înlocuitoare a Mielului lui Dumnezeu, hainele dreptății cu care Hristos înlocuiește acoperămintele nevrednice ale omului păcătos și hainele albe, imaculate, de gală cu care vom intra la nunta Mielului.

Da, există în ceruri un Dumnezeu care ne spală de păcat. Să Îi mulțumim astăzi pentru această binecuvântare.

4. De ce este important faptul că Daniel spunea: „Noi am făcut rău”, incluzându-se și pe el în păcatele care aduseseră o așa nenorocire asupra poporului?

Daniel 9:5-13

Rugăciunea lui Daniel este doar una dintre rugăciunile de mijlocire pe care le găsim în Biblie. Astfel de rugăciuni ating inima lui Dumnezeu, amânând judecata și aducând eliberare din mâna vrăjmașilor. Când Dumnezeu a fost gata să distruge întreaga națiune iudaică, mijlocirea lui Moise a oprit mâna Lui (Exodul 32:7-14; Numeri 14:10-25). Chiar când o secetă puternică era gata să distrugă țara, Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Ilie și trimis ploaie ca să învieze pământul (1 Împărați 18).

Atunci când ne rugăm pentru membrii familiei, prieteni și alți oameni sau alte situații, Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre și poate interveni. Uneori va trece mai mult timp până când rugăciunea va primi răspuns, dar putem avea asigurarea că Dumnezeu nu uită niciodată nevoile copiilor Săi (Iacov 5:16).

În acest caz, Daniel a avut rolul de mijlocitor între Dumnezeu și popor. Din studierea Scripturilor, profetul și-a dat seama cât de păcătoși au fost oamenii, pentru că au călcat Legea lui Dumnezeu și nu au vrut să ia aminte la avertizările Lui. Astfel, recunoscând starea lor spirituală disperată, Daniel s-a rugat pentru vindecare și iertare. Dar și profetul s-a identificat cu poporul. În unele privințe, Daniel a ilustrat rolul lui Hristos ca Mijlocitor al nostru (Ioan 17). Totuși există o diferență radicală: Hristos este „fără păcat” (Evrei 4:15) și de aceea nu are nevoie să își mărturisească păcatele personale sau să aducă jertfe pentru obținerea iertării (Evrei 7:26,27). Dar El Se identifică într-un mod unic cu păcătoșii: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

„Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi le-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu aceste lucruri ca fiind o contribuție la mântuirea lui sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca o înaltă trădare.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 24

Ce ne învață acest citat despre nevoia noastră de un Mijlocitor?

SABIA DE FOC

Astfel a izgonit El pe Adam și, la răsăritul grădinii Edenului, a pus niște heruvimi, care să învârtască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.
(Geneza 3:24)

Nemurirea lui Adam și a Evei depindea de două condiții esențiale: Nascultarea față de Creator și accesul nelimitat pentru a mânca din fructele pomului vieții. Încetând să facă asta, „ei aveau să sufere dezamăgire, durere, suferință și, în cele din urmă, moartea” (*Patriarhi și profeți*, p. 45).

„Hotărât, că nu veți muri” (Geneza 3:4). În afară de această falsă promisiune a ispititorului, niciun alt pasaj al relatării cu privire la origini nu spune că omul ar putea avea acces la nemurire după păcătuire. Dimpotrivă, există două elemente care dezminț complet această afirmație. Întâi declarația Creatorului: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Și apoi, faptul că Adam și Eva au fost izgoniți din Eden pentru a nu mai avea acces la pomul vieții (Geneza 3:22-24). De ce a fost luată această decizie? Nemurirea trupului după căderea în păcat în niciun caz nu ar fi constituit un privilegiu, ci, mai degrabă, cea mai cruntă pedeapsă. Paradisul s-ar fi transformat în infern. Domnul a împiedicat păcatul să fie veșnic din dragoste pentru omul vinovat.

„Dar, după căderea omului, îngerii sfinți au fost imediat însărcinați să păzească pomul vieții. În jurul pomului vieții, acești îngeri făceau să strălucească raze de lumină, dând înfățișarea unei săbii strălucitoare. Nimeni din familia lui Adam n-a avut îngăduința să treacă peste această barieră și să se înfrupte din fructele dătătoare de viață – de aceea nu există niciun păcătos nemuritor” (*Patriarhi și profeți*, p. 46). De fapt, sabia strălucitoare nu era altceva decât lumină, raze de lumină ale slavei divine. Nu era nici instrument de pedeapsă și nici motiv de frică, ci un nou mod de manifestare a prezenței divine. Căderea a dus la ruperea comunicării directe cu Dumnezeu. Consecința a fost că, la acel moment, realitatea prezenței Sale era manifestată prin intermediul luminii, la fel mai târziu a șechinei dintre heruvimii de pe capacul chivotului întâlnirii. Iată de ce, un timp îndelungat, locul unde se vedea sabia de foc a fost un loc de închinare pentru copiii lui Dumnezeu. „La poarta Paradisului, păzită de un heruvim, se descoperea slava lui Dumnezeu și aici veneau primii închinători. Aici au fost ridicate și primele altare și aici au fost aduse primele jertfe. Aici și-au adus Cain și Abel jertfele lor și aici a binevoit Dumnezeu să comunice cu ei” (*Patriarhi și profeți*, p. 69).

Datorită sacrificiului lui Hristos, vom regăsi curând căminul pe care l-am pierdut, care este al tău și al meu.

În rugăciunea de mijlocire a lui Daniel au fost menționate două probleme principale: păcatele poporului și faptul că Ierusalimul era în ruină. Răspunsul lui Dumnezeu a avut în vedere aceste două cereri. Prin lucrarea lui Mesia, poporul avea să fie răscumpărat și sanctuarul, curățit – să fie îndepărtate acuzațiile aduse lui Dumnezeu. Totuși cele două cereri au primit răspuns într-un mod care a trecut de orizontul istoric al lui Daniel: lucrarea lui Mesia avea să fie spre binele întregii rase umane.

5. Ce lucrare trebuia făcută în timpul celor șaptezeci de săptămâni profetice? De ce doar Isus putea face această lucrare?

Daniel 9:21-27

1. „Încetarea fărădelegilor”. Termenul ebraic pentru „fărădelege” (*pasha*) sugerează răzvrătirea unui inferior împotriva unui superior, dezonorarea intenționată (Proverbele 28:24). Acest termen mai apare în Biblie cu referire la sfidarea pe față a lui Dumnezeu (*Ezechiel 2:3*). Totuși, prin sângele lui Isus, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu este anulată și oamenilor le sunt oferite meritele care se revarsă de la Calvar.
2. „Ispășirea păcatelor”. Verbul are sensul de „a sigila” și în acest context înseamnă că păcatul este iertat. De la căderea în păcat, rasa umană nu a putut să atingă standardul lui Dumnezeu, dar Mesia va rezolva căderile noastre.
3. „Ispășirea nelegiurii”. Pavel spune: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui” (*Coloseni 1:19,20*). Și aici, doar Isus poate aduce la îndeplinire acest lucru.
4. „Aducerea neprihănită veșnică”. Hristos a luat locul nostru pe cruce și, astfel, ne-a oferit statutul binecuvântat de a fi dreți, fără vină înaintea lui Dumnezeu. Doar prin credință putem primi neprihănită care vine de la Dumnezeu.
5. „Pecetluirea vedeniei și prorociei”. Când Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă, profețiile Vechiului Testament care arătau spre lucrarea Sa de ispășire au fost pecetluite în sensul că au fost împlinite.
6. „Ungerea Sfântului sfinților”. Afirmația poate face referire la lucrarea începută de Hristos în Sfânta Sfințelor din sanctuarul cersesc când a fost numit Mare-Preot pentru noi (*Evrei 8:1*).

Joi, 5 martie

UNDE ESTE FRATELE TĂU, ABEL?

Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău, Abel?”
El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”
(Geneza 4:9)

Într-o zi, un profesor de religie de la Facultatea de Filosofie și Litere de la Universitatea din Valencia explica episodul dintre Cain și Abel ca pe un mit care prezintă luptele dintre vânătorii și agricultorii din preistorie. Cain și Abel erau eponime, adică figuri care au dat numele a două popoare. Nu m-am putut abține în fața interpretării mitice a relatării și, odată ce cursul s-a terminat, m-am dus la profesor și am schimbat cu el câteva remarci legate de inspirație și de valoarea spirituală a personajelor. Profesorul, surprins, a explicat conceptul inspirației Scripturilor la cursul următor. Spre marea mea surprindere, odată cu asta a contrazis tot ce predase la cursul anterior!

Povestirea despre Cain și Abel are o valoare prototipică deosebită. Conține fapte, cuvinte și atitudini purtătoare ale unui sens inaugural: religia, închinarea, jertfele, invidia, violența, lipsa de solidaritate, moartea. Or, Noul Testament și, mai ales, Isus Însuși îi situează pe Cain și pe Abel într-un context istoric, cu personaje reale, ale căror fapte reprezintă un comportament de care ar trebui să ținem seama.

După ce l-a omorât pe fratele său, Abel, Cain a fost întrebat de Creator: „Unde este fratele tău, Abel?” Domnul îi adresează întrebarea în așa fel încât să îl determine să se gândească, să interiorizeze și să evalueze ceea ce a făcut, pentru ca apoi, cu durere, crima să fie mărturisită și să se pocăiască. Însă răspunsul: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”, rostit la începutul istoriei, creează o ruptură care împarte umanitatea în două grupuri opuse: urmeșii lui Cain și victimele lor, opresorii și oprimații, învingătorii și învinșii, indiferenții nesolidari și colaboratorii solidari.

Întrebarea Creatorului nu a încetat să se facă auzită de-a lungul istoriei umanității. Și răsună și astăzi în știrile de fiecare zi: „Unde este fratele tău, Abel?” Dar Dumnezeu nu mai intervine ca un tată în căutarea fiului rătăcit, ci ca un judecător care cere asumarea responsabilității. El controlează lumea. Reclamă protecție asupra ei, empatie unii față de alții. Și, deși oferă remedii în fața dramaticii manifestări a spiritului lui Cain, Tatăl cereșteaptă ca oamenii să răspundă fără eschivări și amânări, să nu treacă pe lângă mai departe, oferind doar pomeni umilitoare și meschine.

Să nu rămânem indiferenți față de suferința aproapelui! Să îi cerem astăzi lui Dumnezeu să ne ajute să fim conștienți că suntem păzitorii fraților noștri.

6. Citește Daniel 9:24-27. Cum înțelegem evenimentele prezentate aici?

La sfârșitul vedeniei despre cele 2 300 de seri și dimineți, profetul a rămas uitat deoarece nu putea să o înțeleagă (Daniel 8:27). Zece ani mai târziu, Gabriel a venit să îl ajute pe Daniel să înțeleagă (Daniel 9:23), i-a oferit informațiile care lipseau și i-a descoperit că lucrarea lui Mesia urma să fie împlinită spre sfârșitul perioadei profetice de 70 de săptămâni. Conform principiului an-zi și a desfășurării evenimentelor prezentate, cele 70 de săptămâni trebuie înțelese ca 490 de ani. Punctul de început al acestei perioade este porunca de reconstruire a Ierusalimului (Daniel 9:25), dată de împăratul Artaxerxes în 457 î.Hr. Atunci li s-a permis evreilor, sub conducerea lui Ezra, să reconstruiască Ierusalimul (Ezra 7). Conform textului biblic, cele 70 de săptămâni sunt „hotărâte” sau „puse deoparte” dintr-o perioadă mai lungă, adică din cei 2 300 de ani menționați în vedenia din capitolul 8. Deci cei 2 300 de ani și cei 490 de ani trebuie să aibă același punct de început, adică anul 457 î.Hr.

Profeția despre 70 de săptămâni este împărțită în trei secțiuni: 7 săptămâni, 62 de săptămâni și ultima săptămână.

Cel mai probabil, cele 7 săptămâni (49 de ani) fac referire la perioada în care Ierusalimul trebuia reconstruit. După aceste 7 săptămâni vor fi alte 62 de săptămâni (434 de ani) până la „Unsul”, Mesia (Daniel 9:25). Astfel, la 483 de ani după porunca lui Artaxerxes, adică anul 27 d.Hr., Isus Mesia este botezat și uns de Duhul Sfânt pentru lucrarea Sa mesianică.

În a șaptezecă săptămână urmau să aibă loc alte evenimente importante: (1) „Unsul va fi stârpit” (Daniel 9:26), făcând referire la moartea lui Hristos. (2) Mesia „va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână” (vers. 27). Aceasta este misiunea specială a lui Isus și a apostolilor pentru națiunea iudaică, care se face în ultima „săptămână”, din 27 până în 34 d.Hr. (3) „Dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (vers. 27). La trei ani și jumătate de la botezul Său (adică la jumătatea săptămânii), Isus a pus capăt sistemului de jertfe – în sensul că acesta și-a pierdut orice semnificație profetică – aducându-Se pe Sine ca jertfă finală și desăvârșită a Noului Legământ, nemaifiind nevoie de aducerea animalelor ca jertfă. Ultima săptămână a profeției celor 60 de săptămâni s-a încheiat în 34 d.Hr., când Ștefan a fost omorât cu pietre și solia Evangheliei a început să fie dusă și la neamuri.

FIII LUI DUMNEZEU ȘI FIII OAMENILOR

*Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și, din toate, și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.
(Geneza 6:1-2)*

Odată cu intrarea păcatului în lume, omenirea s-a împărțit în două grupuri: cei drekți și cei răi. Chiar dacă este adevărat că păcatul s-a transmis din generație în generație și că ne afectează pe toți, există o diferență notabilă între cei care se predau, conștient sau nu, puterii răului și cei care reacționează împotriva lui, sprijinindu-se pe Dumnezeu. Această polarizare a omenirii de atunci este definită în text prin apelativele „fiii lui Dumnezeu” și „fiii oamenilor”. Cine erau, așadar, acești fii ai lui Dumnezeu și acești fii ai oamenilor? Ellen White spune că fiii lui Dumnezeu erau descendenții lui Set, în a cărui generație „au început oamenii să cheme Numele Domnului” (Geneza 4:26), și că fiii oamenilor erau descendenții lui Cain, descendenți care „s-au distins în domeniul progresului material și pământesc. Dar ei nu țineau seama de Dumnezeu și erau în opoziție cu planurile Sale pentru om” (*Patriarhi și profeți*, p. 66).

Atâta timp cât cele două clase au rămas separate, fiii lui Dumnezeu au păstrat închinarea la El în toată curăția și au respectat principiile sfinte ale căsătoriei, pe care Adam le primise chiar din gura Creatorului: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24). Aceste cuvinte au subliniat încă de la început originile comuniunii totale și perfecte care îi unește pe cei doi soți. Cu timpul însă, cele două clase s-au amestecat; fiii lui Dumnezeu s-au căsătorit cu fiicele oamenilor, pentru că erau frumoase. Căsătoriile acestea, care nu primiseră binecuvântarea divină, au dus la cele mai rele rezultate. Fiii lui Dumnezeu au urmat căile lui Cain și s-au opus Spiritului lui Dumnezeu, care se lupta cu ei, fapt ce a dus la situația iremediabilă în care a ajuns lumea antediluviană pe care Dumnezeu a trebuit să o distrugă.

Noi de care parte ne aflăm? Cu ce grup ne identificăm? Mai devreme sau mai târziu trebuie să luăm o decizie cu privire la acest subiect. Într-o atare situație e imposibil să fii imparțial.

Vă încurajez să rămâneți în grupul celor care sunt credincioși față de Dumnezeu, amintindu-vă făgăduința binecuvântată: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10).

Soarele apune: B 18:10, CT 18:00, IS 18:02, MS 18:15, SM 18:21, DJ 18:19, AR 18:28

Mai jos este un grafic care arată cum explică profeția celor 70 de săptămâni din Daniel 9:24-27 se leagă de și marchează începutul profeției de 2 300 de ani din Daniel 8:14. Dacă aduni 2 300 de ani la 457 î.Hr. (să nu uiți să ștergi anul zero inexistent), ajungi în 1844; sau, dacă adaugi cei 1 810 ani rămași la anul 34 d.Hr. (2 300 – 490 de ani), tot în anul 1844 ajungi. Astfel, punctul de început al curățirii sanctuarului din Daniel 8:14 poate fi determinat ca fiind anul 1844.

De asemenea, să observăm că data de 1844 se potrivește cu ce am văzut în Daniel 7 și 8. Adică, judecata din Daniel 7, echivalentă cu curățirea sanctuarului din Daniel 8 (vezi din ultimele două studii), are loc după cei 1 260 de ani de persecuție (Daniel 7:25), și totuși înainte de revenirea lui Isus și instaurarea împărăției Sale veșnice.

Studiu la rând:

**Psalmii 20–26,
Evanghelizare, subcapitolul „Abordarea corespunzătoare a oamenilor”**

1. Ce anume îl umplea de veselie pe împăratul evocat de psalmist?

2. Ce cuvinte ale psalmistului par că vorbesc despre ce avea să se întâmple la Golgota?

3. Din ce motiv spune psalmistul că Domnul le „arată ... păcătoșilor calea”?

4. Despre a cui mână dreaptă scrie că „este plină de mită”?

5. Ce scrie Ellen G. White despre spiritul agresiv și polemic folosit în apărarea adevărului?

NOE A GĂSIT HAR

*Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.
(Geneza 6:8)*

Deși este adesea subiect de controversă, personajul Noe are o mare valoare spirituală pentru noi, dacă îl plasăm în parametrii unei istorii reale și nu îl tratăm ca pe un personaj de ficțiune. De la el avem multe de învățat.

Noe este „fiul speranței”. Tatăl său, Lameh, i-a pus acest nume care înseamnă „consolare”, „odihnă”, spunând: „Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, care vin din acest pământ pe care l-a blestemat Domnul” (Geneza 5:29). Lameh a văzut în fiul său, în mod profetic, un reformator în acea lume de o imoralitate repugnantă, poate chiar eliberatorul promis Evei. Dar Noe este și „obiect al harului divin”. Era considerat „un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui” (Geneza 6:9). Să fi fost chiar așa? Nu. Noe a fost declarat drept pentru că „a căpătat milă”, într-un context în care justiția divină este aplicată inevitabil unei generații de păcătoși. El este un exemplu al tuturor aceluia care, cum spune Noul Testament, găsesc mântuire în Hristos, prin harul lui Dumnezeu.

Biblia relatează și că „Noe umbla cu Dumnezeu” (Geneza 6.9). A umbla cu Dumnezeu înseamnă să ai comuniune cu El, o relație constantă, să întărești legăturile unui adevărat mentorat. Ellen White afirmă despre Noe că „legătura cu Dumnezeu l-a făcut puternic în tăria puterii infinite” (*Patriarhi și profeți*, p. 81). Iată motivul pentru care a devenit un om al credinței (Evrei 11:7) și a crezut fără să existe o dovadă tangibilă: a construit o arcă pe pământ uscat, a anunțat un potop înainte ca omenirea să fi cunoscut ploaia, ca un „propovăduitor al neprihănirii” (2 Petru 2:5). Timp de o sută douăzeci de ani a predicat potopul: „Fiecare lovitură dată pentru construcția corăbiei era o mărturie pentru popor” (*Patriarhi și profeți*, p. 79). Dar predicarea nu a dat roade. Totuși el nu a încetat să mărturisească până când ușa corăbiei a fost închisă. La adăpost, în arcă, doar el și familia lui au fost salvați.

Noe este o ilustrare vie a procesului prin care Dumnezeu îi mântuiește pe muritori. Este un tip al lui Hristos pentru că, la fel ca Noe, Hristos a predicat pocăința și a construit o arcă, biserica, în care lumea poate fi mântuită. La fel ca Noe, și noi trebuie să anunțăm generației noastre că judecata lui Dumnezeu și răscumpărarea finală sunt la ușă.

Astăzi este momentul să proclamăm lumii că există în ceruri un Dumnezeu, dispus să ierte și să scape ființele omenești de la autodistrugere.

Soarele apune: B 18:11, CT 18:01, IS 18:04, MS 18:16, SM 18:22, DJ 18:21, AR 18:29

DE LA LUPTĂ LA BIRUINȚĂ

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Nu te teme de nimic, om _____!

Pace ție! Fii _____ și cu _____!” (Daniel 10:19)

Daniel 10 ne prezintă vedenia finală a lui Daniel, care continuă în capitolele 11 și 12. Încă de la început, ni se spune că această vedenie privește o „mare nenorocire” (Daniel 10:1). Dacă în Daniel 11 ne sunt descoperite câteva detalii ale acestei nenorociri, sau ale acestui mare conflict, Daniel 10 prezintă dimensiunile spirituale și ne descoperă că în spatele bătăliilor pământești se dezlănțuie un conflict spiritual de proporții cosmice. Studiind acest capitol vom vedea că, atunci când ne rugăm, noi intrăm în acest conflict cosmic într-un mod care are repercusiuni profunde. Dar nu suntem singuri în luptele noastre; Isus intervine în locul nostru în lupta împotriva lui Satana. Vom descoperi că lupta supremă în care suntem angajați nu este împotriva puterilor omenești, ci împotriva puterilor întunericului.

Câteva secole după Daniel, apostolul Pavel se exprima astfel: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). În final, succesul nostru în acest conflict depinde de Isus Hristos, Singurul care l-a învins pe Satana la cruce.

14-21 martie – **Săptămâna de rugăciune a tineretului**

Duminică, 8 martie

ARCA LUI NOE

Și iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri.

Dar cu tine fac un legământ: să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevasta ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine.
(Geneza 6:17-18)

Pierre Jansen, un negustor olandez bogat, care a trăit la începutul secolului al XVII-lea, a pus să se construiască un model în miniatură al corabiei lui Noe pentru a demonstra că proporțiile ambarcațiunii erau favorabile îndeosebi transportului, ceea ce conferă verosimilitate construirii navei antediluviene. Curios este și faptul că termenul evreiesc *tebah*, tradus prin arcă, mai apare o a doua și ultima dată în Vechiul Testament pentru a desemna coșulețul de papură (o minusculă barcă, de fapt) în care Moise a fost salvat din apele Nilului. În ambele cazuri, *tebah* este un mijloc de salvare folosit în mod providențial de Dumnezeu.

Noe a primit porunca să construiască arca înainte cu o sută douăzeci de ani de potop. În acest timp, și-a avertizat contemporanii prin vorbă și faptă că pământul va fi distrus prin apă. Cât de lungi trebuie să i se fi părut toți acești ani petrecuți anunțând un potop care nu mai venea, muncind și sperând în timp ce oamenii râdeau pe seama lui și îl batjocoreau, ca să nu mai punem la socoteală dezmințirile științei, care îl etichetau drept șarlatan fanatic! Și, cu toate acestea, construirea corabiei a fost adusă la îndeplinire. Într-o zi, au apărut din păduri, din munți și din cer viețuitoare care au intrat în arcă, îndemnate de îngeri. „Animalele au ascultat de porunca lui Dumnezeu, în timp ce oamenii s-au dovedit a fi neascultători” (*Patriarhi și profeți*, p. 82). Noe s-a adresat pentru ultima dată contemporanilor săi. Timpul de har luse sfârșit. El și familia lui au intrat în arcă și Dumnezeu a închis ușa. Șapte zile mai târziu, au venit apele. Și au supraviețuit doar opt persoane.

În același fel în care distrugerea lumii prin potopul universal este un tip al distrugerii pământului prin foc la a doua venire a lui Hristos, i se poate atribui un sens tipologic lui Noe, predicator al dreptății, și corabiei în care el și familia lui au fost salvați. Cei care anunță revenirea lui Isus invitând lumea să intre în arca Evangheliei sunt antitipul lui Noe. Mii de oameni de pe toate meridianele pământului sunt pe cale să răspundă predicării celor trei solii îngerești și să intre în biserică. Și, când va veni sfârșitul, ei vor fi mântuiți, la fel ca cele opt persoane care au găsit salvare în arca lui Noe. Atunci toți vor recunoaște că există în ceruri un Dumnezeu!

Să proclamăm astăzi acest adevăr, oriunde vom merge!

1. Ce face Daniel din nou?

Daniel 10:1-3

În cartea lui Daniel nu sunt prezentate motivele perioadei lungi de jale. Dar, cel mai probabil, această mijlocire arzătoare era motivată de situația iudeilor care tocmai se întorseseră din Babilon în țara lor.

2. Cu ce situații s-au confruntat evreii la întoarcerea lor?

Ezra 4:1-5

La acea vreme, evreii se confruntau cu o împotrivire puternică în încercarea de a reconstrui templul. Samaritenii trimiseseră rapoarte false la curtea persană, stârnindu-l pe împărat să oprească lucrarea de reconstruire. În fața acestei crize, Daniel a stăruit trei săptămâni ca Dumnezeu să îl influențeze pe Cyrus să permită continuarea lucrărilor.

Probabil că Daniel deja se apropia de nouăzeci de ani. El nu se gândea la el însuși, ci la poporul său și la greutățile cu care se confruntau. El a stăruit în rugăciune timp de trei săptămâni înainte de a primi un răspuns de la Dumnezeu. În tot acest timp, profetul a adoptat o alimentație simplă, renunțând la bucatele alese și la a se mai unge. Nu era preocupat deloc de înfățișarea și de confortul lui, dar era profund îngrijorat pentru bunăstarea fraților evrei de la Ierusalim, de la peste o mie de kilometri depărtare.

Dacă analizăm viața de rugăciune a lui Daniel, putem învăța câteva lecții valoroase. În primul rând, noi ar trebui să stăruim în rugăciune, chiar și atunci când cererile noastre nu primesc răspuns imediat. În al doilea rând, ar trebui să punem timp deoparte pentru a ne ruga pentru alții. Rugăciunea de mijlocire are ceva special. Vă amintiți că „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi” (Iov 42:10). În al treilea rând, rugăciunea Îl determină pe Dumnezeu să facă ceva concret și real. Să ne rugăm întotdeauna, să facem tot felul de rugăciuni. În fața încercărilor de nesuportat, a problemelor mari și a provocărilor copleșitoare, să ducem poverile noastre la Dumnezeu în rugăciune (Efeseni 6:18).

Luni, 9 martie

CUM A DEVENIT LUCIFER SATANA

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoptii; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”
(Isaia 14:12-14)

La origine, Lucifer a fost o ființă luminoasă și pură. Ocupa una dintre cele mai înalte poziții din univers, aceea de heruvim care acoperea tronul divin. Isaia, inspirat de Dumnezeu, îi atribuie regelui Babilonului fapte care au stat și la baza căderii lui Lucifer. Apare aici, așadar, dincolo de regele Babilonului, o personificare a lui Satana.

Este dificil de înțeles cum a putut să își găsească loc păcatul într-un spirit perfect. Păcatul nu poate fi explicat și cu atât mai puțin justificat. Este, prin esență, irațional. Noi îl cunoaștem prin efectele de neconceput, de neînțeles, dezastruoase. Ceea ce e sigur este că, ușor-ușor, Lucifer a ajuns să considere că toată slava pe care o avea era a lui, fără a proveni de la Dumnezeu, așa cum era de fapt. Pentru că avea atâta grandoare și atâtea virtuți, următorul pas a fost să râvnească închinarea pe care doar Dumnezeu o merită. Și, bineînțeles, cu atât mai puțin a putut suporta ca Isus să fie investit cu o slavă și cu o putere mai mari decât ale lui. Toți locuitorii cerului au recunoscut supremația lui Isus Hristos și I s-au închinat. Și Lucifer a făcut la fel, dar nu s-a simțit bine, parcă că o sămânță străină germinase în mintea lui. Nu mai era același. Nu îi mai plăcea să stea lângă Tatăl și nu se mai bucura de prezența Sa. Trăia în nemulțumire, mânie și era plin de invidie față de Isus. Tatăl a urmărit cu foarte mare atenție atitudinea preaiubitului Său Lucifer și a reflectat profund la metoda pe care să o folosească pentru a rezolva situația.

Ellen White ne luminează în privința acestui subiect: „Eforturi cum nu mai iubirea infinită putea concepe au fost făcute pentru a-l convinge de rățacirea sa. I s-a demonstrat că nemulțumirea lui nu avea niciun temei și i s-a arătat care avea să fie rezultatul dacă persista în răzvrătirea sa. La început, Lucifer a fost convins că era greșit, dar apoi și-a apărat cu înverșunare poziția și s-a lansat cu totul în lupta cea mare împotriva Creatorului său. ... Așa se face că Lucifer, «purtătorul de lumină», prin păcat a devenit Satana, «vrăjmașul» lui Dumnezeu și al ființelor sfinte, nimicitorul acelor pe care Cerul i-a încredințat călăuzirii și protecției sale” (*Patriarhi și profeți*, pp. 22–23).

Să învățăm astăzi să fim fericiți cu ceea ce ne dă Dumnezeu.

3. Ce s-a întâmplat cu Daniel după zilele de post și rugăciune?

Daniel 10:4-9

Din descrierea lui Daniel, cu greu ne putem imagina splendoarea copleșitoare a ceea ce a văzut el. Apariția acelei ființe care seamănă cu un om (Daniel 10:5,6) ne trimite cu gândul la „Fiul omului” descris în vedenia despre judecata cerească (Daniel 7:13). Îmbrăcămintea de în ne amintește de îmbrăcămintea preoțească (Leviticul 16:4), aspect care aseamănă acest personaj cu „Prințul oștirilor” descris în legătură cu sanctuarul ceresc (Daniel 8). Aurul este și el asociat cu însemnele preoțești, ca un semn a demnității împărătești. Nu în ultimul rând, asemănarea acestei ființe cu fulgerul, focul și arama și vocea Sa puternică sugerează că este o ființă supranaturală. Această persoană are însușiri preoțești, împărătești și militare. De asemenea, se observă asemănări interesante cu ființa cerească văzută de Iosua cu puțin timp înainte de lupta de la Ierihon (Iosua 5:13,14) – era „Căpetenia oștirii Domnului”. Foarte interesant, cuvântul ebraic tradus aici prin „căpetenie” (*sar*) este același cuvânt tradus în Daniel 10:21 prin „voievod” (în *KJV*, prinț) cu referire la Mihail. Dar putem observa o paralelă și mai strânsă între Daniel și Ioan, care primește o vedenie în ziua Sabatului despre Domnul înviat.

4. Ce asemănări sunt între vedenia lui Daniel despre Fiul lui Dumnezeu (Daniel 10) și cele din Iosua 5:13-15 și Apocalipsa 1:12-18?

Chiar și cei care erau cu Daniel au fost cuprinși de o spaimă mare, iar pe el l-au lăsat puterile și a căzut la pământ. Manifestarea prezenței lui Dumnezeu l-a copleșit. Totuși, indiferent de temerile lui Daniel din acel moment, vedenia aceasta ne arată că Dumnezeu este la cârma istoriei. Pe măsură ce vedenia înaintează, vom vedea că Dumnezeu îi prezintă lui Daniel o schemă a istoriei umane din timpul profetului și până la instaurarea Împărăției lui Dumnezeu (Daniel 11 și 12).

Dacă, așa cum am văzut iar și iar în Daniel, Domnul poate ține sub control istoria omenirii, ce poate face El pentru viața noastră personală?

POATE UN DUMNEZEU BUN SĂ CREEZE O LUME REA?

Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.
(Geneza 3:6)

Cum să reușim să înțelegem pomul cunoștinței binelui și răului? Ei bine, pur și simplu plecând de la modul de gândire ebraic. În textul original, cuvântul „cunoștință” este precedat de un articol hotărât, ceea ce înseamnă că nu este vorba de orice cunoștință și nici de întreaga cunoaștere, ci de o anumită cunoștință, în mod specific: cunoașterea răului prin opoziție cu binele. În gândirea ebraică, a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului nu înseamnă a avea acces la un anumit fel de informație intelectuală pe tema răului, ci a avea o experiență cu răul. Posibilitatea experienței negative era, în mod potențial, prezentă în paradis, nu ca necesitate, ci ca eventualitate. Adică omul avea, în mod real, posibilitatea de a păcătui.

Dumnezeu l-a creat pe om fără prihană. Prin experiență, el trebuia să se ridice de la nivelul de inocență (necunoașterea răului) la sfințenie (victoria asupra răului). Starea de inocență nu corespunde stării de perfecțiune. Pentru ca omenirea să poată să atingă perfecțiunea divină, trebuia să fie pusă la încercare. Sfințirea nu se poate obține decât prin manifestarea voinței umane, acționând liberă și acceptând pe deplin voia lui Dumnezeu. Inocența fără libertate nu are nicio valoare morală. Binele absolut nu există la nicio ființă creată decât când a învățat să se opună răului. Așa cum a fost creat de Dumnezeu, omul era bun, fără tendințe negative sau înclinații spre rău. Nu era perfect, dar dispunea de tot ce fi avut nevoie pentru a reuși să fie. Perfecțiunea morală este întotdeauna rodul libertății, al unei serii de decizii absolut voluntare. Omul era chemat să colaboreze la împlinirea destinului său moral. El era sfânt virtual, nu în mod real. În momentul inițial, starea sa era aceea de excelență, fără ca ea să-i fi fost garantată la punctul terminus. Atunci când a fost ispitit, îndoindu-se că Dumnezeu l-a făcut perfect, și-a exercitat în mod liber inteligența și voința, alegând să experimenteze răul. Acesta a fost păcatul său.

Să ținem minte că nu e necesar să experimentăm răul. Dacă ne permitem să ascultăm vocea șarpelui, e posibil ca el să ne convingă de pretinsele avantaje care decurg din neascultarea lui Dumnezeu. Și atunci vom uita că în ceruri există un Dumnezeu a cărui privire atotcuprinzătoare înțelege totul.

5. Ce s-a întâmplat de fiecare dată când un înger l-a atins pe Daniel?

Daniel 10:10-19

Copleșit de strălucirea luminii divine, profetul a căzut la pământ. Apoi a apărut un înger pentru a-l atinge și a-l mângâia. Observați că îngerul l-a atins pe Daniel de trei ori.

Prima atingere l-a făcut pe Daniel în stare să stea în picioare și să audă cuvintele de mângâiere trimise din cer: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smeresti înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!” (vers. 12). Rugăciunea lui Daniel a mișcat Cerul. Pentru noi, aceasta este o asigurare că Dumnezeu aude rugăciunile, o mare mângâiere în vreme de necaz.

A doua atingere l-a făcut pe Daniel în stare să vorbească. Profetul și-a descărcat sufletul înaintea Domnului, exprimându-și simțămintele de teamă și emoție: „Domnul meu, vedenia aceasta m-a umplut de groază și am pierdut orice putere! Cum ar putea robul domnului meu să vorbească domnului meu? Acum puterile m-au părăsit și nu mai am nici suflare!” (vers. 16,17). Dumnezeu nu doar că ne vorbește, ci dorește ca noi să ne deschidem gura și să Îi spunem simțămintele, nevoile și aspirațiile noastre.

A treia atingere i-a dat putere. Când Daniel și-a văzut imperfecțiunea, îngerul l-a atins și l-a mângâiat cu pacea lui Dumnezeu: „Nu te teme de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!” (vers. 19). Vă amintiți că îngerul a fost trimis la Daniel ca răspuns la rugăciunile lui, pentru a-i da pricepere și înțelegere. Cu alte cuvinte, vedenia care urmează în capitolul 11 a avut ca scop să îl încurajeze pe Daniel ca răspuns la jalea și rugăciunea lui pentru situația de atunci a Ierusalimului. Deci, cu Dumnezeu de partea noastră, noi putem avea pace chiar și în încercări. Atingerea Lui plină de iubire ne face în stare să privim viitorul cu speranță.

„Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 48

Gândește-te cât de strâns legate sunt cerul și pământul și întreabă-te cum ai trăi dacă în mintea și în inima ta ar răsună întotdeauna acest adevăr?

PRINȚUL LUMII ACESTEIA

Acum are loc judecata lumii acesteia,
acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.
(Ioan 12:31)

Cea mai influentă lucrare a lui Johann Wolfgang von Goethe este *Faust*, al cărei erou încheie un pact cu diavolul, căruia îi vinde sufletul în schimbul tinereții, cunoașterii, fericirii și întregului spectru de pasiuni și plăceri posibile pe lumea aceasta. Astfel, Faust ajunge jucăria supusă și dependentă de Mefistofel, un demon al diavolului, căruia i-a încredințat dreptul de proprietate asupra sufletului său. În versiunea lui Goethe însă, Faust scapă, în cele din urmă, de pedeapsa veșnică, pentru că nu a încetat niciodată să aspire către un ideal. La fel ca în cazul altor opere literare, și aceasta ilustrează istoria unui mare conflict între bine și rău.

Poate, într-adevăr, Satana să le ofere fericirea celor care fac un pact cu el? Este, el cu adevărat „stăpânitorul lumii acesteia”? Așa credea când i-a ispitit pe oameni în grădina Edenului. Atunci și-a impus influența asupra planetei, ca fiind a lui, asigurându-se că ființele omenești i-au cedat domnia asupra ei. Iată de ce astăzi oamenii sunt dominați de el. Dar, „cu toate că prin trădare Adam a trecut stăpânirea lui în mâinile lui Satana, Hristos a rămas încă împărat de drept. ...]Satana poate exercita stăpânirea smulșă prin înșelăciune numai atât cât îi îngăduie Dumnezeu” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 95). Cum putea oprită farsa pretinsului regat al lui Lucifer? Prin Isus care, ca om, l-a rămas credincios lui Dumnezeu. „Ca Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau avea să fie eliberați de sub puterea lui” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 82). După ce Isus și-a împlinit lucrarea de ispășire și de restaurare și și-a recuperat suveranitatea asupra lumii, Satana a fost destituit și, începând de atunci, luptă cu disperare împotriva puterii care lucrează cu răbdare pentru a dobândi întâietate în inimile oamenilor.

Lumea pare complet stăpânită de Satana, care susține că planeta îi aparține. Dar nu e adevărat. Dominația lui nu este completă și nici nu a fost vreodată. Există vieți asupra cărora el nu domnește, ca a voastră și a mea. Cu siguranță că a fost, și nu o dată, pe punctul de a ne cuceri inimile, dar nu a reușit atâta timp cât mai avem suflare și alergăm la Isus ca să fim eliberați de puterea lui și apoi să dăm mărturie că există în ceruri un Dumnezeu.

Să Îi spunem astăzi lui Isus: „Salvează-mă, Îți aparțin.”

6. Ce i-a fost descoperit apoi lui Daniel?

Daniel 10:20,21

Solul ceresc i-a descoperit lui Daniel războiul cosmic care se desfășura în spațiile istoriei omenirii. De îndată ce Daniel a început să se roage, a început o bătălie între cer și pământ. Ființele cerești au început să lupte cu împăratul Persiei pentru a-i lăsa pe evrei să continue reconstruirea templului. La începutul capitoului 10 din Daniel aflăm că împăratul Persiei este Cyrus. Totuși un împărat pământesc lăsat singur nu poate să se împotrivescă cu putere unei ființe cerești. Acest lucru ne sugerează faptul că în spatele împăratului pământesc stătea un agent spiritual care îl făcea pe Cyrus să îi împiedice pe evrei să reconstruiască templul.

O situație asemănătoare apare și în Ezechiel 28, unde împăratul Tirului îl reprezintă pe Satana, puterea spirituală care stătea în spatele împăratului acelei cetăți. Astfel, nu ar trebui să fie deloc surprinzător că împărăția Persiei, împotriva căreia a venit să lupte Mihail, îi reprezintă pe Satana și îngerii lui. Acest lucru ne arată că împotrivirea omenească față de reconstruirea Templului de la Ierusalim avea un echivalent în domeniul spiritual.

7. Ce fel de bătălie este descrisă?

Daniel 10:13

„În timp ce Satana se lupta să influențeze cele mai înalte autorități în Imperiul Medo-Persan ca să manifeste dezaprobare față de poporul lui Dumnezeu, îngerii lucrau în favoarea exilaților. Lupta era de așa natură, încât tot cerul era interesat. Prin prorocul Daniel ni se dă o imagine panoramică a acestei lupte puternice dintre forțele binelui și ale răului. Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cyrus și, înainte ca lupta să se încheie, Însuși Hristos a venit în ajutorul lui Gabriel. «Căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile», declara Gabriel, «însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo, lângă împărăția Persiei.» Tot ce a putut cerul să facă în favoarea poporului lui Dumnezeu a fost făcut. Biruința a fost în cele din urmă câștigată, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cyrus și în toate zilele fiului său Cambyses, care a domnit aproape șapte ani și jumătate.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 571–572

Joi, 12 martie

DIAVOLUL DEGHIZAT

Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină.
(2 Corinteni 11:14)

Multă vreme, o trăsătură caracteristică a societății contemporane a fost dorința de a rupe orice legătură cu supranaturalul. Într-un anume sens, s-a încercat „ascunderea” lui, până la negarea faptului că este o componentă fundamentală a conștiinței umane. Și dacă prezența supranaturalului este lucru sigur în ce privește existența și activitatea lui Dumnezeu în lume, ea este și mai evidentă când este vorba de diavol. Chiar și printre credincioși, sunt puțini cei care îl consideră pe diavol un personaj real și activ. Pare mai degrabă că civilizația noastră l-a uitat. În cel mai bun caz, cei mai mulți îl consideră un personaj de comedie, o sperietoare cu coarne, coadă și trident; este o referință legendară care evocă răul ocult, bună pentru a speria copiii. Această caricatură este unul dintre cele mai mari triumfuri diabolice: să ne facă să credem că nu există, ceea ce nu îl împiedică să acționeze ci, din contră, îi facilitează activitatea.

Învățătura lui Isus este că nimeni nu poate fi neutru în această lume: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește” (Matei 12:30). Bineînțeles, Satana folosește numeroase mijloace de deghizare pentru a-și îndeplini obiectivul principal: să îi îndepărteze pe oameni de mântuirea prin Hristos și să le irosească astfel viața, privându-i de soluția prin care Isus a devenit biruitor pentru ei asupra păcatului la crucea de pe Calvar. El acționează astfel: „Când nu se depune niciun efort deosebit pentru a rezista puterii sale și când nepăsarea predomină în biserică și în lume, Satana nu este îngrijorat, căci nu este în primejdie să-i piardă pe aceia pe care-i duce robi după voia lui. Dar atunci când atenția este atrasă către lucrurile veșnice, iar sufletele întreabă: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”, el este la lucru, căutând să opună puterea lui puterii lui Hristos și să contracareze influența Duhului Sfânt” (*Tragedia veacurilor*, p. 445).

Baudelaire spunea că este mai greu să Îl iubești pe Dumnezeu decât să crezi în El, dar e mai greu să crezi în diavol decât să îl iubești. Nu e bine ca existența să îi fie negată și ispitirile ignorate. Da, Satana se poate deghiza astăzi în ceva foarte atrăgător pentru a ne îndepărta de Tatăl, ca să ajungem să respingem istoria mântuirii și să uităm că există un Dumnezeu în ceruri...

Să ne amintim astăzi că „cel nelegiuit nu poate trece de paza pe care Dumnezeu a pus-o în jurul poporului Său” (*Tragedia veacurilor*, p. 444). Să trăim având această certitudine în inimă!

Cel mai proeminent personaj în cartea Daniel este ființa numită inițial „Fiul omului” (Daniel 7:13), sau „Căpetenia oștirii” (Daniel 8:11; în KJV, „Prințul oștirii”). În cele din urmă, aflăm că numele Lui este Mihail (Daniel 10:12), care înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?” El vine să îl ajute pe Gabriel în lupta cu împăratul Persiei (vers. 13). Îngerul se referă la această ființă cerească folosind expresia „Voievodul (în engl.: Prințul) vostru Mihail” (vers. 21), adică Prințul poporului lui Dumnezeu. Mihail apare mai târziu în cartea Daniel ca fiind Cel care stă pentru poporul lui Dumnezeu (Daniel 12:1). Din Iuda 9 aflăm că Mihail, numit și arhanghel, a luptat împotriva lui Satana și l-a înviat pe Moise. Apocalipsa 12:7 ne descoperă că Mihail este conducătorul oștilor cerești, Acela care îi învinge pe Satana și pe îngerii lui căzuți. Putem spune că Mihail nu este altcineva decât Acela care a devenit prin întrupare Domnul Isus Hristos. După cum Imperiul Persan avea un conducător suprem, o forță spirituală care stătea în spatele conducătorului pământesc, tot așa copiii lui Dumnezeu Îl au drept Căpetenie pe Mihail, care intervine pentru a lupta și câștiga războiul cosmic în dreptul lor.

8. Cum a obținut Domnul Isus biruința în conflictul cosmic?

Coloseni 2:15

Când ne confruntăm cu forțele răului, putem avea credință în Domnul Isus, Biruitorul. El l-a învins pe Satana la începutul lucrării Sale publice. În timpul vieții de pe pământ, El l-a învins pe Satana în pustie când acesta l-a asaltat cu ispitele lui; El a luptat cu oștile demonice și l-a eliberat pe poporul Său de sub puterea întunericului. Isus a învins răul când acesta a apărut mascat în încercarea lui Petru de a-L convinge să nu meargă spre Calvar. În ultimele cuvinte adresate ucenicilor, Isus le-a vorbit despre moartea Lui iminentă ca despre o bătălie care avea să culmineze în biruința decisivă asupra lui Satana: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:31,32).

Uneori privim în jur și totul pare descurajator. Violență, imoralitate, stricăciune și boli pretutindeni. Un vrăjmaș, nu din carne și sânge, ne atacă cu brutalitate din toate părțile. Dar, indiferent cât de grele sunt luptele pe care trebuie să le purtăm, Isus luptă pentru noi și stă ca Prinț și Mare-Preot al nostru în sanctuarul ceresc.

Citește Romani 8:37-39. Cum putem face ca făgăduința de a fi biruitori să fie o experiență reală în viața noastră de creștini?

O LUME VRĂJITĂ

Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii ..., având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.
(Efezeni 4:17-18)

Uneori, nepoții vor să le spun povestea Cenușăresei, de Perrault. Prin vrăjile ei, zâna a transformat-o pe mica slujnică în prințesă, dintr-un dovleac a făcut o trăsură maiestuoasă, iar din niște șoricești, armăsari. Însă la miezul nopții, totul a revenit la realitate. Cam la fel sunt cele mai multe dintre închipuirile prin care Satana a vrăjit lumea. Ellen White confirmă: „Ne găsim pe terenul fermecat al lui Satana” (*Tragedia veacurilor*, p. 517).

În 1976, când a primit Premiul Nobel pentru Literatură, Saul Bellow a declarat în discursul său că scriitorii actuali sunt pe cale să trădeze omenirea. Prin aceste cuvinte, scriitorul se referea la conceptele pe care autorii le-au generalizat în producția literară și care nu au de-a face cu valorile tradiționale și nu aduc nimic pozitiv sau constructiv. Bellow califica drept „bătrâni monștri ai muzeului de paleontologie” pe creatorii doctrinelor filozofice care au influențat atât de mult literatura contemporană: Nietzsche, Marx, Freud, Baudelaire. Unele dintre ele, regăsite în romane, piese de teatru, poezie, cinema, ca să vorbim doar despre acestea, arată că prințul acestei lumi se ocupă să ne hrănească spiritul și inteligența cu fantezii, fabule, momeli, vicii și obiceiuri care ne vrăjesc și ne acaparează. Aceste influențe îndepărtează puțin câte puțin sufletul de la rugăciune și de la dorința de a fi cu Isus. Subit, la fel ca în Eden, prezența lui Dumnezeu nu mai este la fel de atrăgătoare pentru oameni. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate să rupă aceste farmece și să readucă lucrurile la normal.

Lumea seamănă cu un castel vrăjit. Omul aleargă ca un ogar pe o pistă de câini, forțându-se să ajungă la momeală, la iepure, care nu e altceva decât o jucărie de plastic, pe care nu reușește niciodată să o atingă. Lumea seamănă și cu un mare spectacol de focuri de artificii, în care cerul se luminează fără să fie nevoie de stele. Când totul se termină, nu mai rămâne decât fum și miros puternic de praf. Iată „terenul fermecat al lui Satana”, un loc în care falsa fericire și falsa bucurie sunt efemere, un loc în care cel fascinat de farmecele lui își irosește cei mai buni ani și își pierde șansele la mântuire, fără ca măcar să își dea seama că există un Dumnezeu în ceruri.

Să ne ajute Dumnezeu să ne eliberăm de influențele rele care ne pândesc la tot pasul!

Soarele apune: B 18:19, CT 18:09, IS 18:12, MS 18:25, SM 18:31, DJ 18:28, AR 18:38

„Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cyrus... Tot ce a putut Cerul să facă în favoarea poporului lui Dumnezeu a fost făcut. Biruința a fost câștigată, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cyrus și în toate zilele fiului său Cambyses, care a domnit aproape șapte ani și jumătate.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 572

„Ce onoare măreață îi acordă Maiestatea cerului lui Daniel! El îl mângâie pe slujitorul Său tremurând și îl asigură că rugăciunea lui a fost auzită în cer. Ca răspuns la cererea lui stăruitoare a fost trimis îngerul Gabriel să lucreze la inima împăratului persan. Monarhul s-a împotrivit îndemnurilor Duhului lui Dumnezeu timp de trei săptămâni, în timp ce Daniel postea și se ruga, dar Prințul cerului, Arhanghelul Mihail, a fost trimis să întoarcă inima împăratului încăpățânat și să-l facă să ia măsuri decisive ca răspuns la rugăciunea lui Daniel.” – Ellen G. White, *Sfințirea vieții*, p. 51

Studiu la rând:

**Psalmi 27–33,
Evanghelizare, subcapitolul „Decorarea platformei,
anunțurile și pregătirile preliminare”**

1. Care era lucrul pe care psalmistul îl cerea „fierbinte” de la Domnul?

2. Ce anume își zicea psalmistul când îi mergea bine?

3. Cu ce animale „fără pricepere” îi compara psalmistul pe cei care trebuiau „struniți”?

4. Cum își imagina psalmistul că procedează Dumnezeu cu apele mării?

5. Ce anume îl va recomanda pe slujitorul Evangheliei în orice loc?

Sâmbătă, 14 martie

A CUI E VINA?

Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”

Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.”
(Ioan 9:1-3)

Conform gândirii evreiești, suferința era consecința inevitabilă a păcatului individului sau a predecesorilor săi. Părerea că omul acesta se născuse orb din vina părinților readucea în discuție dreptatea divină. Isus a tăiat acest nod gordian, răspunzând: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” A dus, astfel, problema pe un teren mult mai complex: Dumnezeu și răul. Era vorba, de fapt, de marea întrebare: a cui e vina? Este Dumnezeu responsabil de existența răului în lume și de toate consecințele sale dureroase?

Suferința individuală depinde mult mai mult de păcatul colectiv al omenirii decât de păcatul personal al fiecăruia. Isus subliniază că răul lucrează în lume, dar și Dumnezeu lucrează pentru a transforma răul în materie primă a binelui. Suferința Îl interpelează pe Dumnezeu și ne interpelează pe noi personal, determinându-ne să realizăm „lucrările lui Dumnezeu”, o misiune divină care constă în a ajuta material și spiritual pe cei care suferă. Continuarea relatării arată că asta e ceea ce a făcut Isus cu orbul. Nu doar că i-a redat vederea, dar l-a și luminat moralmente, oferindu-i mântuirea.

La întrebarea: „A cui e vina?”, Cuvântul Sfânt răspunde că nu Dumnezeu este responsabil. Toate erau foarte bune la creațiune. Dumnezeu a semănat o sămânță bună în ogrorul Său. Răul a venit din exterior, atunci când Satana a introdus în lume păcatul. El este dușmanul care a semănat zădăria. În acel moment, Dumnezeu S-a făcut solidar cu suferința omului și i-a oferit remediul împotriva răului. Bineînțeles, oamenii au fost avertizați cu privire la prezența unui dușman în grădina Edenului. Și cu toate acestea, ei l-au crezut pe Satana. Folosindu-și în mod greșit liberul-arbitru, a ales neascultarea, care are drept consecință răul. Păcatul lui Adam le-a fost transmis tuturor urmașilor săi ca înclinație. Și astfel Satana a devenit „stăpânitorul lumii acesteia”.

Satana este responsabil pentru păcat. Însă Domnul a promis că va eradică și păcatul și pe autorul lui. Curând, lumea noastră va ști că există în ceruri un Dumnezeu!

Soarele apune: B 18:20, CT 18:10, IS 18:14, MS 18:26, SM 18:32, DJ 18:30, AR 18:39

STUDIUL
12

14-20 martie

MARILE PUTERI ȘI POPORUL LUI DUMNEZEU

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Chiar și din cei _____, mulți vor cădea, ca să fie _____ și _____ până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă.” (Daniel 11:35)

Trebuie să stabilim câteva puncte importante chiar de la începutul acestui capitol. În primul rând, Daniel 11 este în paralel cu schemele profetice prezentate în capitolele anterioare ale cărții. Mesajul profetic din capitolele 2, 7, 8, și 9 se întinde din zilele profetului până în timpul sfârșitului. În al doilea rând, apare o succesiune de puteri mondiale, puteri care adesea îl asupresc pe poporul lui Dumnezeu. În al treilea rând, punctul culminant al fiecărei scheme profetice este fericit. În Daniel 2, piatra distruge statuia; în Daniel 7, Fiul omului primește împărăția, iar în Daniel 8 și 9, sanctuarul ceresc este curățit prin lucrarea lui Mesia.

Capitolul 11 respectă aceste trei puncte de bază. Primul: capitolul începe cu împărății persani și le prezintă soarta și timpul sfârșitului, când împăratul de la miazănoapte atacă muntele cel sfânt al lui Dumnezeu. A doilea punct: descrie o succesiune de bătălii între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi și vedem ce efect au acestea asupra poporului lui Dumnezeu. Al treilea: capitolul se încheie cu un final fericit, când „muntele cel slăvit și sfânt” (Daniel 11:45) va aduce sfârșitul împăratului de la miazănoapte. Această încheiere pozitivă semnaleză sfârșitul răului și așezarea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

14-21 martie – **Săptămâna de rugăciune a tineretului**

21 martie – **Sabatul misiunii pentru tineret** (colectă)

SE POATE VORBI CU MORȚII?

Femeia a zis: „Pe cine vrei să-ți scol?” și el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel!”
(I Samuel 28:11)

Înainte să devină adventistă, mama mea a fost interesată de spiritism. Eram doar un puști și nu începusem să studiez Cuvântul lui Dumnezeu. Îmi amintesc că ne vizita o femeie cam ciudată, de vreo șaizeci de ani, pe nume Nieves, despre care mama spunea că este vraci. Câțiva ani mai târziu, pe când frecventam deja o biserică adventistă, mama mi-a povestit că, în timpul acelor întâlniri, madame Nieves se presupunea că invocă spiritul celor dispăruți din familie, în așa fel încât cei prezenți să poată vorbi cu ei despre trecut, prezent și viitor. Mama m-a asigurat că auzise foarte clar zgomote și voci. Vocile cui? Cine răspundea întrebărilor care se puneau? Cum trebuie interpretat episodul cu Saul la vrăjitoarea din En-Dor?

Ellen White ne avertizează cu privire la comunicarea cu cei morți: „El are putere să aducă înaintea oamenilor figura prietenilor plecați dintre cei vii. Contrafacerea este desăvârșită; priviri, cuvinte, ton familiar sunt reproduse cu o deosebită claritate. ... Trebuie să fim pregătiți să îi întâmpinăm cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și că aceia care se arată în felul acesta sunt duhuri ale demonilor” (*Tragedia veacurilor*, pp. 473, 480).

În timpul acestor apariții înșelătoare, spiritele nu mint întotdeauna. În situația lui Saul, care a mers la vrăjitoarea din En-Dor, demonul i-a vorbit ca și cum ar fi fost profetul Samuel dispărut și i-a vestit tragedia care urma să i se întâmple. „Prezicând soarta nenorocită a lui Saul prin femeia din En-Dor, Satana urmărea să prindă în cursă întregul popor Israel. Nădăjduia că ei vor ajunge să aibă încredere în vrăjitori și că se vor duce să le ceară sfatul. În felul acesta, israeliții aveau să se îndepărteze de Dumnezeu, ca sfătuitoare al lor, și să se așeze sub călăuzirea lui Satana. ... Solia demonului către Saul, cu toate că era o osândire a păcatului și o profeție de pedeapsă, nu avea ca scop să producă o schimbare în bine în viața lui, ci să-l ducă la disperare și ruină. Cu toate acestea, adesea ispititorului îi convine, în vederea atingerii scopului său, să-i ademenească pe oameni prin lingușire la distrugere. Învățăturile zeilor-demoni din vechime cultivau cea mai josnică depravare. Învățăturile divine care condamnau păcatul și impuneau dreptatea erau înlăturate; adevărul era privit în chip ușuratic, iar depravarea era nu numai prezisă, ci chiar impusă” (*Patriarhi și profeți*, pp. 645, 647).

Să ținem minte că Dumnezeu așteaptă să Îl căutăm pe El. În lumea tenebrelor nu e nimic.

1. Citește Daniel 11:1-4. Ce anume ne amintește aici de profețiile anterioare?

Gabriel îi spune lui Daniel că vor mai fi trei împărați în Persia. Ei vor fi urmați de un al patrulea, care va fi cel mai bogat dintre toți și va ataca Grecia. După Cyrus, în Persia au urmat la putere trei împărați: Cambyses (530–522 î.Hr.), Smerdis (522 î.Hr.) și Darius I (522–486 î.Hr.). Al patrulea împărat a fost Xerxes, menționat în cartea Estera ca Ahașveroș. El a fost foarte bogat (Estera 1:1-7) și a condus o armată vastă pentru a invada Grecia, după cum fusese spus în profeție. Dar, în ciuda puterii sale, el a fost învins de un grup mai mic de soldați greci viteji.

Nu este dificil să vedem că Alexandru cel Mare este împăratul viteaz care apare în Daniel 11:3 și care devine conducătorul suprem al lumii vechi. La vârsta de treizeci și doi de ani el a murit fără a lăsa un moștenitor. Astfel că împărăția a fost împărțită între cei patru generali ai săi: Seleucus în Siria și Mesopotamia, Ptolemeu în Egipt, Lysimachus în Tracia și părți din Asia Mică, iar Casandru în Macedonia și Grecia.

2. Compară Daniel 11:2-4 cu Daniel 8:3-8,20-22. Cum ne ajută aceste versete să îl identificăm pe Alexandru ca fiind puterea prezentată aici?

Ce putem învăța din această înșiruire de nume, date, locuri și evenimente istorice? În primul rând, aflăm că profeția s-a împlinit așa cum a fost prezis de mesagerul divin. Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. În al doilea rând, Dumnezeu este Domnul istoriei. Poate avem impresia că succesiunea de puteri politice, conducători și împărați este pusă în mișcare de ambiția unor împărați, dictatori și politicieni de toate rangurile. Totuși Biblia ne descoperă că Dumnezeu este la cârmă și că El va roti roțile istoriei în conformitate cu scopul Său divin, care, în cele din urmă, va duce la eradicarea răului și la așezarea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Luni, 16 martie

EXISTĂ POSEDARE DEMONICĂ?

*Când a ajuns Isus de partea cealaltă, în ținutul gadarenilor,
L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte.
Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela.
(Matei 8:28)*

Francisco Luis era un tânăr de vreo douăzeci de ani care începuse să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Pastorul Luis Bueno ținea studii biblice la domiciliu cu el, sora lui și mama lor. Într-o zi, tânărul a venit la întâlnire cu răni și arsuri pe față. Mama i-a spus pastorului că fiul ei suferea de o boală ciudată: avea uneori convulsii care îl făceau să se lovească de pereți, să se arunce în pat sau pe jos sau, ca de data aceea, pe soba casei. Pastorul a întrebat-o dacă îl consultase vreun medic. Mama i-a răspuns afirmativ și i-a arătat medicamentele pe care tânărul le lua. Pastorul a rămas perplex. Remarcase tristețea din privirea lui Francisco Luis la întâlnirile lor. În timpul studiilor biblice abia dacă vorbea. După ce s-a rugat pentru el și pentru familia lui, pastorul a început să studieze cazul, reacțiile, gesturile tânărului și să îi analizeze puținele cuvinte.

Îmi amintesc ziua în care l-am cunoscut pe Francisco Luis. Venise să asiste la o conferință biblică ce se ținea la biserică. Eu însumi eram la începuturi în ce privește frecventarea bisericii. La sfârșitul întâlnirii, după ce majoritatea participanților a plecat, Francisco Luis a fost cuprins de una dintre straniile convulsii. A fost oribil. Cu fața descompusă, cu ochii ieșiți din orbite, cu brațele încrucișate ca și cum ar fi vrut să se apere de ceva sau cineva, sărea pe deasupra a șase rânduri de scaune în sala de conferință, în timp ce dialoga feroce cu demonul care îl chinuia: „Pleacă, Satano, nu mă mai chinui!” Frații din biserică au încercat să îl stăpânească, dar patru sau cinci bărbați nu au avut nicio putere împotriva lui! Ne-am rugat cu toții, foarte speriați. După câteva minute teribile, s-a calmat. Pastorul l-a vizitat timp de luni de zile. Membrii bisericii și familia lui au făcut din cazul său un permanent subiect de rugăciune. Cu timpul, Francisco Luis a fost eliberat de Domnul și și-a regăsit un comportament senin, încrezător. Apoi, surâzător, ne privea în ochi cu recunoștință. S-a botezat și a dus o viață normală până la moartea sa. Am fost unul dintre prietenii lui din biserică de-a lungul multor ani.

Da, posedarea demonică există și i-am fost martor. Dar puterea Evangheliei este mai tare decât demonul. Răul nu poate birui binele, căci există în ceruri un Dumnezeu.

3. Ce ni se descoperă în Daniel 11:5-14?

După moartea lui Alexandru cel Mare, marele imperiu al Greciei a fost împărțit celor patru generali ai săi. Doi dintre ei – Seleucus în Siria (nord) și Ptolemeu în Egipt (sud) – au reușit să pună temelile unor dinastii care apoi au luptat una împotriva alteia pentru control.

Majoritatea cercetătorilor Bibliei înțeleg războaiele dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi profetizate în Daniel 11:5-14 ca făcând referire la multele bătălii în care au fost implicate aceste două dinastii. Profeția spune că vor exista încercări de a uni aceste două dinastii prin căsătorie, dar alianța avea să fie de scurtă durată (Daniel 11:6). Antiohus al II-lea Theos (261–246 î.Hr.), nepotul lui Seleucus I, s-a căsătorit cu Berenice, una dintre fiicele împăratului Egiptului, Ptolemeu al II-lea Philadelphus, totuși acea înțelegere nu a durat. Conflictul care îi implica direct pe copiii lui Dumnezeu a fost reluat. Astfel, Daniel 11 vorbește despre evenimente importante care urmau să aibă implicații în viața poporului lui Dumnezeu în secolele de după dispariția din scenă a profetului Daniel.

Din nou, putem întreba de ce Domnul ne descoperă înainte de vreme toate aceste detalii despre războaie în care împărății au luptat una împotriva alteia pentru supremație în acea parte a lumii. *Motivul este simplu: aceste războaie au afectat și poporul lui Dumnezeu.* De aceea, Domnul a arătat mai dinainte multele probleme cu care urma să se confrunte poporul lui Dumnezeu în viitor. De asemenea, Dumnezeu este Domnul istoriei și, atunci când comparăm scrierile profetice cu evenimentele istorice, putem vedea din nou că acest cuvânt profetic s-a împlinit întocmai. Dumnezeu care prezice vicisitudinile acestor împărății eleniste care luptă una împotriva alteia este Dumnezeu care cunoaște viitorul. El merită toată încrederea și credința noastră. El este un Dumnezeu mare, nu un idol al imaginației umane. El nu este doar Cel care conduce cursul evenimentelor istorice, ci poate să conducă și viața noastră dacă Îi permitem.

ȘIRETLICURILE LUI SATANA

Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu,
ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor Diavolului.
(Efeseni 6:11)

Uneltirile Diavolului” sunt procedee înșelătoare prin care vrea să creeze confuzie și să ne inducă în eroare. Ellen White dedică un întreg capitol din *Tragedia veacurilor* pentru a demasca erorile, mijloacele de seducere și stratagemile Diavolului, în timpul sfârșitului:

1. „Satana știe bine că toți aceia pe care îi poate duce la neglijarea rugăciunii și a cercetării Scripturilor vor fi învinși de atacurile lui” (*Tragedia veacurilor*, p. 446).

2. „Întotdeauna a existat o categorie de oameni care mărturisesc că sunt evlavioși, dar care, în loc să înainteze în cunoașterea adevărului, își fac o religie din căutarea greșelilor acelora pe care nu-i agreează. Aceștia sunt mâna dreaptă a lui Satana” (*Tragedia veacurilor*, p. 446).

3. „A susține că nu are nicio importanță ce cred oamenii este una dintre amăgirile cele mai de succes ale lui Satana” (*Tragedia veacurilor*, p. 447).

4. „Încă de la început, slujitorii lui Dumnezeu au avut de luptat împotriva învățătorilor rătăciți, nu numai pentru că erau oameni plini de vicii, ci și pentru că strecurau rătăcirii fatale pentru suflet” (*Tragedia veacurilor*, p. 447).

5. „Mulți acceptă simplele teorii și speculații ca fapte științifice și socotesc că Scriptura trebuie probată prin învățăturile «științei, pe nedrept numite astfel» (1 Timotei 6:20)” (*Tragedia veacurilor*, p. 448).

6. „Capodopera amăgirilor lui Satana este aceea de a ține mintea oamenilor ocupată cu cercetarea și emiterea de ipoteze despre lucrurile pe care Dumnezeu nu le-a descoperit și pe care El nu intenționează ca noi să le înțelegem” (*Tragedia veacurilor*, p. 449).

7. „O altă rătăcire primejdioasă este învățătura care neagă dumnezeirea lui Hristos, pretinzând că El nu a existat înainte de venirea Lui în lume” (*Tragedia veacurilor*, p. 450).

8. „O altă rătăcire subtilă, care se răspândește cu repeziciune, este credința că Satana nu există ca ființă personală și că numele lui este folosit în Scripturi numai pentru a prezenta gândurile și dorințele rele ale omului” (*Tragedia veacurilor*, p. 451).

9. „El nu dorește nimic mai mult decât să distrugă încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său” (*Tragedia veacurilor*, p. 452).

„Satana este conștient că sufletul cel mai slab care rămâne în Hristos este mai mult decât un adversar pentru oștile întunericului” (*Tragedia veacurilor*, p. 455).

4. Citește Daniel 11:16-28. Ce elemente noi aduce această descriere?

În Daniel 11:16 pare să ni se prezinte tranziția puterii de la împărații greci la Roma imperială. „Țara minunată” era vechiul Israel, unde se afla Ierusalimul, iar noua putere care urma să preia acea zonă era Roma imperială. Același eveniment mai este reprezentat prin extinderea geografică a cornului mic, care ajunge până la „țara cea minunată” (Daniel 8:9). Astfel este clar că puterea care avea să stăpânească lumea în acel timp era Roma imperială.

Câteva indicii suplimentare în relatarea biblică întăresc această idee. De exemplu, „asupritorul” care impune biruri cu siguranță face referire la Octavian, care s-a intitulat Caesar Augustus. Domnul Isus S-a născut în timpul lui – știm că Maria și Iosif au mers la Betleem pentru recensământul făcut în vremea lui (Daniel 11:20). De asemenea, conform profeției, acest domnitor avea să fie urmat de un „om disprețuit” (Daniel 11:21). După cum arată istoria, Augustus a fost urmat la tron de Tiberius, fiul său adoptiv. Despre Tiberius se știe că a fost o persoană excentrică și josnică.

Dar cel mai important punct este că, așa cum spune și relatarea biblică, în timpul domniei lui Tiberius „căpetenia legământului” (Daniel 11:22) avea să fie nimicită. Acest lucru face referire clară la răstignirea lui Hristos, numit și „Unsul (Mesia)” (în KJV, „Prințul” – Daniel 9:25 și Matei 27:33-50), care a fost dat la moarte în timpul domniei lui Tiberius. Faptul că Isus este numit aici „căpetenia legământului” (în KJV, „Prințul legământului”) este un indiciu care ne ajută să vedem desfășurarea evenimentelor istorice, oferindu-le din nou cititorilor o dovadă puternică a atotcunoașterii lui Dumnezeu. El a împlinit ce spusese mai dinainte prin profeți, așa că putem avea încredere că tot ce a spus El despre viitor se va împlini.

Ce ne spune faptul că, în mijlocul evenimentelor descrise în Daniel 9, apare Mesia, „Prințul legământului”?

Miercuri, 18 martie

PROCESUL ISPITIRII

*Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu.”
Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci
fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta,
când a zămislit, dă naștere păcatului și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.”
(Iacov 1:13-15)*

În acest pasaj important despre procesul ispitirii, Iacov nu îl implică pe ispititor, adică pe Diavol. Ispita pare a se produce în interiorul spiritului omului, ca rezultat al poftelor naturii noastre decăzute, pofta care seduc conștiința și voința individului pentru a fi satisfăcute și, odată consumate, generează păcat. „Carnea păcătoasă” ne induce o înclinație reală pentru a păcătui, sămânța răului este implantată în viețile noastre prin ereditate sau prin educație, mediul nostru contaminat constituie o incitare la păcat, căderea din Eden ne-a slăbit în mod considerabil liberul-arbitru, iar Satana, cu toată înțelepciunea lui, este capabil să prevadă sau să ne cunoască slăbiciunile. Dar nu are puterea de a ne inspira gândurile. Ce rol are Diavolul în procesul de ispitire? Experiența lui Isus din perioada celor patruzeci de zile petrecute în pustie este o bună ilustrare a procesului de ispitire.

Mântuitorul nostru Și-a asumat natura umană cu tot ce înseamnă ea. A fost ispitit în toate lucrurile la fel ca noi, dar fără să dea curs păcatului. Isus nu a mers în pustie pentru a căuta să fie ispitit. Mai degrabă Duhul Sfânt a fost cel care L-a trimis acolo. În același fel, nici noi nu trebuie să invităm sau să provocăm ispita, frecventând locuri, ascultând sau privind scene care să ne incite la păcat. Isus a demonstrat că Satana nu are control absolut asupra omului, că nu suntem în mod fatal condamnați la cădere, că putem prevedea ispita și că îi putem rezista. Satana I-a oferit lui Hristos ispite care să apeleze la simțurile Lui, la dragostea față de lume cu tot ce este mai atrăgător în ea, la vanitate și orgoliu, ispite la care și noi suntem supuși în mod frecvent.

Deși nu ne poate determina capacitatea de decizie să se supună voii sale, ne cunoaște slăbiciunile și atacă punctele vulnerabile ale caracterului nostru. De fiecare dată când vom fi descurajați, perplecși în fața circumstanțelor sau loviți de nevoi materiale, Satana va fi gata să profite de neputința noastră pentru a ne atrage și a ne păcăli. El creează situațiile care ne duc în păcat, de unde reiese că este implicat în procesul de ispitire. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de protecție. Să facem la fel ca Hristos, cerând ajutorul Duhului Sfânt.

Pentru a învinge ispita, există în ceruri un Dumnezeu!

5. Cine este puterea care avea să apară după Roma imperială?

Daniel 11:29-39

Daniel 11:29-39 se referă la un nou sistem de putere. Deși acest sistem este de fapt o continuare a Imperiului Roman păgân și moștenește unele caracteristici ale predecesorului său, în unele aspecte este totuși diferit. Biblia ne spune că „de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai înainte” (vers. 29). Dacă privim în continuare vedem că acest sistem acționează ca o putere religioasă. El își îndreaptă atacul în special asupra lui Dumnezeu și asupra poporului Său. Să vedem câteva dintre caracteristicile și acțiunile acestui „împărat”:

- El va fi „mânios împotriva legământului sfânt” (vers. 30). Cu siguranță că aceasta este o referire la legământul mântuirii, iar împăratul se opune.
- Va trimite forțe care vor „spurca Sfântul Locaș” și vor face să înceteze „jertfa necurmată” (vers. 31). În Daniel 8, se spunea despre cornul cel mic că a surpat temelii „Locașului celui Sfânt” și a smuls „jertfa necurmată” (vers. 11). Acesta trebuie înțeles ca un atac spiritual împotriva lucrării lui Hristos în sanctuarul ceresc.
- Ca o consecință a atacului său împotriva sanctuarului, această putere va aduce „urâciunea pustiirii” în Templul lui Dumnezeu. Expresia paralelă „nelegiuirea pustiirii” arată spre apostazia și răzvrătirea cornului mic (Daniel 8:13).
- Această putere persecută poporul lui Dumnezeu: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului” (Daniel 11:35). Acest lucru ne reamintește de cornul cel mic, care a doborât la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare (Daniel 8:10; compară cu 7:25).
- Acest împărat „se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (Daniel 11:36). Deloc surprinzător, cornul cel mic va vorbi „cu trufie” (Daniel 7:8), chiar împotriva lui Dumnezeu (vers. 25).

Ar putea fi amintite și alte asemănări, dar, pe baza celor citite în Daniel 7 și 8, cine este această putere și de ce este atât de important pentru noi, în ciuda presiunilor sociale, să o identificăm?

Joi, 19 martie

MINUNI FALSE

Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.
(Matei 24:24)

Într-o seară m-am așezat pentru a urmări o emisiune religioasă la televizor. Pastorul a deschis Biblia, a comentat pe scurt textul și apoi a lansat un apel către toți cei care doreau să fie vindecați de o anume boală. Le-a vorbit despre darul vindecării pe care Dumnezeu L-a dat bisericii ca dovadă a autenticității. Apoi i-a invitat să creadă în Hristos și i-a îndemnat să ia parte la manifestările strigătelor de aleluia ale credincioșilor. Cu o mână ridicată spre ceruri, a rostit o rugăciune pentru vindecarea tuturor. Cu cealaltă, atingea, pe rând, capetele candidaților la vindecare, pronunțând formula: „Fii vindecat!” Persoana atinsă cădea atunci la pământ tremurând din toate încheieturile. Puțin după aceea, se ridica și mărturisea că deja nu mai simte efectele bolii. Ce înseamnă toate acestea? De ce recurgea pastorul la procedee asemănătoare cu cele ale mediumurilor?

Avertizările lui Ellen White sunt revelatoare pe această temă:

„Superstițiile satanice vor îmbrăca forme noi. ... Teorii false amestecate cu câteva adevăruri vor fi prezentate poporului lui Dumnezeu. ... Sufletele vor fi ca hipnotizate în urma exercitării acestor influențe foarte seducătoare” (*Mărturii*, vol. 3, p. 324).

„Prin spiritism se vor face minuni, bolnavi vor fi vindecați și multe minuni vor avea loc, lucruri ce nu se pot contesta” (*Tragedia veacurilor*, p. 505).

„Ca o încoronare a mării drame de amăgire, însuși Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a nădejzii ei. Acum, marele amăgitor va face să arate ca și când Hristos ar fi venit. În diferite părți ale pământului, Satana se va prezenta, între oameni, ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13.15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată” (*Ibidem*).

Religia spectaculoasă este una dintre amăgirile lui Satana. Nu putem să ne întemeiem credința pe așa-zise miracole și nici pe manifestări charismatice infatuete. Hristos S-a apărut împotriva erorilor insinuate de ispititor printr-un „așa stă scris”. Intervențiile Domnului în favoarea noastră nu au fost rezultatul vrăjilor. Dacă nu suntem pregătiți să facem deosebire între adevăr și eroare, putem deveni victimele înșelătoriilor tatălui minciunii.

Să ne ajute Domnul, astăzi, să rămânem de partea adevărului creștin.

6. La ce evenimente se referă Daniel 11:40-45?

Expresiile următoare ne ajută să înțelegem acest text:

Vremea sfârșitului: Expresia „vremea sfârșitului” apare doar în Daniel (Daniel 8:17; Daniel 11:35,40; Daniel 12:4,9). O examinare a profețiilor din Daniel ne arată că vremea sfârșitului începe odată cu căderea papalității, în 1798, și va ține până la învierea celor morți (Daniel 12:2).

Împăratul de la miazănoapte: La început acest nume se referea la dinastia seleucizilor, dar apoi a făcut referire la Roma imperială și, în cele din urmă, la Roma papală. De aceea, expresia nu descrie o locație geografică, ci pe vrăjmașul spiritual al poporului lui Dumnezeu. Mai mult, trebuie să observăm de asemenea că împăratul de la miazănoapte reprezintă o contrafacere a adevăratului Dumnezeu, care în Biblie este asociat simbolic cu nordul (Isaia 14:13).

Împăratul de la miazăzi: La început acest nume se referea la dinastia ptolemeizilor din Egipt, la sud de Țara Sfântă. Dar, în desfășurarea profeției, expresia dobândește o dimensiune teologică și este asociată de unii erudiți cu ateismul. Comentând referitor la Egiptul din Apocalipsa 11:8, Ellen G. White spune: „Acesta este ateismul.” – *Tragedia veacurilor*, p. 269

Muntele cel slăvit și sfânt: În vremurile Vechiului Testament, această expresie făcea referire la Sion, capitala și inima Israelului, localizat geografic în Țara Făgăduinței. După cruce, poporul lui Dumnezeu nu mai este definit etnic și geografic. De aceea, „muntele cel sfânt” trebuie să fie o denumire simbolică a poporului lui Dumnezeu din întreaga lume.

Prin urmare, am putea interpreta evenimentele în felul următor:

- (1) Împăratul de la miazăzi îl atacă pe împăratul de la miazănoapte: Revoluția Franceză a încercat să facă să dispară religia și să învingă papalitatea, dar a eșuat.
- (2) Împăratul de la miazănoapte îl atacă și îl învinge pe împăratul de la miazăzi: forțele religiei conduse de papalitate și aliații săi vor învinge în cele din urmă forțele ateismului și vor forma o coaliție împreună cu vrăjmașul învins.
- (3) Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa: unii dintre cei care nu au fost numărați printre copiii credincioși ai lui Dumnezeu se vor alătura lor în ultimul ceas.
- (4) Împăratul de la miazănoapte se pregătește să atace muntele cel sfânt, dar forțele răului sunt distruse și Împărăția lui Dumnezeu este inaugurată.

Ce mângâiere avem știind că, la final, Dumnezeu și poporul Său vor fi biruitori?

A AVUT LUCIFER OCAZIA SĂ SE POCĂIASCĂ?

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. (Apocalipsa 12:7-8)

În acest fel explică Apocalipsa începutul marelui conflict din ceruri dintre Hristos și Satana. La început, Satana nu a avut înfațișarea unei ființe demonice, ci pe aceea a unei ființe cerești din curțile Domnului, care putea sta de vorbă în mod familiar cu El. Odată devenit Satana, dușmanul, mai putea Lucifer să se întoarcă și să se pocăiască? Ellen White declară: „Dumnezeu, în mila Sa cea mare, l-a suportat îndelung pe Lucifer. Nu l-a îndepărtat imediat din starea lui înălțată atunci când, pentru prima oară, și-a permis un spirit de nemulțumire, nici chiar atunci când a început să dea pe față pretențiile lui false înaintea îngerilor credincioși. El a fost menținut în ceruri multă vreme. Mereu și mereu i s-a oferit iertarea, condiționată de pocăință și supunere. ... Dacă atunci ar fi făcut lucrul acesta, s-ar fi salvat pe sine și pe mulți alți îngeri. Până atunci nu părăsise cu totul supunerea față de Dumnezeu. ... Dar mândria l-a împiedicat să se supună” (*Tragedia veacurilor*, p. 425).

Înainte de ființele cerești, Satana, marele uzurpator, a continuat să Îl acuze pe Dumnezeu de nedreptate. În cele din urmă, conflictul a ajuns într-un punct fără întoarcere. Îngerul răzvrătit și-a epuizat ocaziile de a se căi și a fost aruncat din cer. Urma ca planul de mântuire să se petreacă în alt cadru: pe planeta Pământ. Aici, conflictul dintre Hristos și Satana a continuat, având ca miză ființa omenească. Isus a venit în lumea noastră pentru a-l salva pe om și pentru a-l răscumpăra, eliberându-l de sub dominația lui Satana. Însă mai există încă un motiv aici: demonstrarea caracterului lui Dumnezeu față de întreg universul, pentru ca îndoiala semănată de Lucifer să nu mai planeze asupra Lui.

„În lupta dintre Hristos și Satana, în timpul lucrării pământești a Mântuitorului, caracterul marelui amăgitor a fost demascat. Nimic altceva nu l-ar fi putut dezrădăcina atât de mult pe Satana din simpatia îngerilor cerești și a întregului univers rămas credincios ca lupta lui cruntă împotriva Mântuitorului lumii. ... Când marea jertfă a fost adusă, ... vina lui Satana a rămas fără scuză. El își dezvăluise adevăratul caracter de mincinos și ucigaș” (*Tragedia veacurilor*, pp. 429, 430).

Crucea l-a ucis temporar pe Fiul omului, dar l-a zdrobit definitiv pe Satana. Prin ea, „stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară” și și-a sigilat sentința eternă. Să acceptăm astăzi acest adevăr în viața noastră.

Soarele apune: B 18:28, CT 18:18, IS 18:22, MS 18:34, SM 18:41, DJ 18:37, AR 18:47

Este interesant că, cel puțin cu referire la Daniel 11:29-39, Martin Luther a identificat „urâciunea pustiirii” din Daniel 11:31 ca fiind papalitatea cu învățăturile și practicile sale. Astfel, legătura dintre Daniel 11 și Daniel 7 și 8 întărește ideea susținută de Luther și de mulți alți comentatori protestanți că instituția papalității și învățăturile sale constituie împlinirea acestor profeții în istorie. În aceeași idee, Ellen G. White spune: „Nicio biserică dinăuntrul hotarelor jurisdicției Romei n-a fost prea mult lăsată netulburată ca să se bucure de libertate de conștiință. De îndată ce a câștigat puterea, papalitatea a întins mâna pentru a-i zdrobi pe toți aceia care refuzau să recunoască dominația ei și, una după alta, bisericile s-au supus stăpânirii ei.” – *Tragedia veacurilor*, p. 62

Studiu la rând:

Psalmii 34–40,
Evanghelizare, subcapitolul „Aspecte cu privire la menținerea interesului”

1. Ce referință profetică la evenimentul de la Golgota găsim în menționarea oaselor celui neprihănit?

2. De ce este sfătuit cititorul să nu se mânie pe cei răi?

3. La cine este îndemnat cititorul să privească, să se uite bine?

4. La cine ne duce gândul, citind despre ce era scris în sulul cărții?

5. De ce subiecte trebuie să se ocupe învățătorii adevărului?

IAZUL DE FOC ȘI PUCIOASĂ

Și Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. (Apocalipsa 20:10)

Această descriere colorată a sfârșitului Diavolului, a îngerilor săi și a celor reprobabili, în general, ni se pare uneori hiperbolică, la fel ca multe dintre descrierile din textele apocaliptice. Învățătura lor, coroborată cu tot ce ține de escatologia biblică, este foarte încurajatoare pentru cei drepti și implacabilă pentru cei nepocăiți. Heruvimul Lucifer, devenit Satana odată ce s-a ridicat împotriva autorității lui Dumnezeu, tot răul din cer și de pe pământ angrenat în răzvrătirea sa, păcatul degradant, moartea, mormântul, suferința, violența, minciuna, totul va avea sfârșit, totul se va stinge într-o moarte veșnică. Marele conflict se va termina cu victoria binelui. Universul va fi definitiv curățat, consecințele răului cosmic vor fi îndepărtate. Vom avea parte de pace și fericire veșnică.

Apostolul Pavel plează această învățătură fundamentală în contextul realității învierii, stabilind astfel procesul prin care se încheie istoria mântuirii: „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților, ... dar fiecare la rândul cetii lui; Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale ... pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15:21,23-25,28). Este interesant de observat aici cum Pavel folosește aceiași termeni ca în Efeseni 6:12 cu privire la puterile pe care le va elimina Hristos când va veni sfârșitul: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” Așadar, existența și puterea lui Satana sunt limitate în timp și în spațiu.

Iazul de foc și pucioasă reprezintă dispariția definitivă a păcatului. Iată care va fi soarta finală a prințului acestei lumi. Niciodată nu se va mai ridica pentru a tulbura sau pentru a distruge viața altora. În acea zi, existența unui Dumnezeu care Se află în ceruri va fi mai evidentă ca oricând...

Să păstrăm astăzi în minte gândul că răul nu va dăinui veșnic. Curând vom trăi într-o lume mai bună.

Soarele apune: B 18:29, CT 18:19, IS 18:24, MS 18:36, SM 18:43, DJ 18:39, AR 18:49

DIN ȚĂRÂNĂ LA STELE

SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Text de memorat: „Cei _____ vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor _____ pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Daniel 12:3)

La începutul cărții Daniel îl vedem pe Nebucadnețar care invadează Iudeea și duce robi în Babilon; prin contrast, cartea Daniel se încheie cu Mihail care Se ridică pentru a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din Babilonul din vremea sfârșitului. Cu alte cuvinte, după cum vedem în toată cartea Daniel, la sfârșit, chiar la sfârșit, Dumnezeu face ca totul să lucreze în favoarea poporului Său.

După cum am văzut, Daniel și prietenii lui I-au rămas credincioși lui Dumnezeu și au dat dovadă de o înțelepciune fără seamăn în toate testele și încercările din robie. Tot așa, când se vor confrunta cu necazuri, copiii lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului vor rămâne credincioși, în special în acea „vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile” (Daniel 12:1). La fel ca Daniel și prietenii lui, și ei vor da dovadă de înțelepciune și pricepere. Ei nu doar că vor avea înțelepciune ca o însușire personală, ci vor fi implicați, ca o consecință a acestei înțelepciuni, să îi conducă pe alții la neprihănire. Unii vor muri sau vor fi dați la moarte și, astfel, se vor întoarce în țărână, dar vor fi înviați pentru veșnicie: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2).

Duminică, 22 martie

MIELUL LUI DUMNEZEU

*Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său, Avraam, a zis: „Tatăl!” „Ce este, fiule?”, i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?” „Fiule”, a răspuns Avraam, „Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot.” Și au mers amândoi împreună înainte.
(Geneza 22:7-8)*

Porunca Domnului în ce privește jertfa era precisă, dar foarte stranie: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo” (Geneza 22:2). Niciodată nu a cerut Dumnezeu jertfe omenești. Și aici, mielul pentru jertfă este Isaac! Cum să îi spună Avraam fiului său că victima era chiar el? Pașii târâgânați ai patriarhului ezitau, mâinile îi tremurau și sufletul îi era tulburat în timp ce mergeau. Înainta rugându-se, zdruncinat, fără îndoială, de hohote de plâns și strigăte interioare. Nicio clipă în mijlocul acestei tulburări încrederea sa în Dumnezeu nu l-a părăsit. O credință puternică îl îndemna să creadă că, după moarte, Dumnezeu putea să îl învie pe Isaac și să i-l redea. Viziunea profetică a sacrificiului Domnului Isus pe o cruce îl încuraja și ea. El, un biet muritor, urma să fie modelul darului prețios, infinit, după care Fiul lui Dumnezeu urma să răscumpere omenirea.

Când au ajuns aproape de locul unde urma să fie adusă jertfa și când Isaac l-a întrebat pe tatăl său unde era mielul de sacrificat, răspunsul lui Avraam a fost mesianic, în sensul în care revela planul lui Dumnezeu pentru salvarea omului: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea-de-tot.” Și așa a fost. Când tânărul s-a întins supus pe altar și Avraam a ridicat cuțitul cu mâna tremurândă, o voce l-a oprit și cerul a confirmat cuvintele patriarhului printr-un berbec încurcat într-un tufiș. E motivul pentru care Avraam a numit locul acela „Dumnezeu va purta de grijă”, nume pe care îl are și astăzi. Cuvintele de pe muntele Moria vor fi mai târziu confirmate de Isus: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). La fel și când Ioan Botezătorul l-a prezentat pe Isus: „Iată Mielul lui Dumnezeu...” (Ioan 1:29). În cele din urmă, pe Golgota, în apropiere de Moria, Mântuitorul a murit pe cruce, în timp ce la templu, mielul a scăpat din mâinile preotului pe când acesta se pregătea să aducă jertfa, nemaifiind sacrificat, grație Mielului pregătit de Dumnezeu pentru a muri în locul omului.

Să nu uităm niciodată că Dumnezeu a pregătit tot ce a fost necesar pentru ca noi să fim mântuiți. Nu este imposibil. Ce a fost mai greu, a făcut El. Să Îl acceptăm astăzi pe Mielul lui Dumnezeu.

1. Cine schimbă cursul istoriei în vremea sfârșitului? Cum ne ajută Noul Testament să înțelegem ce vrea să spună acest verset?

Daniel 12:1 _____

Romani 8:34 _____

Evrei 7:25 _____

Până acum, fiecare capitol din Daniel a început prin a menționa numele conducătorului națiunii păgâne. Tot așa, Daniel 12 începe cu numele unui conducător, aici, Prințul divin care Se ridică pentru a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din mâinile vrăjmașilor lui.

Mihail este aceeași Ființă cerească puternică pe care Daniel a văzut-o în viziunea primită pe malul fluviului Tigru. Acolo, El a apărut ca reprezentant cerească al poporului lui Dumnezeu. Și mai apare în cartea Daniel ca Fiul omului (Daniel 7), Căpetenia (în engl., Prințul) oștirii (Daniel 8) și Cărmuitorul, Mesia (Daniel 9). Astfel, Mihail – al cărui nume înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?” – nu poate fi nimeni altul decât Însuși Isus.

Este important să observăm momentul intervenției lui Mihail. Conform cu Daniel 12:1, El apare „în vremea aceea”. Această expresie se referă la timpul menționat în Daniel 11:40-45. Este perioada cuprinsă între căderea papalității, 1798, și învierea de la timpul sfârșitului (Daniel 12:2).

Din expresia „Se scoală”, folosită în Daniel 12:1, putem deduce două aspecte importante ale lucrării Sale. În primul rând, verbul „a se scula” evocă ridicarea împăraților pentru a cuceri și a domni. Acest verb mai are și o conotație militară. Ne arată că Mihail acționează ca lider militar pentru a-și proteja poporul și pentru a-l conduce într-un mod special în ultimele etape ale marii lupte.

În al doilea rând, verbul acesta ne îndreaptă gândul și spre desfășurarea judecării. Mihail „Se scoală” pentru a acționa ca mijlocitor în tribunalul cerească. Ca Fiul omului, El vine înaintea Celui Îmbătrânit de zile pentru a-l reprezenta pe poporul Său în timpul judecării de cercetare (Daniel 7:9-14). Faptul că Mihail Se ridică face trimitere la aspectul miliar și juridic al lucrării Sale. Cu alte cuvinte, El are putere de a-i învinge pe vrăjmașii lui Dumnezeu și are autoritate să-l reprezinte pe poporul Său în tribunalul cerească.

Gândește-te ce înseamnă ca Mihail să stea ca reprezentant al nostru chiar acum. Ce speranță îți oferă acest lucru ție, ca păcătos?

Luni, 23 martie

POARTA CERULUI

Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. I-a fost frică și a zis: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!”
(Geneza 28:12,17)

Îmi imaginez ce impresie trebuie să fi făcut acest vis asupra unui Iacov fugit de acasă, urmărit de mânia fratelui său, Esau, pe care îl înșelase. Când ne găsim într-o stare de nesiguranță, fugind de propriile greșeli, de duritatea circumstanțelor potrivnice sau de mânia celor care ne vor răul, când parcă trecem printr-un tunel întunecos și fără ieșire, când nu știm ce ne așteaptă la capătul călătoriei pline de zbucium, când nu știm măcar care e voia lui Dumnezeu, un astfel de vis este o revelație a Providenței, aducătoare de atâta alinare! La fel a fost și pentru Iacov. Se simțea atât de nefericit, atât de abandonat, atât de profund împovărat de a-și fi înșelat bătrânul tată, și tocmai el a văzut o scară care unea cerul, în care locuiește Dumnezeul cel sfânt, îndurător și atotputernic, cu pământul mizerabil, pe care zăcea el hărțuit de frică, nesiguranță și vină.

Iacov a numit locul acela Betel, „casa lui Dumnezeu”, și i-a adăugat un sinonim, „poarta cerului”. Imaginea unei scări care urcă de la pământ la cer ar putea corespunde, dat fiind contextul, unor zigurate, acele turnuri piramidale cu tribune, care au în vârf locuri de închinare. Conform lui Filon, un filosof evreu din Alexandria, scara lui Iacov este imaginea providenței lui Dumnezeu manifestată pe pământ prin slujirea îngerilor. Și unii autori creștini au văzut aici o prefigurare a întrupării lui Isus, un fel de punte între cer și pământ. Ambele interpretări sunt corecte.

Iacov a înțeles măreția acestei revelații și a sfințit locul, ridicând o piatră ca stelă, pe care a uns-o cu untdelemn pentru a concretiza realitatea prezenței divine. Și, evident, s-a temut, pentru că în acel loc, devenit poarta cerului, a văzut locuința cerească a lui Dumnezeu suprapunându-se cu locuința sa terestră, Betel.

Iată cum se manifestă minunata, suprema, măreața Providență divină, deși nu întotdeauna noi ne dăm seama. Ea reprezintă unirea cerului cu pământul, slava lui Dumnezeu și a îngerilor alături de noi atunci când suntem înfricoșați, neputincioși, când implorăm ajutorul divin.

El este Cel care ne garantează ajutorul în tragediile vieții cotidiene, pentru a ne aduce aminte că există în ceruri un Dumnezeu.

2. Ce înseamnă „oricine va fi găsit scris în carte”?

Daniel 12:1

Momentul intervenției lui Mihail este descris și ca un timp de strâmtorare cum nu a mai fost. Acesta corespunde cu timpul în care Duhul lui Dumnezeu va fi retras de la omenirea răzvrătită. Atunci, ultimele șapte plăgi, ca o expresie a mâniei lui Dumnezeu asupra națiunilor, vor fi revărsate asupra Babilonului din timpul sfârșitului (Apocalipsa 16; 18:2-24) și puterile întunericului vor fi dezlănțuite asupra lumii. Ellen G. White scrie despre acest timp că „Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o mare și finală strâmtorare. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimii omenești, toate elementele de discordie și luptă vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.” – *Tragedia veacurilor*, p. 614

Dar copiii lui Dumnezeu vor fi eliberați în acest timp de strâmtorare, deoarece, în judecata de cercetare realizată în tribunalul din ceruri, ei au fost achitați de Isus, Marele-Preot ceresc, și numele lor au fost scrise în carte.

Pentru a înțelege semnificația acestei cărți ar trebui să nu uităm faptul că Biblia menționează două tipuri de cărți cerești. În una sunt scrise numele celor care aparțin Domnului și uneori se face referire la această carte ca fiind Cartea vieții (Exodul 32:32; Luca 10:20; Psalmii 69:28; Filipeni 4:3; Apocalipsa 17:8).

Pe lângă Cartea vieții, Scriptura mai menționează o carte în care sunt scrise toate faptele oamenilor (Psalmii 56:8; Maleahi 3:16; Isaia 65:6). Acestea sunt cărțile folosite în tribunalul ceresc pentru a vedea dedicarea fiecăruia față de Domnul. Acestea sunt înregistrări cerești, „baze de date”, care conțin numele și faptele fiecărui om. Unii oameni sunt frământați de ideea de a avea numele scris, și în special faptele, în ceruri. Dar, atunci când ne predăm viața lui Hristos, numele noastre sunt scrise în Cartea vieții și, la judecată, faptele noastre rele sunt șterse. Această înregistrare cerească oferă dovezi juridice întregului univers că noi aparținem lui Isus și astfel avem dreptul să fim protejați în timpul strâmtorării.

De ce doar neprihănirea lui Hristos atribuită nouă și apoi împărtășită este singura noastră speranță de a avea numele „scris în carte”? Prezintă-ți răspunsul în cadrul discuției din grupă.

Marți, 24 martie

ÎNTRE NESIGURANȚĂ ȘI SPERANȚĂ

*Solii s-au întors înapoi la Iacov și au zis: „Ne-am dus la fratele tău, Esau, și el vine înaintea ta cu patru sute de oameni.”
Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza.
(Geneza 32:6-7)*

I-a luat douăzeci de ani lui Iacov să recunoască faptul că promisiunile lui Dumnezeu nu sunt vorbe goale. Plecase din Canaan având în mână doar un toiag. Revenea, după atâta timp, pe malurile aceluiași Iordan, înconjurat de o familie numeroasă și de multe turme. Și întreprinsese această călătorie la porunca lui Dumnezeu. Când îi mai rămâneau numai câteva zile pentru a o duce la final, amintirea înșelătoriei prin care îl privase pe fratele său de dreptul de întâi născut a ieșit la suprafața conștiinței sale cu putere. Iacov s-a simțit bulversat de conflictul interior, în care se confruntau fângăduințele lui Dumnezeu cu teama de răzbunarea lui Esau, nesiguranța cu speranța. Cu înțelepciunea care îl caracterizase întotdeauna, a luat patru măsuri pentru a pregăti întâlnirea cu fratele său violent.

În primul rând, i-a transmis lui Esau un mesaj care arăta supunere (Geneza 32:3-5). Însă mesagerii s-au întors cu vestea că acesta venea înaintea sa cu patru sute de oameni, ceea ce l-a umplut de groază și neliniște. Urma să se sfârșească totul într-un masacru brutal, din vina lui? A luat atunci a doua inițiativă: și-a împărțit turmele și slujitorii în două grupuri (vers. 6-8). Dacă fratele lui ar fi atacat vreunul dintre ele, celălalt ar fi putut să fugă și să se salveze. Oricât de prudente ar fi fost măsurile luate, totul ar fi fost inutil dacă nu intervenea Dumnezeu. Motiv pentru care a luat a treia inițiativă: a recurs la rugăciune (vers. 9-12), la rugăciunea obișnuită care tinde să Îl implice pe Dumnezeu într-o situație dificilă.

În dimineața care a urmat, Iacov a luat a patra inițiativă: i-a trimis fratelui său un cadou bogat – ce era mai bun din cele mai bune turme – și l-a împărțit în trei turme diferite (vers. 13-21). Și ce e interesant la felul său de gândire este că, tulburat de păcatul lui, a folosit cuvintele „îi voi potoli mânia” (vers. 20). Este expresia tehnică specifică jertfelor de ispășire. Putea acest dar să ispășească păcatul lui? Putea Esau să îi confere pacea iertării? Nu! Iacov știa că doar Dumnezeu putea să îl ierte de păcat, dacă îl mărturisea și se căia în mod sincer. De aceea s-a întors să se roage lui Dumnezeu.

Există, totuși, un Dumnezeu în ceruri... când amintirile urâte ies la suprafața conștiinței și ne influențează deciziile prezente. Nimic nu poate interveni între noi și El.

3. Despre ce eveniment se vorbește în versetele următoare și de ce, gândindu-ne la tot ce știm despre moarte, este acest eveniment important pentru noi?

Daniel 12:2,3

Probabil că Daniel face cea mai clară referire în Vechiul Testament la învierea viitoare. Meditând la acest pasaj, putem afla câteva adevăruri foarte importante. Primul, după cum ne indică și metafora somnului, în corpul niciunui om nu sălășluiește un suflet nemuritor. Omul, ca ființă, este o unire indivizibilă dintre trup, minte și duh. În moarte, persoana încetează să mai existe și rămâne inconștientă până la înviere. În al doilea rând, versetul ne îndreaptă atenția spre învierea viitoare ca revers a ceea ce se întâmplă din cauza păcatului. Într-adevăr, expresia tradusă ca „țărâna pământului” în limbajul original folosit în Daniel 12:2 înseamnă de fapt „pământ de țărână”. Această ordine neobișnuită a cuvintelor ne îndreaptă spre Geneza 3:19, singurul pasaj biblic în care cuvântul „pământ” apare înaintea de cuvântul „țărână”. Acest lucru sugerează faptul că pronunțarea sentinței de moarte odată cu căderea lui Adam va fi revocată și moartea nu va mai avea putere. Pavel spune: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54).

4. De ce nu trebuie să ne temem de moarte?

Romani 8:18

Evrei 2:14,15

Moartea ruinează și distruge totul aici. Dar ne este dată promisiunea că moartea nu are ultimul cuvânt în dreptul celor credincioși. Moartea este un vrăjmaș înfrânt. Când a rupt lanțurile morții și a pășit afară din mormânt, Hristos a biruit moartea. Acum putem privi dincolo de realitatea temporară a morții spre realitatea finală a vieții pe care o vom primi de la Dumnezeu în Hristos. Deoarece Mihail „Se scoală” (vezi Daniel 12:1), cei care Îi aparțin se vor ridica și ei. Ei se vor scula din „pământul de țărână” pentru a străluci ca stelele cerului pentru vecie.

În toată durerea și în luptele vieții, cum putem avea speranță și mângâiere în fângăduința învierii de la sfârșit? De ce, într-un sens foarte real, aproape că nu mai contează nimic altceva?

Miercuri, 25 martie

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU DUMNEZEU

Iacov a pus locului aceluia numele Peniel, „căci”, a zis el,
„am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață”.
(Geneza 32:30)

În acea noapte, Iacov a vrut să rămână singur pentru că fierbea de neliniște. „Singur și fără apărare, Iacov s-a plecat în disperarea sa până la pământ. Cu strigăte de deznădejde și lacrimi, el și-a înălțat rugăciunea înaintea lui Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, pp. 177–178). Dar, în locul păcii pe care o căuta, a întâlnit un adversar cu care s-a luptat până în zori. Această luptă misterioasă, rugăciunea-luptă, corespunde unui al doilea nivel al rugăciunii. Și totuși, doar lupta fizică nu l-ar fi condus pe Iacov la transformarea morală care a urmat. A fost o criză morală însoțită de lupta corp la corp.

Cine era adversarul? Iacov nu l-a recunoscut. Tot ce a putut să își dea seama a fost că nu avea un inamic obișnuit. Se lupta cu Hristos Însuși. Care este adversarul care ni se opune în noaptea strâmtorării noastre când ne rugăm? În primul rând, nedemna viață de păcat: „În timp ce se lupta astfel pe viață și pe moarte, sentimentul vinovăției apăsa asupra sufletului său; păcatele sale s-au ridicat în fața sa, despărțindu-l de Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, p. 178). Apoi, făgăduințele inoperante ale lui Dumnezeu, rodul unei religii teoretice, devin și ele adversarii noștri în rugăciune atunci când vine criza. Și în cele din urmă, adversar ne este concepția insuficientă pe care o avem despre Hristos, identificarea Sa totală cu suferințele noastre.

Odată cu primele licăriri ale zorilor, necunoscutul l-a lovit cu putere pe Iacov, așa încât i-a dislocat șoldul. Pierzându-și puterea, Iacov și-a înălțat rivalul cu brațele pentru a se sprijini. A atins, astfel, cel de-al treilea nivel al rugăciunii: abandonul total, credința totală, o manifestare a harului lui Dumnezeu, care ne oferă pacea iertării și ne salvează. Necunoscutul i-a spus: „Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile.” Și Iacov i-a răspuns cu avântul eroismului suprem al credinței: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26) „Acest om păcătos și supus greșelii a biruit în lupta cu Maiestatea cerului” (*Patriarhi și profeți*, p. 178).

Binecuvântarea consta în a primi un nume nou, adică o identitate nouă. Iacov, care înseamnă „uzurpator”, a fost înlocuit cu Israel, care înseamnă „prinz al lui Dumnezeu”. Soarele răsărise deja și Iacov a numit locul acela Peniel. Întâlnirea aceea îi schimbă viața. În urma ei, ajunsese să fie convins că în ceruri există un Dumnezeu... și că el făcea parte din planul Său.

Ați avut vreo întâlnire asemănătoare cu Isus? Sunteți dispuși să aveți o astfel de experiență?

5. De ce trebuia pecetluită cartea lui Daniel până la vremea sfârșitului?

Daniel 12:4 _____

Ioan 14:29 _____

La încheierea ultimei secțiuni majore din această carte (Daniel 10:1 – 2:4), profetul primește porunca să pecetluiască sulul până la vremea sfârșitului. În același timp, îngerul spune despre această carte că „mulți o vor citi și cunoștința va crește” (Daniel 12:4). Deși unii cercetători ai cărții lui Daniel au interpretat aceste cuvinte ca o predicție a progresului științific, înțelegere care poate fi inclusă aici, contextul pare să indice că „mulți o vor citi” („vor alerga încoace și încolo”, KJV) se referă la cercetarea cărții Daniel. Într-adevăr, dacă privim înapoi în istorie, observăm că Daniel a rămas o scriere literară ascunsă timp de multe secole. Poate că în unele locuri a fost cunoscută și studiată, dar unele învățături-cheie și profeții au rămas ascunse. De exemplu, mesajul profetic legat de curățirea sanctuarului ceresc, de judecată, de identitatea și lucrarea cornului mic, împreună cu vremea când aveau să se împlinească aceste profeții, nu au fost deloc clare.

Dar de la Reforma protestantă încoace, tot mai mulți oameni au început să studieze cartea Daniel. Totuși doar în vremea sfârșitului a fost deschisă cartea și conținutul ei a fost descoperit. Ellen G. White spune: „Dar, de la anul 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a crescut și mulți au vestit mesajul solemn al judecării ce se apropia.” – *Tragedia veacurilor*, p. 356

„La sfârșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX s-a trezit un nou interes pentru profețiile din Daniel și Apocalipsa în diferite locuri de pe pământ. Studiarea acestor profeții a dus la crezul larg răspândit că a doua venire a lui Hristos era aproape. Mai mulți prezentatori din Anglia, Joseph Wolff în Orientul Mijlociu, Manuel Lacunza în America de Sud și William Miller în Statele Unite, împreună cu mulți alți cercetători ai profețiilor au declarat, pe baza studiului profețiilor din Daniel, că a doua venire era chiar la uși. Astăzi, această convingere a devenit forța conducătoare din spatele unei mișcări mondiale.” – *CBAZȘ*, vol. 4, p. 879

Gândește-te la marele avantaj pe care îl avem noi astăzi de a putea să privim în urmă în istorie și să vedem împlinirea acestor profeții din Daniel. Cum ne ajută acest lucru să ne încredem în toate făgăduințele lui Dumnezeu?

Joi, 26 martie

LACRIMILE LUI IOSIF

Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. (Geneza 45:4-5)

istoria lui Iosif și a fraților lui este una dintre cele mai impresionante și emoționante istorii relatate de Biblie pentru a ilustra realitatea intervenției Providenței în viețile noastre. Iosif – fiul preferat al lui Iacov – era un tânăr sensibil, emotiv, căruia îi plăcea compania tatălui său, dar probabil și un băiat vanitos, imprudent și autosuficient. În relatarea stranie care îl privește, textul biblic menționează explicit de cel puțin opt ori că a plâns. A strigat cu suspine când, fără să-i asculte rugămințile, frații lui l-au aruncat în groapa unde ar fi trebuit să moară de foame și de sete. A plâns cu amar când mergea spre Egipt, cu mâinile legate, sclav în caravana ismaeliților și când a trecut prin apropierea dealurilor unde se aflau corturile tatălui său. Fără îndoială că a plâns când a fost aruncat în închisoare. A avut sufletul răvășit și a plâns când, în calitate de prim-ministru al Egiptului, i-a fost prezentat Beniamin, fratele său mai mic. A plâns cu lacrimi de iertare când le-a dezvăluit fraților lui cine este de fapt și a atribuit Providenței divine periplul lui în Egipt. A plâns cuprins de o emoție puternică atunci când și-a putut îmbrățișa tatăl după atâția ani în care fuseseră despărțiți. Și a mai plâns atunci când frații lui, temându-se de răzbunare, i-au cerut iertare.

Multe lucruri putem învăța din lacrimile lui Iosif. Că, deși visele premonitorii i s-au împlinit în mod literal, ele au fost în mare parte cauza lacrimilor sale. Misterioasă e pedagogia cerului! Că „experiența unei singure zile fusese punctul de cotitură în viața lui Iosif. Nenorocirea ei îngrozitoare a schimbat un copil răsfățat într-un bărbat stăpân pe sine, curajos și serios” (*Patriarhi și profeți*, p. 194). Că, în circumstanțe nefavorabile, există în ceruri un Dumnezeu care schimbă situațiile. Că Providența suverană se manifestă prin faptele oamenilor, bune sau rele. Că determinarea lui Iosif de a fi credincios în toate și în orice circumstanță i-a dat putere, curaj și încredere în Dumnezeu. Că Iosif l-a atribuit întotdeauna lui Dumnezeu evoluția experienței sale, favorabilă sau nu, și că o viață simplă și pură a favorizat dezvoltarea sănătoasă a capacităților sale fizice și intelectuale.

Să nu ne fie frică să plângem. Dar să plângem ca niște buni credincioși, nu „ca ceilalți, care n-au nădejde” (1 Tesaloniceni 4:13), pentru că plânsul face parte din experiența creștină. Poate că tocmai plânsul este calea pentru împlinirea visurilor noastre!

6. Cum se încheie cartea lui Daniel?

Daniel 12:5-13

Interesant că această scenă finală are loc la „râu”, sau la Tigru, locul ultimei vedenii semnificative primite de Daniel (Daniel 10:4). Totuși cuvântul folosit aici nu este termenul obișnuit folosit în ebraică pentru „râu”, ci termenul *ye'or* care de obicei face referire la „râul Nil”. Acest lucru ne amintește de exod și ne arată că, așa cum a răscumpărat Israelul din Egipt, tot așa Domnul Își va răscumpăra poporul din timpul sfârșitului.

Ne sunt prezentate trei cronologii profetice. Prima – „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” – răspunde la întrebarea: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” (vers. 6). „Minunile” fac referire la lucrurile descrise în vedenia din Daniel 11, care sunt o prezentare mai largă a celor din Daniel 7 și 8. Mai specific, această perioadă de timp a fost menționată în Daniel 7:25 și, mai târziu, în Apocalipsa 11:3; 12:6,14; 13:5. Ea corespunde celor o mie două sute șazeci de ani de supremație papală care au început în 538 și au ținut până în 1798 d.Hr. Daniel 11:32-35 se referă la aceeași persecuție, dar fără a-i menționa durata ca timp.

Celelalte două perioade, o mie două sute nouăzeci și o mie trei sute treizeci și cinci de zile, răspund la o întrebare – „Care va fi sfârșitul acestor lucruri?” – pusă chiar de Daniel Omului îmbrăcat în in. Amândouă încep cu încetarea „jertfei necurmăte” și cu apariția „urâciunii pustiirii”. Din studiul din Daniel 8 am aflat că „jertfa necurmată” se referă la mijlocirea continuă a lui Hristos, care a fost înlocuită cu un sistem de închinare contrafăcut. Astfel, această perioadă profetică trebuie să fi început în 508, când Clovis, împăratul francilor, s-a convertit la credința catolică. Acest eveniment important a pavat calea spre unirea dintre biserică și stat, unire care s-a menținut în Evul Mediu. Cele o mie două sute nouăzeci de zile s-au încheiat în 1798, când papa a fost arestat sub autoritatea conducătorului francez Napoleon. Cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile, ultima perioadă de timp profetică menționată în Daniel, s-au încheiat în 1843. Acesta a fost timpul mișcării millerite și al unui studiu reînnoit al profețiilor biblice. A fost un timp de așteptare și speranță în venirea apropiată a lui Isus.

În toată cartea Daniel vedem două lucruri: poporul lui Dumnezeu persecutat și poporul lui Dumnezeu în cele din urmă restaurat și salvat. Cum ne poate ajuta această realitate să rămânem credincioși, indiferent de încercările prezente?

Vineri, 27 martie

PRIETENIA CU DUMNEZEU

*Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire. ... Vei fi așezat iarăși la locul tău, dacă te vei întoarce la Cel Atotputernic, dacă depărtezi fărădelegea din cortul tău.
(Iov 22:21,23)*

Elifaz, unul dintre prietenii patriarhului Iov, veniți să îl consoleze, face aici o declarație ambivalentă legată de stabilirea relației de prietenie cu Dumnezeu. Cuvintele sale sunt adevărate pentru cei care, după ce au rupt relația cu Dumnezeu și au pierdut prietenia Sa, se întorc și înnoiesc legăturile pe care le-au avut cu Cel Atotputernic. Dar Iov nu rupsese niciodată legătura cu Tatăl său ceresc, nu își pierduse niciodată încrederea în El, nu încetase niciodată să fie prietenul Său, în ciuda nenorocirilor care păreau să indice că mâna Sa îl abandonase. În toiu încercării, patriarhul știa că poate continua să conteze pe Dumnezeu și I-a rămas tot timpul credincios, indiferent dacă a fost încercat sau, în cele din urmă, reabilitat. Iată de ce cuvintele lui Elifaz nu au nicio legătură cu Iov, ci ne privesc mai degrabă pe noi.

Benito este un prieten din copilărie care, după mai bine de șaiszeci de ani, deși viețile noastre au luat turnuri diferite, mi-a rămas aproape. Suntem prieteni, inclusiv de credință. Ne scriem. Ne ajutăm financiar. Ne interesăm reciproc de ocupațiile noastre și cooperăm pentru a le aduce la îndeplinire. Ne îngrijorăm unul de sănătatea celuilalt. În momentele dificile ne-am dat sfaturi cu sinceritate și ne-am oferit unul altuia adăpost. Așa sunt prietenii de suflet (Deuteronomul 13:6) sau prietenii intimi.

La fel este și prietenia cu Dumnezeu. Este o legătură specială de apropiere pe care le-o oferă celor care s-au împăcat cu El. Avraam a fost întotdeauna prietenul lui Dumnezeu (2 Cronici 20:7). Isus le-a spus de două ori ucenicilor: „Voi sunteți prietenii Mei” (Ioan 15:14). Lazăr, Marta și Maria au fost prietenii săi intimi. Petru, Iacov și Ioan au fost pentru El deosebiți între ceilalți ucenici. Și, deși știa că Iuda Îl va trăda, l-a numit prietenul Său. Fiindcă suntem prietenii Mântuitorului, El ne apără și ne ocrotește de Diavol. Interesat de problemele și suferințele noastre, ne înconjoară afectuos cu brațele Sale. Ne însoțește în experiențele de viață, bune sau rele, ne sfătuiește, ne susține cu dragoste, plânge cu noi și pentru noi. Își dă viața pentru noi! (Ioan 15:13). Să ținem minte că Dumnezeu este „cel mai bun prieten al nostru” (*Calea către Hristos*, pp. 74, 88).

Să ne deschidem astăzi inima înaintea lui Isus ca înaintea unui prieten. Experiența va fi de neuitat.

Soarele apune: B 18:37, CT 18:26, IS 18:32, MS 18:44, SM 18:51, DJ 18:46, AR 18:57

„Lui Daniel i-a fost cerut să sigileze partea aceea din prorocie care avea legătură cu zilele din urmă, «până la vremea sfârșitului». O solie cu privire la judecată, întemeiată pe împlinirea acelor profeții, nu putea fi proclamată decât atunci când avea să vină această vreme. Dar, în timpul sfârșitului, spune profetul, «mulți vor citi și cunoștința va crește».

Apostolul Pavel avertizase biserica să nu aștepte revenirea lui Hristos în zilele sale. «Ziua aceea nu va veni», spunea el, «până când nu va veni lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii» (2 Tesaloniceni 2:3). Nu putem aștepta venirea Domnului până după marea apostazie și după perioada lungă de domnie a «omului păcatului». «Omul fărădelegii», care mai este numit «taina nelegiurii», «fiul pierzării» și «acel nelegiuit», reprezintă papalitatea, care, așa cum a fost profetizat, urma să-și mențină supremația timp de o mie două sute șaiszeci de ani. Această perioadă s-a încheiat în 1798. Venirea lui Hristos nu putea să aibă loc înainte de acel timp. Pavel cuprinde cu avertizarea lui întreaga dispensațiune creștină, până în 1798. În această perioadă trebuia predicată solia cu privire la a doua venire a lui Hristos.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 356

Studiu la rând:

Psalmii 41–47,

Evanghelizare, subcapitolul „Adunări în care au loc întrebări și răspunsuri”

1. Despre care obiect din sanctuar scria psalmistul că era bucuria sa?

2. La ce se referă psalmistul când întreabă dacă nu știe Cel care cunoaște tainele inimii?

3. De ce anume este înveselită cetatea lui Dumnezeu?

4. Despre cine scrie că „se adună împreună cu poporul Dumnezeului lui Avraam”?

5. Ce recomandă Ellen G. White să urmeze după fiecare predică mai importantă?

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii.”
(*Sfaturi pentru biserică*, p. 113)

CERCETAȚI SCRIPTURILE

IANUARIE

1. Iov 3
2. Iov 4
3. Iov 5
4. Iov 6
5. Iov 7
6. Iov 8
7. Iov 9
8. Iov 10
9. Iov 11
10. Iov 12
11. Iov 13
12. Iov 14
13. Iov 15
14. Iov 16
15. Iov 17
16. Iov 18
17. Iov 19
18. Iov 20
19. Iov 21
20. Iov 22
21. Iov 23
22. Iov 24
23. Iov 25
24. Iov 26
25. Iov 27
26. Iov 28
27. Iov 29
28. Iov 30
29. Iov 31
30. Iov 32
31. Iov 33

FEBRUARIE

1. Iov 34
2. Iov 35
3. Iov 36
4. Iov 37
5. Iov 38
6. Iov 39
7. Iov 40
8. Iov 41
9. Iov 42
10. Psalmii 1
11. Psalmii 2
12. Psalmii 3
13. Psalmii 4
14. Psalmii 5
15. Psalmii 6
16. Psalmii 7
17. Psalmii 8
18. Psalmii 9
19. Psalmii 10
20. Psalmii 11
21. Psalmii 12
22. Psalmii 13
23. Psalmii 14
24. Psalmii 15
25. Psalmii 16
26. Psalmii 17
27. Psalmii 18
28. Psalmii 19
29. Psalmii 20

MARTIE

1. Psalmii 21
2. Psalmii 22
3. Psalmii 23
4. Psalmii 24
5. Psalmii 25
6. Psalmii 26
7. Psalmii 27
8. Psalmii 28
9. Psalmii 29
10. Psalmii 30
11. Psalmii 31
12. Psalmii 32
13. Psalmii 33
14. Psalmii 34
15. Psalmii 35
16. Psalmii 36
17. Psalmii 37
18. Psalmii 38
19. Psalmii 39
20. Psalmii 40
21. Psalmii 41
22. Psalmii 42
23. Psalmii 43
24. Psalmii 44
25. Psalmii 45
26. Psalmii 46
27. Psalmii 47
28. Psalmii 48
29. Psalmii 49
30. Psalmii 50
31. Psalmii 51